

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Colfer_Eoin-Artemis_Fowl_05-Ztraceny_ostrov.pdb

PDB Name: Colfer - AF5 - Ztraceny ostrov
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2007
Modification Date: 22.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KAPITOLA I SKOK ZPÁTKY

BARCELONA, ŠPANĚLSKO

K popisu osobního strážce Artemise Fowla by se skutečně jen málokdy dalo použít slovo šťastný. Rovněž tak veselý a spokojený byly výrazy, které se zřídka vztahovaly na něj nebo na lidi v jeho bezprostředním okolí. Butler se nestal jedním z nejnebezpečnějších lidí na světě proto, že by si přátelsky popovídal s každým, kdo se náhodou nachomýtl poblíž, samozřejmě pokud se to povídání netýkalo nouzových východů a skrytých zbraní. Tohoto konkrétního odpoledne byli Butler a Arte-mis ve Španělsku a strážce se tvářil ještě zachmuře-něji než jindy. Jeho mladý svěřenec mu jako obvykle komplikoval úkol víc, než bylo nutné. Tentokrát Ar-temis trval na tom, že budou víc než hodinu postávat na třídě Passeig de Gràcia v Barceloně na plném odpoledním slunci, ačkoli kolem nebylo nic než několik mladých stromů, které neposkytovaly dostatečné krytí ani před sluncem, ani před možnými nepřáteli.

Tohle byla už čtvrtá nevysvětlená cesta do ciziny během čtyř měsíců. Nejdřív Edinburgh, pak Údolí smrti na západě USA, načež následoval obzvlášť namáhavý výlet do dvojnásob nedostupného Uzbekistánu. A teď Barcelona. Pokaždé čekali na záhad-

ného návštěvníka, který se ovšem doposud neukázal.

Na rušném chodníku působili skutečně jako prapodivná dvojice. Mohutný svalnatý muž, tak kolem čtyřicítky, v obleku od Bosse a s oholenou hlavou. A vedle něj hubený teenager, bledý, s havraními vlasy a velikýma, pronikavýma černomodrýma očima.

"Proč mě pořád obcházíš, Butlere?" zeptal se nevrle Artemis. Odpověď samozřejmě znal, ale podle jeho výpočtů měl očekávaný návštěvník už minutu zpoždění, a on si svoje podráždění vyléval na bo-dyguardovi.

"Víte moc dobře proč, Artemisi," odpověděl But-ler. "Pro případ, že na některé z těch stře-ch sedí od-střelovač nebo někdo s dálkovým odposlechem. Obcházím kolem, abych vás co nejvíc kryl."

Artemis dostal chuť předvést svou genialitu. V téhle náladě se ostatně nalézal často. A i když tento čtrnáctiletý irský chlapec osobně nacházel v podobných demonstracích vrcholné potěšení, těm, kdo se stali jejich terčem, šly obvykle krajně na nervy.

"Tak za prvé, je velice nepravděpodobné, že tu na mě někde číhá odstřelovač," začal. "Zlikvidoval jsem osmdesát procent svých ilegálních podniků a kapitál jsem rozložil do vysoce lukrativního portfolia. Za druhé, i kdyby nás někdo chtěl dálkově odposlouchávat, může to klidně zabalit a jít domů, protože třetí knoflík tvého saka vyzařuje soliniové impulzy, které smažou jakoukoli nahrávku, ať už lidskou nebo skřítkovskou."

Butler se podíval po procházejícím páru, zjevně okouzleném Španělskem a láskou. Muž měl kolem krku pověšenou kameru. Butler se provinile dotkl svého třetího knoflíku.

"Nejspíš jsme zničili pár záběrů ze svatební cesty," podotkl.

Artemis pokrčil rameny. "To je malá cena za moje soukromí."

"Bylo ještě nějaké za třetí?" zeptal se nevinně But-ler.

"Ano," odsekl trochu podrážděně Artemis. Po tom, koho čekal, ještě ani stopa. "Chtěl jsem říct, že jestli na některém z těch domů přece jen sedí střelec, tak na tom přímo za mnou. Takže bys mi měl zůstat za zády."

Butler byl nejlepší osobní strážce na světě, ale ani on si nemohl být stoprocentně jistý, na které střeše by mohl potenciální odstřelovač čekat.

"Tak povídejte, proč? Já vím, že se nemůžete dočkat, až mi to vysvětlíte."

"No dobře, když se ptáš. Žádný odstřelovač by si nevybral stře-chu Casa Mila přímo proti nám, protože je to veřejně přístupná budova, a tak by jeho příchod i ústup patrně zaznamenaly kamery."

Jeho, nebo její," opravil ho Butler. "Většina snaj-prů jsou dneska ženy."

"Dobře, tak jeho, nebo její," opravil se Artemis. "Dvě budovy napravo zčásti kryjí stromy, a proč by si měl svůj úkol ztěžovat?"

"Dobře. Dál?"

"Skupina domů vlevo za námi jsou finanční instituce a na oknech mají nálepky soukromých bezpečnostních služeb. Profesionál se vyhne jakémukoli střetu, za který není placený."

Butler kývl. To byla pravda.

"Logicky tedy docházím k závěru, že tvůj imaginární odstřelovač by si vybral tu čtyřpatrovou budovu vzadu. Je to bytový dům, takže není těžké se

tam dostat. Střecha mu, nebojí poskytuje přímý výhled i možnost střelby a bezpečnostní opatření tam nejspíš budou mizerná, pokud vůbec nějaká."

Butler se ušklíbl. Artemis se pravděpodobně nemýlil. Jenže když šlo o osobní ochranu, pravděpodobně nebylo zdaleka tak uspokojivé jako neprůstřelná vesta.

pravděpodobně to tak je," připustil strážce, "ale jenom je-li ten odstřelovač stejně chytrý jako vy."

"Na tom něco je," kývl Artemis.

"A umím si představit, že byste dokázal dát dohromady stejně přesvědčivou argumentaci pro kteroukoli z těchtole budov. Tuhle jste si vybral jen proto, abych vám nezaclánel, což mě vede k přesvědčení, že ten záhadný někdo, koho čekáte, se má objevit před Casa Mila."

Artemis se usmál. "Dobrá práce, příteli."

Casa Mila byl dům z počátku dvacátého století navržený španělským secesním architektem Antoniim Gaudím. Měl zprohýbané stěny a balkony zdobené pokrouceným zábradlím. Na chodníku před budovou se shromažďovali turisté k odpolední prohlídce tohoto podivuhodného sídla.

"Poznáme mezi tou spoustou lidí našeho návštěvníka? Víte jistě, že tu už není? A nesleduje nás?"

Artemis se usmál a oči mu zazářily. "Věř mi, ten tady není. Jinak by ti lidé mnohem víc ječeli."

Butler se zamračil. Jednou, aspoň jednou by byl rád znal všechna fakta dřív, než nasedl do tryskáče. Jenže takhle Artemis nejednal. Pro mladého irského génia bylo závěrečné odhalení nejdůležitější částí každého plánu.

"Alespoň mi řekněte, jestli náš kontakt bude ozbrojený."

"Pochybuji," zavrtěl hlavou Artemis. "A i kdyby byl, nezůstane s námi víc než vteřinu."

"Vteřinu? To se zhmotní odněkud z vesmíru nebo jak?"

"Z vesmíru ne, příteli," opravil ho Artemis a pohlédl na hodinky. "Z času." Chlapec povzdechl. "No, ale správný okamžik už stejně utekl. Vypadá to, že jsme se sem hnali zase zbytečně. Náš návštěvník se neobjevil. Šance byla malá. Na druhém konci průrvy zřejmě nikdo nebyl."

Butler neměl tušení, o jaké průrvě to Artemis mluví, ale docela se mu ulevilo, že mohou opustit tohle nebezpečné místo. Čím dřív se dostanou zpátky na barcelonské letiště, tím líp.

Bodyguard vytáhl mobil a stiskl číslo zkrácené volby. Osoba na druhém konci to zvedla po prvním zazvonění.

"Maria," řekl Butler. "Vyzvednout,pronto."

"Si," odpověděla mladá žena podrážděně. Maria řídila limuzínu exkluzivní španělské přepravní společnosti. Byla výjimečně krásná a hlavou by dokázala přerazit tvárnici.

"Byla to Maria?" zeptal se Artemis a podařilo se mu dokonale napodobit konverzační tón.

Ale Butlera neoklamal. Artemis Fowl se málokdy na něco ptal jenom tak.

"Ano, to jste jistě poznal podle toho, že jsem ji oslovil jménem. Obvykle se na řidiče limuzíny tolik nevyptáváte. Ale za posledních patnáct minut jste se ptal už čtyřikrát. Vyzvedne nás Maria? Kde myslíš, že teď Maria je? Kolik tak asi může Marii být let?"

Artemis si zammul spánky. "To ta zatracená puberta, Butlere. Kdykoli vidím hezkou dívku, vyplý-

tvám spoustu cenné mozkové kapacity myšlenkami na ni. Třeba ta dívka v restauraci. Během posledních pár minut jsem se po ní podíval nejmiň desetkrát."

Butler si dotýcnou hezkou dívku automaticky prohlédl zrakem osobního strážce.

Mohlo ji být dvanáct nebo třináct, nebyla patrně ozbrojená a měla velkou spoustu blondatých kudrn. Dívka pečlivě zkoumala v jídelníčku dlouhý výběr tapas a její otec si četl noviny. U stolu seděl ještě další muž, který se bez valného úspěchu pokoušel nacpat pod svou židli berle. Butler usoudil, že dívka nepředstavuje přímé ohrožení, ačkoli nepřímo by potíže působit mohla, kdyby se Artemis nedokázal soustředit na jejich plán.

Butler poklepal svého mladého svěřence po rameni. "To je celkem normální, že vás rozptylují dívky. Je to přirozené.

Kdybyste posledních pár let pořád nezachraňoval svět, došlo by k tomu dřív."

"Ale tak nebo tak, musím to nějak dostat pod kontrolu, Butlere. Mám jiné starosti."

"Pubertu pod kontrolu?" ušklíbl se Butler. "Tohle jestli dokázete, tak budete první."

"Obvykle bývám první," připomněl Artemis.

A mluvil pravdu. Žádný jiný teenager neunesl skřítku, nezachránil svého otce z rukou ruské mafie a nepomohl potlačit vzpouru skřetů, a to vše dřív, než mu bylo čtrnáct let.

Ozvalo se dvojí zatroubení klaksonu. Na protější straně křižovatky na ně z otevřeného okénka limuzíny mávala mladá dáma.

Maria je tady," zaradoval se Artemis, pak se vzpamatoval. "Chci říct, jdeme. Třeba budeme mít příště větší štěstí."

Butler vykročil první, zastavil dopravu jediným

mávnutím své mohutné dlaně. "Neměli bychom vzít Marii s sebou? Mít řidiče na plný úvazek by mi značně usnadnilo život."

Artemisovi chvíli trvalo, než mu došlo, že si z něj Butler utahuje. "Ohromná legrace, Butlere. To byl vtip, co?"

"Ano, byl."

Já jsem si to myslel, i když s humorem velké zkušenosti nemám. Tedy kromě Slámy Hraboše." Sláma byl permoník. Kleptoman, který už párkrát něco ukradl jak Artemisovi, tak pro Artemise. Hra-boš se rád považoval za skvělého vtipálka a hlavní téma jeho žertů souviselo s jeho tělesnými funkcemi. Jestli se tomu dá říkat humor," pokrčil Butler rameny a proti své vůli se usmál, když si vzpomněl na kousavě vtipkujícího permoníka.

Náhle Artemis ztuhl. Uprostřed rušné křižovatky.

Butler se zamračil na tři pruhy městské dopravy a na netrpělivé řidiče mačkající klaksony ze všech sil.

"Něco cítím," sykl Artemis. "Elektrinu."

"Nemohl byste to cítit až na chodníku?" okřikl ho Butler.

Artemis rozpráhl ruce a ucítil v dlaních brnění.

"Přece jen přichází, ale o několik metrů dál, než měl. Některá konstanta zřejmě tak docela konstantní není."

Ve vzduchu se začala vytvářet silueta. Z něčeho nic vytryskl chomáč jisker a bylo cítit síru. V tom chomáči se objevilo něco šedo zeleného se zlatými očima, mohutnými šupinami a velikými ušima a rohy. Zjevilo se to odnikud a náhle se to ocitlo na silnici. Stálo to vzpřímeně, bylo to asi metr a půl vysoké,

tvarem víceméně lidské, ale s člověkem by si toho tvora nespletl nikdo. Nozdrami podobnými šterbinám to vtáhlo vzduch, otevřelo hadí tlamu a promluvílo.

"Mé pozdravení lady Heatherington-Smytheové," řeklo to hlasem, který ze všeho nejvíc připomínal drcení skla a skřípění oceli. Tvor uchopil Artemisovu vztaženou dlaň čtyřprstou rukou.

"Zvláštní," podotkl malý Ir.

Butler ale nic zvláštního nezajímalo. Zajímalo ho, jak dostat Artemise co nejrychleji od toho tvora.

Jdeme," prohlásil úsečně a položil Artemisovi ruku na rameno.

Avšak Artemis byl pryč. Tvor zmizel stejně rychle, jak se objevil, a chlapce vzal s sebou. Celá příhoda se měla ještě ten večer objevit ve zprávách, ale kupodivu, i když kolem byly stovky turistů vyzbrojených kamerami a fotoaparáty, nenašel se ani jediný obrázek.

Tvor byl nehmotný, jako by se v tomhle světě náležitě nezachytil. To, co svíralo Artemisovi ruku, bylo měkké, ale s tvrdým jádrem, jako kost obalená pěnovou gumou. Artemis se nepokusil vytrhnout; fascinovalo ho to.

"Lady Heatherington-Smytheová?" otázal se znovu tvor a Artemis z jeho hlasu vycítil, že má strach. Jest toto její sídlo?"

Moderní syntax to rozhodně není, analyzoval Artemis, ale angličtina je to určitě. Jak se mohl démon v Bezčasí naučit anglicky?

Vzduch bzučel elektrinou a kolem tvora létaly bílé elektrické výboje, které vyrývaly díry v prostoru.

Dočasná průrva. Trhlina v čase.

Artemise to příliš z míry nevyvedlo - koneckonců viděl, jak skřítkovská policie čas dokonce zastavila během obléhání Fowl Manor. Znepokojovalo ho, že onen tvor ho pravděpodobně strhne s sebou, a v tom případě jsou šance, že se vrátí do své vlastní dimenze, malé. A že se vrátí do vlastního času, ještě menší, ba nepatrné.

Pokusil se zavolat na Butlera, ale bylo pozdě. Dá--lí se slovo pozdě použít tam, kde čas neexistuje. Trhlina se rozšířila natolik, že pohltila démona i jeho samého. Barcelonská architektura i lidé se pomalu vytráceli jako duchové a nahradila je nejdřív fialová mlha a potom galaxie hvězd. Artemis cítil horečnatý žár a vzápětí štiplavý mráz. Byl si jistý, že kdyby se plně zhmotnil, spálilo by ho to na uhl, popel by pak zmrzl a rozprášil se mezi hvězdami.

Okolí se měnilo bleskem, ale možná to také trvalo rok, nedalo se to určit. Hvězdy vystřídal oceán a oni se ocitli pod ním. Z hlubin vyplouvali podivní tvorové a světélkujícími chapadly protínali vodu kolem sebe. Pak se objevila ledová pláň, po ní jakási červená krajina a vzduch se naplnil jemným prachem. Konečně hleděli znova na Barcelonu. Ale byla to jiná Barcelona. Mladší.

Démon vyl a sekal špičatými tesáky. Už se vůbec nesnažil mluvit anglicky. Artemis byl naštěstí jedním ze dvou lidí v kterékoli dimenzi, kteří ovládali gnómsčinu, skřítkovský jazyk.

"Uklidni se, příteli," řekl. "Náš osud je zpečetěn. Užij si tyto nádherné pohledy."

Démon okamžitě přestal výt a pustil Artemisovu ruku.

"Ty hovoříš jazyk skřítků?"

"Gnómsky," opravil ho Artemis. "A lépe než ty, jak vidím."

Démon zmlkl a prohlížel si Artemise, jako by to byl nějaký fantastický tvor. Což ostatně také byl. Artemis sám trávil okamžiky, které mohly být klidně poslední v jeho životě, pozorováním scény kolem sebe. Zhmotňovali se na staveništi. Byla to Casa Mila, ale ještě nedokončená. Na lešení vztyčeném na přední straně budovy se rojili dělníci, kousek stranou stál snědý vousatý muž a mračil se do plánů.

Artemis se usmál. Gaudí osobně. Neuvěřitelné. Obraz se zaostřoval, barvy jasněly. Artemis už cítil suchý španělský vzduch a ostrý pach potu a barev.

"Promiňte," promluvil španělsky.

Gaudí vzhlédl od svých výkresů a zamračený výraz vystřídal nevěřící pohled. Jen tak ze vzduchu se před ním vynořil chlapec. A za ním se krčil démon.

Geniální architekt vnímal každý detail té scény a navzdýcky si ji vtiskl do paměti.

"Si" řekl váhavě.

Artemis ukázal nahoru na budovu. "Na střechu máte naplánované mozaiky. Možná byste si je měl ještě jednou

promyslet. Jsou dost nepůvodní."

Pak chlapec a démon zmizeli.

Butler nezpanikařil, když z trhliny v čase vystoupil podivný tvor. Jenže on byl trénovaný, aby nepadl nikdy, bez ohledu na to, v jak extrémní situaci se ocitne. Nikdo jiný na Passeig de Gràcia bohužel nenavštěvoval Akademii osobní ochrany vedenou madam Ko, a proto začali panikařit tak rychle a hlasitě, jak dokázali. Až na tu kudrnatou dívku a dva muže, kteří byli s ní.

Když se démon objevil, lidé ztuhli. Jakmile zmizel,

rozhybali se hodně výbušným způsobem. Vzduch doslova řinčel jekotem a řevem. Řidiči vyskakovali z aut nebo jimi prostě nabourali do výloh, jen aby unikli. Vlna lidí ustupovala od místa materializace, jako by je odpuzovala neviditelná síla. Dívka a její společníci však znovu reagovali opačně - teď doslova utíkali k místu, kde se démon předtím objevil.

Muž s berlemi projevoval pozoruhodnou hbitost na někoho, kdo měl být vlastně zraněný.

Butler si té vřavy kolem nevšímal a soustředoval se na svou pravou ruku. Nebo přesněji na místo, kde jeho pravá ruka ještě před chvílkou byla. Těsně předtím, než Artemis vyprchal do jiné dimenze, podařilo se Butlerovi chytit ho za rameno. Teď ono nakažlivé mizení zasáhlo i jeho vlastní ruku. Mizel tam, kam odešel Artemis, avšak stále svíral kostnaté rameno svého mladého svěřence.

Butler očekával, že za rukou zmizí i celá paže, ale nezmizela. Jen ruka. Pořád ji ale cítil, i když jako kdyby ji měl pod vodou, jako by ho brněla. A pořád ještě cítil Artemise.

"Tady zůstaneš," řekl a ještě upevnil svoje neviditelné sevření. "Za ty roky jsem si s tebou užil tolik, že tě teď prostě zmizet nenechám."

A tak Butler sáhl o několik desítek let nazpět a vytáhl svého mladého svěřence z minulosti.

Snadné to nebylo. Spíš jako když vláčíte balvan hlubokým blátem, jenže Butler nebyl z těch, kdo se snadno vzdávají. Zapřel se nohama a táhl zády. Artemis vylétl z dvacátého století a rozplácl se jako žába v jednadvacátém.

Jsem zpátky," konstatoval malý Ir tak samozřejmě, jako by se právě vrátil z nějaké běžné každodenní pochůzky. "To jsem nečekal."

Butler svého pána sebral a zběžně ho prohlédl.

"Všechno na správném místě. Nic zlomeného. A teď mi, Artemisi, řekněte, kolik je dvacet sedm krát osmnáct celých pět?"

Artemis si narovnal sako. "Aha, kontroluješ moje duševní schopnosti. No dobře, je asi docela možné, že cestování v čase může mít určitý vliv na inteligenci."

"Odpovězte!" trval na svém Butler.

"Čtyři sta devadesát devět celých pět, když to musíš vědět."

"Budu vám věřit."

Mohutný strážce naklonil hlavu ke straně. "Sirény. Musíme pryč, Artemisi, než budu nucen způsobit mezinárodní incident."

Dostřkal Artemise na druhou stranu ulice k jedinému autu, které tam ještě stálo a bručelo na neu-trál. Maria trochu pobledla, nicméně v tom své klienty nenechala.

"Výborně," pochválil ji Butler, když otevíral zadní dveře. "Letiště. A vyhybejte se dálnici, jak to nejvíc půjde."

Maria skoro nepočkala, až si Artemis a Butler zapnou pás, a bez ohledu na semafor vyrazila tak, že po ní zbyl pach spálené gumy. Blondatá dívka se svými společníky zůstala stát na ulici za nimi.

Maria se podívala do zpětného zrcátka na Artemise. "Co se to tam stalo?"

"Bez otázek," zarazil ji Butler úsečně. "Koukejte na silnici. A řiďte."

Sám měl dost rozumu, aby se na nic neptal. Artemis mu o tom podivném tvorovi a třípytivé průrvě poví všechno sám ve vhodné chvíli.

Artemis mlčel celou dobu, co se limuzína řítla po

bulváru Las Ramblas a pak se proplétala labyrintem vedlejších uliček v centru Barcelony.

Jak jsem se dostal sem?" řekl nakonec. Bylo jasné, že uvažuje nahlas. "Nebo spíš proč nejsme tam? Nebo proč nejsme tenkrát? Co nás zakotvilo v téhle době?" Podíval se na Butlera. "Máš na sobě nějaké stříbro?"

Butler se rozpačitě pousmál. "Víte, že šperky obvykle nenosím, ale mám tohle." Vyhrnul si jednu manžetu. Kolem zápěstí měl kožený náramek s hrudkou stříbra uprostřed. "Poslala mi ho Julie. Z Mexika. Má prý zahánět zlé duchy. Musel jsem ji slíbit, že ho budu nosit."

Artemis se usmál od ucha k uchu. "Tak to Julie. Ona nás zakotvila." Poklepal na hrudku na Butlerově zápěstí. "Měl bys sestře zavolat. Oběma nám zachránila život."

Když Artemis poklepal svému strážci na náramek, všiml si na svých prstech něčeho divného. Byly to jeho prsty, nepochybně. Ale vypadaly jinak. Chvilku mu trvalo, než si uvědomil, co se stalo.

Samozřejmě už dřív teoreticky uvažoval o možných důsledcích mezidimenzionálního přenosu a došel k závěru, že originál bude asi poněkud poškozen, jako když se počítačový program poněkolkáté kopíruje. Části informací se mohou v éteru ztratit.

Pokud zatím mohl Artemis soudit, jemu se neztratilo nic, ale ukazováček levé ruky teď měl delší než prostředníček.

Přesněji řečeno, ukazováček si s prostředníčkem vyměnil místo.

Zkusmo zahýbal prsty.

"Hmmm," zabručel si pak pro sebe Artemis Fowl. Jsem originál."

"To mi povídejte," zavrčel Butler.

KAPITOLA II DANDY DAN

MĚSTO JISTOTA, PODZEMÍ

Kariéra soukromého detektiva, kterou nastoupila Myrta Krátká, se nerozvíjela tak, jak si původně představovala. Z valné části to bylo tím, že nejpobulárnější podzemní zpravodajská stanice o ní během posledních pár měsíců odvysílala ne jeden, ale dva speciální dokumenty. Těžko se jí pracovalo inkognito, když se její tvář neustále objevovala na kabelovce v reprízách.

"Co plastická operace?" navrhl hlásek v její hlavě.

Ten hlásek nebyl první známkou počínajícího šílenství; jen s ní pomocí mikrofonu a sluchátka komunikoval její partner, Sláma Hraboš.

"Cože?" zeptala se. Hlas zachytil její vlastní mikrofon, malý čip tělové barvy přilepený na hrdle.

"Zrovna koukám na plakát toho tvého slavného obličej e a napadlo mě, že by sis měla nechat udělat plastiku, jestli se chceme v téhle branži udržet. A tím myslím fakt v branži, ne jenom v tomhle lovu odměn. Lovci odměn jsou ta nejhorší sorta vůbec."

Myrta si povzdechla. Permoník měl pravdu. Dokonce i zločinci byli považováni za důvěryhodnější než lovci odměn.

"Pár implantátů, předělat nos a nepozná tě ani tvůj

nejlepší kamarád," rováděl svůj návrh dál Sláma. "Bez tak nejsi žádná královna krásy."

"Na to zapomeň," odsekla Myrta. Měla docela ráda svůj obličej tak, jak vypadal teď. Připomínal jí matčinu tvář.

"Nebo co pleťový sprej? Mohla by ses přebarvit na-zeleno a vydávat se za vílu."

"Slámo? Jsi na místě?" utála jeho úvahy přísně Myrta.

Jo," odpověděl permoník. "Už se objevil ten šotek?"

"Ne, ještě tady není, ale každou chvíli se ukáže. Tak přestaň žvanit a připrav se."

"Hele, teď jsme partneři. Už ne zločinec a policajtk a. Nemusím si od tebe nechat rozkazovat."

"Připrav se, prosím."

Jak libo. Sláma Hraboš, hanebný lovec odměn, končí."

Myrta si povzdechla. Občas jí chyběla disciplína, na jakou byla zvyklá v policejním Rekognoskačním oddělení. Když jste dostali rozkaz, splnili jste ho. Ačkoli, pokud chtěla být Myrta k sobě upřímná, sama se ne jednou dostala do potíží právě proto, že neuposlechla přímého rozkazu.

VLEPREko se udržela tak dlouho jen proto, že měla na kontě několik významných zatčení. A taky díky svému rádci, veliteli Juliu Bříznému.

Myrtě se zase sevřelo srdce, když si snad už poti-sící uvědomila, že je Julius mrtvý. Někdy na to nevzpomněla celé hodiny, ale pak jí to opět došlo plnou silou. A pokaždé to bolelo jako poprvé.

Musela z LEPREko odejít, protože muž, který nastoupil na Juliovo místo, ji obvinil, že velitele zavraždila. Myrta usoudila, že než pracovat pod tako-

vým šéfem, prospěje Národu víc mimo systém. Jenže to začínalo vypadat, že se dokonale spletla. Jako kapitánka LEPREko pomohla potlačit skřeti revoluci, překazila plán na vyzrazení podzemní skřítkov-ské kultury lidem a získala zpátky ukradenou skřítko-kovskou technologii od jednoho Bláteníka v Chicagu. Teď stopovala pašeráka ryb, který utekl, když ho pustili na kauci. To je tedy příspěvek k národní bezpečnosti, jen co je pravda.

"A co nastavit holeně?" přerušil její myšlenky Sláma. "Pár hodin a byla bys vyšší."

Myrta se usmála. S jejím partnerem sice bylo občas těžké vyjít, ale vždycky ji dokázal rozveselit. A kromě toho měl Sláma jako permoník jisté velmi speciální dovednosti, které se v novém oboru docela hodily. Donedávna těchto schopností používal k tomu, aby se vloupával dovnitř domů a ven z vězení, ale teď se přidal k andělům, nebo se tak aspoň zapřisahal. Bohužel všichni skřítkové věděli, že když permoník něco slíbí nepermoníkovi, nemá to cenu ani toho zaplivaného stisku ruky, jímž dohodu stvrzuje.

"Ty by sis možná měl nechat nastavit mozek," odsekla Myrta.

Sláma se zafěhtal. "Dobrý, no. To si musím napsat do svého notýsku vtipných odpovědí."

Myrta se pokoušela vymyslet nějakou skutečně vtipnou odpověď, když se jejich cíl objevil ve dveřích motelu. Sotva půl metru vysoký šotek vyhlížel neškodně, ale na to, aby jeden mohl řídit nákladák plný ryb, nijak velký být nemusí. Šéfové pašeráků si najímali šotky jako řidiče a kurýry, protože vypadali tak nevinně a dětsky. Myrta však četla policejní zprávu o tomhle konkrétním šotkovi, a tak věděla, že je všechno, jen ne nevinný.

Dandy Dan pašoval živá zvířata do ilegálních restaurací už víc než sto let. V pašeráckých kruzích představoval svým způsobem legendu. Sláma jako bývalý zločinec znal výborně podsvět ní folklór a dodal Myrtě nejrůznější užitečné informace, které se do policejní zprávy nedostaly. Například se Dandy-mu jednou povedlo projet pečlivě hlídanou cestou z Atlantidy do Jistoty za necelých šest hodin, aniž při tom z nádrže ztratil jedinou rybu.

Dandyho zatkla v Atlantickém příkopu policejní jednotka vodních vílu. Když ho vezli z celý předběžného zadržení k soudu, utekl jim a Myrta ho vystopovala tady. Odměna vypsaná na Dandyho Dana byla tak velká, že z ní zaplatí nájem kanceláře na šest měsíců. Na tabulce na dveřích stálo: Krátká a Sláma, soukromí detektivové.

Dandy Dan vyšel ze svého pokoje a mračil se na celý svět. Zapnul si bundu a zamířil k jihu, k obchodní čtvrti. Myrta se držela dvacet kroků za ním a skrývala tvář pod kápi. Tahle ulice vždycky bývala nebezpečné místo, jenže teď rada vyčlenila miliony ingotů na rozsáhlou přestavbu. Za pět let po skřetím ghettu nebude ani památky Veliké žluté multimichačky hltaly kusy starého chodníku a za sebou kladly zbrusu nové cesty. A nad nimi vilové z komunálních služeb odpojovali vypálené sluneční pásy ze stropu tunelu a nahrazovali je novými molekulárními modely. Šotek se držel stejné trasy jako po uplynulé tři dny. Došel na nejbližší náměstíčko, ve stánku si opatřil krabičku hrabošího kari a pak si koupil lístek do čtyřadvacetihodinového kina. Pokud se bude Dandy i dál držet svých zvyků, stráví tam přinejmenším osm hodin.

Ale já mu to překazím, pomyslela si Myrta. Byla rozhodnutá, že do konce úředních hodin musí mít tenhle případ pod střechou. Jednoduché to nebude. Dandy je sice malý, ale hodně rychlý. Beze zbraní a bez pout bude skoro nemožné ho zadržet. Skoro nemožné, ale jeden způsob by tu byl.

Myrta si u gnóma uvaděče koupila lístek a uvelebila se dvě řady za svou kořistí. V tuhle denní dobu tu panoval klid. Kromě nich dvou v sále sedělo nějakých padesát návštěvníků. Většina z nich ani neměla trojrozměrné brýle. Byl to prostě způsob, jak zabít pár hodin mezi dvěma jídly.

V kině promítali nonstop trilogii Pahorek Tailite, filmovou verzi událostí kolem bitvy o pahorek Tailite, kdy lidé definitivně vytlačili skřítky do podzemí. Závěrečná část trilogie sklídila před dvěma lety skoro všechny ceny Filmové akademie. Efekty byly skutečně úžasné a existovala dokonce i zvláštní interaktivní verze, v níž se hráč mohl stát jednou z vedlejších postav.

Když se teď Myrta na film dívala, pocítila stejný smutek a stesk jako vždycky. Národ by měl žít nad zemí a místo toho trčí tady, v téhle technologicky vyspělé jeskyni.

Myrta sledovala úžasné letecké záběry a zpomalené boje asi čtyřicet minut, pak vyšla do uličky a shodila kápi. Za policejních dob by prostě přistoupila k šotkovi a vrazila mu do zad hlaveň Neutrina 3000, jenže civilisté nesměli u sebe nosit žádné zbraně, a tak bylo potřeba použít rafinovanější strategii.

Zavolala na šotka z uličky.

"Hej, ty. Nejsi ty Dandy Dan?"

Šotek vyskočil, ačkoli ani ve stoje nevypadal o nic

větší. Zamračil se, jak nejhůř dokázal, a probodl Myr-tu pohledem. "Kdo to chce vědět?"

"Policie," odsekla Myrta. Technicky vzato neprohlásila, že je od policie - to by totiž znamenalo podvodně se vydávat za úřední osobu.

Dandy na ni zamžoural. Já tě znám. Ty jsi ta elf-ka. Ta, co se mlátila se skřetama. Viděl jsem tě na digitálce. Jenomže ty už policajtko nejses."

Myrta cítila, jak se jí zrychluje tep. Bylo příjemné být zase v akci. Jakékoli akci.

"To možná ne, Dandy, ale přesto jsem tě přišla zatknout. Půjdeš se mnou dobrovolně?"

Jo, abych pak strávil pár set let v báni v Atlantidě? To určitě," ušklíbl se Dandy Dan a padl na kolena.

Malý šotek zmizel jako kámen z praku, plazil se pod sedadly, kličkoval nalevo napravo.

Myrta si zase natáhla kapuci a rozběhla se k únikovému východu. Tam Dandy mřil. Chodil tudy denně. Každý dobrý zločinec si nejdřív ze všeho prověří únikové východy každé budovy, kam vstupuje.

Dandy tam byl dřív než ona, proletěl dveřmi jako pes do kurníku. Myrta zahlédla jen modrou šmouhu jeho kombinézy.

"Cíl v pohybu," ohlásila do svého mikrofonu. "Míří k tobě."

Doufám, dodala Myrta v duchu, ale nahlas to neřekla.

Teoreticky by měl Dandy zamířit do svého úkrytu, malého skladištěátka v Krystalové ulici, kde měl lehátko a přenosnou klimatizaci. A až tam šotek dorazí, bude Sláma na místě. Tohle byla klasická lidská lovecká technika. Dělej rámus a buď připravený, až

pták vyletí. Člověk samozřejmě ptáka zastřelí a pak sní. Slámové metody byly sice méně definitivní, ale stejně odporné. Myrta se držela blízko, ale ne příliš. Slyšela cupitání šotkových malých nožek po koberci kina, ale samotného mužička neviděla. A ani ho vidět nechtěla; bylo nezbytné, aby si Dandy myslel, že utekl, protože jinak by se úkrytu zdaleka vyhnul. Za policejních časů by ho takhle pronásledovat nemusela. Měla by k dispozici obraz z pěti tisíc sledovacích kamer rozmístěných po celé Jistotě, nemluvě už o stovkách dalších přístrojů a vynálezů policejního sledovacího arzenálu. Teď si musela vystačit sama jen se Slámou. Čtyři oči a nějaké ty speciální per-monické dovednosti. Hlavní dveře se ještě houpaly, když se k nim Myrta dostala. Hned za nimi seděl na zadku rozčilený gnóm politiky kopřivovým koktejlem.

"Malej kluk," stěžoval si uvaděči. "Nebo šotek. Měl velkou hlavu, to vím jistě. Praštil mě rovnou do žaludku."

Myrta se kolem nich prodrala a vyběhla ven na náměstíčko. Tedy to "ven" bylo relativní. Když člověk žije v tunelech, je vlastně všude "uvnitř". Sluneční pásy nad její hlavou byly nastaveny na dopoledne. Kudy Dandy běžel, poznala snadno, protože za sebou zanechával pěkný zmatek. Hraboší stánek byl překocení. Chuchvalce šedozeleňého kari se srážely na dlažbě. A šedozeleňé stopy vedly do severního rohu náměstí. Zatím se Dandy choval přesně tak, jak od něj čekala.

Myrta se prodrala hloučkem zákazníků stánku a nespouštěla přitom oči z šotkových stop.

"Dvě minuty," ohlásila Slámovi.

Odpověď nepřišla, ale tak to bylo správně; per-moník byl v pohotovosti.

Ted by měl Dandy zahnout do nejbližší obslužné uličky a zkrátit si cestu na Krystalovou. Příště půjde Myrta po gnómovi. Šotci jsou moc rychlí. Skřítkov-ská rada ve skutečnosti lovce odměn nijak zvlášť nemilovala a snažila se jim znepříjemnit život, jak jen to šlo. Nikdo kromě policistů nedostal licenci na nošení zbraně. Každý kdo měl pistoli a neměl policejní odznak, skončil bez výjimky ve vězení.

Myrta zahnula za roh a čekala, že ještě zahlédne mizející modrou šmouhu. Místo toho ale uviděla, jak se přímo na ni žene desetitunová žlutá multimíchačka. Dandy Dan se zřejmě právě přestal chovat, jak čekala.

"D'Arvit!" zaklela Myrta a vrhla se stranou. Přední rotor multimíchačky přežvykoval dláždění a vzadu vyplivoval na centimetr přesné dlaždice.

Přikrčila se a sáhla po Neutrinu, které ještě nedávno mívala u boku. Nahmátla jen vzduch.

Multimíchačka se obracela k druhému nájezdu, škubala sebou a syčela jako jurský masožravec. Mohutné píсты duněly a lopatky rotoru protínaly jako srp cokoli, co se dostalo do jejich dosahu. Trosky zajížděly do útrob stroje, kde se zpracovávaly a tvarovaly mezi žhavými deskami.

Trochu mi to připomíná Slámu, napadlo Myrtu. Zvláštní, co se člověku honí hlavou, když je jeho život v nebezpečí.

Ustupovala před míchačkou. Ano, byla velická, ale taky pomalá a neohrabaná. Myrta vzhledla do kabiny a tam samozřejmě seděl Dandy a obratně manipuloval pákami. Ruce mu létaly po tlačítkách a páčkách a naváděly kovového obra k Myrtě.

Kolem zavládlo zděšení. Zákazníci mířící původně za nákupy ječeli, poplachové sirény kvílely na celé kolo. Ale o to se Myrta starat nemohla. Priorita číslo jedna: zůstat naživu. Obyčejným lidem celá situace patrně připadala hodně děsivá, ovšem Myrta měla za sebou roky policejního výcviku a zkušeností. Unikla už mnohem rychlejšími nepřátelům, než byla tahle multimíchačka.

Ukázalo se však, že v tomhle se Myrta plete. Multimíchačka jako celek byla sice pomalá, ale některé její části byly rychlé jako blesk. Například ochranné lopatky, dvě třímetrové ocelové stěny, které se vysunovaly po obou stranách předního rotoru, aby zadržely trosky odletující od čepelí.

Dandy Dan byl řidič od přírody a dokázal si poradit s jakýmkoli vozidlem. Rozpoznal svou příležitost a využil ji. Vypnul bezpečnostní jištění a vysunul lopatky. Čtyři pneumatické pumpy se okamžitě natlakovaly a doslova vyfoukly lopatky do zdi kolem Myrty. Začaly se hluboko, zakously se dobrých patnáct centimetrů do kamene.

Myrtina sebejistota se vypařila. Byla v pasti a stovka zahnutých čepelí se zařezávala do země před ní.

"Křídla," sykla Myrta, jenže křídla měla jen její policejní uniforma a práva ji nosit se Myrta vzdala.

Lopatky zadržely vír vytvářený čepelí a vracely odletující kousky zpátky. To způsobovalo děsivé vibrace. Myrta cítila, jak se jí chvějí zuby v dásni. Všechno viděla desetkrát. Celý její svět měl poruchy na příjmu. Pod nohama jí čepelě hltavě požíraly chodník. Myrta vyskočila na levou lopatku, ale ta byla dobře namazaná a nedalo se na ní zachytit. S druhou lopatkou nepochodila o nic lépe. Jediná možná cesta vedla přímo dopředu, a to vlast-

ně žádná cesta nebyla, protože tam na ni čekal smrtící rotor.

Myrta křičela na Dandyho a její ústa možná skutečně vytvářela slova. Nemohla si tím ale být jistá, při těch otřesech a hluku. Čepelě svištěly vzduchem a hnaly se po ní. S každou otáčkou rvaly pruhy ze země pod jejíma nohama. Moc té země už nezbývalo. Za chvíli i ona projde multimíchačkou. Rozseká ji to, prožene strojem a nakonec uloží jako dlažební kostku. Myrta Krátká bude doslova součástí města.

Nemohla dělat nic. Vůbec nic. Sláma byl příliš daleko, než aby jí mohl pomoci, a bylo nepravděpodobné, že by se nějaký civilista pokusil vylézt na řídící míchačku, i kdyby věděli, že je Myrta uvězněná mezi lopatkami.

Jak se čepelě blížily, Myrta se podívala vzhůru, k počítačem vytvářenému nebi. Bylo by bývalo hezké umřít na povrchu. Cítit, jak jí čelo zahřívá skutečné slunce. Bylo by to bývalo hezké.

Pak se rotor zastavil. Myrtu ohodila sprška napůl strávených trosek z žaludku míchačky. Pár úštěpků kamene ji škráblo, ale byla to jen povrchová zranění. Nic jiného se jí nestalo.

Myrta si otřela špinu z obličeje a vzhledla. V uších jí ještě duněla ozvěna řevu motoru a oči jí slzely od prachu, který se usazoval všude kolem jako špinavý sníh.

Dandy vykoul z kabiny. Byl bledý, ale tvářil se bojovně.

"Dej mi pokoj!" křikl. V Myrtiných poškozených uších to znělo slabě a plechově.

"Nech mě být, slyšíš!"

A byl pryč, seběhl po žebříku a snad zamířil ke svému úkrytu.

Myrta se opřela o jednu lopatku a dopřála si chvíli na vzpomínání. Drobné jiskřičky kouzla rozkvetly na jejích mnoha oděrkách a hojily je. V uších jí praskalo, kvičelo a pískalo, jak jí kouzlo automaticky vyrovnávalo sluch. Za pár vteřin už Myrta slyšela zase normálně.

Musela odsud. A to šlo jediným způsobem. Přes rotor. Kolem čepelí. Myrta se jedné opatrně dotkla prstem. Z maličké ranky vyprýštila kapička krve a modrá jiskra kouzla ji vzápětí vtáhla zpátky. Kdyby uklouzla, čepel by ji rozřezala na kusy a pod celým světem by se nenašlo dost kouzla, které by ji zase posešovalo. Rotor byla ale jediná cesta ven, jinak tu bude muset zůstat a čekat, až dorazí dopraváci. Způsobit takovouhle škodu by bylo dost zlé, i kdyby za sebou měla policejní pojistku, ale jako soukromá osoba by nejspíš skončila na pár měsíců za mřížemi, než by se u soudu dohodli, z čeho ji vlastně obvinít.

Myrta opatrně protáhla ruku mezi čepelí a sevřela první tyč rotoru. Bude to jako šlapat po žebříku. Po velice ostrém a potenciálně vražedném žebříku. Stoupla na jednu z nižších příček a vytáhla se nahoru. Rotor zasténal a o nějakých patnáct centimetrů klesl. Myrta se pevně držela, protože to bylo bezpečnější než se pustit. Čepel se chvěly dva

centimetry od jejích končetin. Pomalu, klidně. Žádné chybné pohyby. Přičel po přičli šplhala Myrta po rotoru. Dvakrát ji čepel škrábla, ale nebylo to nic vážného a modré jiskřičky ranky rychle zacelily. Po nedlouhé době naprostého soustředění, které jí připadalo jako věčnost, se Myrta vytáhla na kapotu. Byla špinavá a horká, ale přinejmenším ne ostřejší než kentauří jazyk.

"Utíkal támhle," řekl nějaký hlas dole na zemi.

Myrta se podívala dolů a uviděla velkého zamračeného gnóma v uniformě městských služeb, který ukazoval ke Krystalové.

"Utíkal támhle," opakoval gnóm. "Ten šotek, co mě vyhodil z míchačky."

Myrta na mohutného dělníka vytřeštila oči. "Šotek vás vyhodil ven?"

Gnóm se skoro začervenal. "Stejně jsem vystupoval, on mě jenom shodil." Najednou zapomněl na své zahanbení.

"Hele, že vy jste ta Mirka, no, jak honem.. Mirka Malá? To je ono. Ta slavná policejní hrdinka?"

Myrta slezla po žebříku z kabiny dolů. Jo. Mirka Malá. To jsem já.

Rozběhla se, sotva doskočila, a těžké boty skřípaly na oblázkách z rozbitého chodníku.

"Slámo," hlásila. "Dandy míří k tobě. Ale pozor. Je mnohem nebezpečnější, než jsme mysleli."

Nebezpečnější? Možná je, možná není. Nezabil ji, i když mohl. Vypadá to, že ten šotek nemá na vraždu žaludek.

Dandyho kousek s multimíchačkou způsobil na náměstí pěkný zmatek. Dopravní policisté, přezdívaní Kolečkáři, se hnali sem a civilisté zase naopak pryč. Myrta napočítala nejmíň šest policejních mag-nakol a dva vozy. Držela hlavu skloněnou k zemi, ale jeden policista vedle ní seskočil z kola a popadl ji za rameno.

"Viděla jste, co se stalo, slečinko?"

Slečinko? Myrta měla chuť srazit ruku ze svého ramene a s rozmachem poslat policistu do nejbližšího recyklátoru, jenže tohle nebyla vhodná chvíle na pohoršení. Potřebovala odvést jeho pozornost.

"Díky nebesům, že jste tady, pane strážníku," zaštěbetala hlasem nejméně o oktávu vyšším než obvykle. "Támhle, u té míchačky. Je tam všude krev."

"Krev!" vykřikl se zjevným potěšením Kolečkář. "A všude?"

"Úplně všude."

Dopravák pustil Myrtino rameno. "Děkuju, slečinko. Já už se na to podívám."

Zamířil rázně k míchačce, pak se obrátil.

"Promiňte, slečinko," řekl a na očích mu bylo vidět, že se užuž rozpomíná. "Neznám vás odněkud?"

Ale elfka v kápi už zmizela.

No nic, pomyslel si Kolečkář, asi bych se radši měl jít mrknout na tu krev všude.

Myrta utíkala ke Krystalové ulici, i když si byla jistá, že nemusí spěchat. Dandy buď usoudil, že na jeho vkus začalo být trochu moc horko a běžet teď do skrýše by nebylo bezpečné, nebo ho Sláma už měl. Tak či tak nemohla nic dělat.

Znovu zalitovala toho, že za sebou nemá policejní podporu. V dobách, kdy pracovala na Řeko, by bylo stačilo vydat stručný příkaz do mikrofону v přílbě a všechny ulice v okolí by byly zatarasené.

Protáhla se kolem robotického metaře a zahrnula na Krystalovou. Úzká ulička sloužila dodavatelům pro příjezd k velkému nákupnímu centru a většinou se tu nacházelo zásobovací zázemí obchodů. Co zbylo, pronajímalo se jako sklady.

Myrtu překvapilo, když uviděla Dandyho přímo před sebou, jak se hrabe v kapse a zřejmě hledá ode-mykací čip ke svému útočišti. Něco ho muselo zdržet. Možná se schoval za nějakou bednou, aby se vyhnul Kolečkářům. Ale to bylo jedno. Dostala další šanci.

Dandy vzhlédl a Myrta mohla jen zamávat.

"Dobřejtro," řekla.

Dandy jí zahrozil drobnou pěstí. "Nemáš lepší věci na práci, elfko? No tak jsem propašoval pár ryb, co je na tom?"

Ta otázka se Myrty hluboce dotkla. Skutečně je tohle nejlepší způsob, jak pomoci Národu? Velitel Břízný od ní určitě čekal víc. Za posledních pár měsíců klesla od nejvýznamnějších operací na povrchu k pronásledování pašeráků ryb v zastrčených uličkách. To byl tedy pád!

Ukázala Dandymu prázdné ruce. "Nechci, aby se ti něco stalo, takže zůstaň stát a nehýbej se."

Dandy se zachechtal. "Co by se mi mělo stát? To jako že ty mi něco uděláš, jo?"

Já ne," zavrtěla Myrta hlavou. "On." Ukázala na blátivé místo pod Dandyho nohama.

"On?" Dandy se podíval podezíravě dolů; tušil past. A jeho podezření bylo naprosto správné. Zem pod jeho nohama trochu zasychala, protože vrchní vrstva hlíny se zatřásla a zhoupala.

"Co to je?" zvedl Dandy jednu nohu. Nepochybně by byl ustoupil stranou, kdyby měl čas, jenže všechno se seběhlo velice rychle.

Země nejen že se propadla, ale pod Dandyho nohama ji cosi vcuclo s mlaskavým zvukem, z něhož se zvedal žaludek. Ze země se vynořil kruh zubů a za ním veliká ústa. Na druhém konci těch úst byl per-moník, který vyletěl ze země jako delfín z vody, poháněn zjevně plynem z druhého konce. Kruh zubů se zavřel kolem Dandyho a polkl ho až po krk. Sláma Hraboš, protože to samozřejmě byl on, se vrátil do svého tunelu a nešťastného šotka vzal s sebou. Je třeba říct, že Dandy se už netvářil tak frajersky jako ještě před chvílkou.

"Pe-permoník," koktal. Já myslel, že vy se s poli-cajtama nekamarádíte."

"Obvykle ne. Ale Sláma je výjimka. Promiň, že ti neodpovím sám; mohl by ti omylem ukousnout hlavu."

Dandy sebou najednou začal kroutit. "Co to dělá?"

"Myslím, že tě olizuje. Permonické sliny v kontaktu se vzduchem tvrdnou. Jen otevře pusku, budeš zabalený jako kuře ve vajíčku."

Sláma mrknul na Myrtu. Byl by se strašně rád vytahoval, jenže teď nemohl. Myrta ale věděla, že příštích několik dní se nepřestane ze široka chvástat svými schopnostmi.

Permoníci dokážou tunelovat celé kilometry. Permoníci mají raketové zadnice. Permoníci dokážou vyprodukovat dva litry kamenných slin za hodinu. A co máš ty? Kromě slavné tváře, která nás pořád prozrazuje?

Myrta nakoukla do jámy, zaháknutá špičkou nohy za okraj. "Dobrá práce, partnere. Mohl bys teď prosím našeho vězně vyplivnout?"

Sláma rád vyhověl. Vykašlal Dandyho na silnici, pak vylezl sám a znovu si zahákoval čelist.

"To je hnus," kvílel Dandy, jak vazké sliny na jeho těle tvrdly. "A smrdí to."

"Hele, hele," ohradil se dotčeně Sláma. "Za ten smrad nemůžu. Kdyby sis pronajal sklad v nějaké čistší ulici..."

Jo, ty smraďochu, tak koukej, co si o tobě myslím." Pokusil se udělat rukou šotkovské znamení kletby, ale sliny našťestí ztuhly dřív, než ho stačil dokončit.

"No tak dost, vy dva. Nechtě toho," zarazila je Myrta. "Máme třicet minut, abychom toho mrňouse dostali na policii, než začnou sliny povolovat."

Sláma se podíval přes rameno na začátek uličky. Zbledl náhle tak, že to bylo vidět i pod vrstvou mokré hlíny, a vousy se mu nervózně naježily.

"Víš ty co, partnerko?" podotkl. "Myslím, že třicet minut potřebovat nebudeme."

Myrta se odvrátila od svého vězně. Východ z uličky blokoval půltucet elfů. Byli od policie nebo od něčeho velmi podobného. Měli na sobě civilní šaty bez jakýchkoli znaků nebo insignií. Ale rozhodně tu byli úředně. O tom svědčila těžká artilerie, kterou třímali v rukou. Myrta si s určitou úlevou uvědomila, že žádná z hlavní nemíří na ni ani na Slámu. Jeden z elfů udělal pár kroků vpřed a zvedl hledi své přilby. Ne, ne elf - elfka.

"Ahoj, Myrto," řekla. "Hledáme vás celé dopoledne. Jak se máte?"

Myrta spolkla ulehčené oddechnutí. Elfka byla ve-litelka perutě Vinyája, dlouholetá příznivkyně Myrty i velitele Brízného. Vinyája razila cestu všem ženám u policie. Během pěti set let kariéry měla za sebou kdesi, od toho, že velela rekognoskačnickému týmu při cestě na odvrácenou stranu Měsíce, až po vedení liberální části skřítkovské Rady. Kromě toho byla na Akademii Myrtinou instruktorkou létání.

"Dobře, paní komandérko," odpověděla Myrta.

Vinyája ukázala hlavou na tuhnoucí kamenné sliny. "Nezahálíte, koukám."

"Ne. Tohle je Dandy Dan. Ten pašerák ryb. Celkem slušný úlovek."

Komandérka se zamračila. "Budete ho muset pustit, Myrto. Teď na nás čekají větší ryby."

Myrta položila nohu Dandymu na hrud'. Nechtělo se jí skákat, jak policie píská, i když šlo o tajnou policii a velela jí komandérka Vinyája.

Jaké ryby?"

Vinyája se ještě víc zachmuřila, až jí mezi obočím naskočila vráska.

"Můžeme si to povědět ve voze, kapitánko? Pravidelní jsou už na cestě."

Kapitánko? Vinyája ji oslovila starou hodností? A jestli Pravidelní jsou normální policisté, tak kdo jsou tihle skřítkové?

Já už policii nevěřím tolik jako dřív, komandérko. Budete mi muset prozradit aspoň něco, než někam pojedou."

Vinyája povzddechla. "Především, kapitánko, my nejsme policie. Alespoň ne ta, kterou máte na mysli. A za druhé, chcete, abych vám něco řekla? Tak já vám řeknu dvě slova. Tipnete si jaká?"

Myrta to věděla okamžitě. Cítila to.

"Artemis Fowl," zašeptala.

"Správně," potvrdila Vinyája. "Artemis Fowl. Tak co, půjdete vy a váš partner s námi?"

"Kde parkujete?" odpověděla Myrta otázkou.

Vinyája a její záhadná jednotka měli zjevně velmi slušný rozpočet. Nejen zbraně, ale i jejich vozidlo byly mimo obvyklou policejní ligu. Sotva oškrábali Dandyho Dana a propašovali mu do boty sledovací čip, zapínali si Myrta a Sláma bezpečnostní pásy v pohodlných křeslech v zadní části dlouhého obrněného vozidla. Nedalo se říct, že jsou přímo vězni, ale Myrta měla nepříjemný pocit, že už o svém osudu nerozhoduje sama.

Vinyája si sundala přilbu a roztřásla dlouhé stříbrné vlasy. Myrtu to překvapilo.

Komandérka se usmála. "Líbí se vám ta barva? Přestalo mě bavit si je barvit."

"Ano. Sluší vám to."

Sláma zvedl prst. Já vám nerad ruším tu salonní konverzaci, ale co vy jste vlastně zač? Policie ne, na to vsadím svůj poklopec."

Vinyája se otočila k permoníkovi. "Kolik toho víte o démonech?"

Sláma nakoukl do palubní ledničky a potěšilo ho, že tam našel simku a kopřivové pivo. Posloužil si obojím.

"O démonech. Moc ne. Nikdy jsem sám žádného neviděl."

"A co vy, Myrto? Pamatujete si něco ze školy?"

Myrtu to zaujalo. Kam může tenhle rozhovor mířit? Je to nějaká zkouška? Rozpomněla se na přednášky z dějepisu, které měla na Akademii.

"Démoni. Osmý rod Národa. Před deseti tisíci lety, po bitvě u Tailte, se odmítli přestěhovat pod zem a radši se rozhodli

vyjmout svůj ostrov z času a žít tam v osamění."

Vinyája kývla. "Výborně. Takže utvořili kruh čarodějů a obklopili ostrov Hybras časovým kouzlem."

"Zmizeli z povrchu zemského," deklamoval Sláma. "A od té doby nikdo démona nespátřil."

"To není tak docela pravda. Během těch staletí se jich pár objevilo. Jeden dokonce celkem nedávno. A hádejte, kdo tam na něj čekal?"

"Artemis," prohlásili Myrta a Sláma sborem.

"Přesně tak. Nějak dokázal předpovědět to, co my ne. Věděli jsme kdy, ale spletli jsme se o pár metrů."

Myrta se naklonila se zaujetím dopředu. Byla zpátky ve hře.

"Máme Artemise na záznamu?"

"Ne tak docela," odpověděla záhadně Vinyája.

Jestli vám to nevadí, vysvětlování nechám na někoho kvalifikovanějšího, než jsem já. Je na základně." A už na to téma neřekla ani slovo. Bylo to k zbláznění.

Ale Sláma se velkou trpělivostí nevyznačoval.

"Cože? To si teď jako klidně schrupnete? No tak, Vinyájo, povězte nám, co má náš malý Artemis zase za lubem."

Ale Vinyája se nenechala vyprovokovat. "Klid, pane Hraboši. Dejte si ještě kopřivové pivo nebo pramenitou vodu."

Komandérka vytáhla z ledničky dvě láhve a nabídla jednu Slámovi.

Sláma si prohlédl nálepku. "Derrier? Děkuju, nechci. Víte vy, jak se do tohoto dostávají ty bubliny?"

Vinyája zacukalo v koutcích úsměvem. Já myslela, že je přirozeně perlivá."

Jo, já si to myslel taky, dokud nás z basy neposlali na práci k Derrieru. Zaměstnávají všechny per-moníky v Hlubíně.

Donutili nás podepsat dohodu o zachování obchodního tajemství."

Vinyáju to zaujalo. "No tak mi to povězte. Jak se do té vody dostávají bubliny?"

Sláma si poklepal na nos. "To nesmím. Porušil bych dohodu. Můžu říct jen to, že je k tomu potřeba velká nádrž vody a několik permoníků, kteří používají svoje... ehm...," Sláma si ukázal na zadek, "přirozené schopnosti."

Vinyája opatrně svou láhev vrátila na původní místo.

Myrta se pohodlně usadila v gelovém křesle a s potěšením poslouchala další ze Slámových prášilských historek.

Přitom jí ale pořád nedávalo pokoj jedno: uvědomila si, že Vinyája neodpověděla na původní Slámovu otázku. Kdo vlastně všichni jsou?

Za deset minut znala odpověď.

"Vítejte na velitelství Sekce osm," prohlásila Viny-ája. "Odpusťte mi to divadlo, ale nestává se nám tak často, abychom měli příležitost někoho ohromit."

Myrta si příliš ohromená nepřipadala. Zajeli do několikapatrového parkoviště pár bloků od policejního ústředí.

Obrněná limuzína jela podle šipek do sedmého patra, až pod popraskaný strop. Řidič zaparkoval na tom nejnepřístupnějším a nejtmavším místě a vypnul motor.

Několik vteřin seděli ve vlhké temnotě a poslouchali, jak z krápníků na stropě odkapává sražená voda.

"Teda páni," ozval se Sláma, "to je ale něco. Všechny prachy jste utratili za to auto, ne?"

Vinyája se usmála. Jenom počkejte."

Řidič prozkoumal skenerem okolí, jestli poblíž nikdo není, a výsledek byl negativní. Pak vytáhl ze schránky na palubní desce infračervené dálkové ovládání a zamířil jím přes průhlednou plastovou střechu na skalní strop nad nimi.

"Dálkově ovládané skály," konstatoval suše Sláma, nadšený možností nabrousit si trochu svůj sarkas-mus.

Vinyája neodpověděla - ani nemusela. To, co následovalo, přimělo Slámu sklapnout i tak. Parkovací místo se hydraulicky zvedlo a zprudka vyneslo auto ke skalní stěně nad nimi. Skály neuhnuly. Myrta nepochybovala o tom, že když se skála srazí s kovem, vyhraje skála. Samozřejmě to nedávalo smysl. Přece je sem Vinyája nepřivezla jen proto, aby je všechny rozmačkala. Neměla ale čas si to rozmyslet, protože obrněná limuzína narazila na tvrdou neústupnou skálu ani ne za půl vteřiny.

Jenže skála nebyla ve skutečnosti ani tvrdá, ani neústupná. Byla digitální. Projeli přímo skrz, do menšího parkoviště.

"Hologram," vydechla Myrta.

Vinyája mrkla na Slámu. "Dálkově ovládané skály," podotkla. Otevřela zadní dveře a vystoupila do klimatizované chodby.

"Celé tohle ústředí je vytesané ve skále. Většina jeskyně tady původně byla. Jen jsme tu a tam laserem uhladili nějaký ten roh. Promiňte ty kýčovitě tajnosti, ale je naprosto nezbytné, aby se nic z toho, co tady na Sekci osm děláme, neprozradilo."

Myrta šla za komandérkou několikaletými automatickými dveřmi a elegantní chodbou. Každých pár kroků zahlédla senzory a kamery a věděla, že její identita byla prověřena nejméně desetkrát, než došli k ocelovým dveřím na konci chodby.

Vinyája ponořila ruku do tabulky z tekutého kovu umístěné uprostřed dveří.

"Fluxkov," vysvětlovala, když ruku vytáhla. "Kov je plný nanosenzorů. Těmhle dveřmi se zkrátka bez oprávnění dostat nedá. Nanosenzory zkontrolují všechno od otisku dlaně po mou DNA. Dokonce i kdyby mi někdo usekl ruku a strčil ji dovnitř, nanosenzory by si všimly, že necítí pulz."

Myrta si založila ruce na prsou. "Taková spousta stihomamu na jednom místě. Řekla bych, že uhodnu, kdo je váš technický konzultant."

Dveře se rozlétly a za nimi stála přesně ta osoba, kterou Myrta čekala.

"Klusáku," vyslovila s láskou, vstoupila a objala kentaura.
Klusák ji k sobě vřele přitiskl a dusal při tom zadníma nohama samou radostí.

"Myrto," řekl pak, když si ji přidržel kousek před sebou, aby na ni viděl. Jak ses měla?"

"Pracovně," odpověděla Myrta.

Klusák se zamračil. Jsi nějaká hubená."

Myrta se zasmála. "Ani věřit se mi tomu nechce, ale ty taky."

Klusák trochu zhubl od té doby, co ho naposledy viděla. A srst měl lesklou a načesanou.

Myrta ho poplácala po boku. "Hmmm," zabroukala. "Používáš kondicionér a nemáš na hlavě přilbu proti mozkovým sondám. Neříkej mi, že máš v rukávé nějakou půvabnou kentaurku."

Klusák se začervenal. Ještě je moc brzo na nějaké závěry, ale vypadá to nadějně."

Místnost byla od podlahy až do stropu nacpaná nejmodernější elektronikou. Popravdě řečeno, něco z ní bylo i na podlaze a na stropě, včetně obrovských plazmových monitorů a neuvěřitelně realistického simulovaného nebe nad hlavou.

Klusák byl zjevně pyšný na to, co tady dal dohromady. "Sekce osm má celkem slušný rozpočet. Dostávám jen to nejlepší."

"A co tvoje dřívější práce?"

Kentaur se zamračil. "Nějakou dobu jsem se pokoušel pracovat pro Soola, ale nešlo to. Ničí tam všechno, co velitel Břízný vybudoval. Sekce osm mě diskretně oslovila na takovém seznamovacím víkend. Udělali mi nabídku a já jsem ji přijal. Náležitě mě tady obdivují a navíc mi podstatně zvedli plat."

Sláma si rychle prohlédl místnost a zklamalo ho, když zjistil, že tu nikde není ani drobek jídla.

"Nepředpokládám, že bys něco z toho platu utratil za hraboší kari, co?"

Klusák pozvedl obočí; permoník byl pořád ještě obalený hlinou z tunelu.

"Ne. Ale máme tady sprchu. Víš přece, co je to sprcha, Hraboši, ne?"

Slámový vousy se naježily. "To vím. A taky poznám osla, když nějakého vidím."

Myrta vstoupila mezi ně. "Koukejte, vy dva, nemusíte hned pokračovat tam, kde jste skončili. Co kdybychom těch tradičních urážek nechali, dokud nezjistíme, kde to jsme a proč jsme tady?"

Sláma se nadšeně rozvalil na smetanovou pohovku, protože dobře věděl, že část z jeho blátivého obalu ulpí i na nábytku. Myrta si sedla vedle něj, ale ne moc blízko.

Klusák zapnul obrazovku na stěně a pak se jí jemně dotkl, aby se v programu dostal tam, kam chtěl.

"Tyhle nové plazmové obrazovky miluju," pochvaloval si. "Elektrické výboje zahřívají částice na různou teplotu, takže plyn se odlišně obarví a vytváří tak obrazy. Je to samozřejmě mnohem komplikovanější, ale zjednodušuju to, aby to pochopil i tady zločinec."

"Byl jsem úplně zproštěný," namítal Sláma. "A ty to dobře víš."

"Stáhli obvinění," připomněl mu Klusák. "Nebyl jsi zproštěný To jsou dvě různé věci. Do jisté míry."

Jo, jako kentaur a osel jsou dvě různé věci. Do jisté míry."

Myrta si povzddechla. Skoro jako kdyby se vrátily staré časy. Klusák býval policejní technický konzultant, který jí poskytoval podporu během mnoha operací, a Sláma jim neochotně pomáhal. Kdo je neznal, těžko by uvěřil, že kentaur a permoník jsou ve skutečnosti dobří přátelé. Usoudila, že tohle pro-

tivné pošťuchování nejspíš představuje způsob, jak muži kteréhokoli druhu projevují svou náklonnost.

Na obrazovce se rozsvítil obrázek démona v životní velikosti. Oči měl jako štěrby a uši zakončené špicemi.

Sláma vyskočil. "D'Arvit!"

"Klid," chlácholil ho Klusák. Je generovaný počítačem. Ale je pravda, že je to obraz mimořádné kvality." Kentaur zvětšil tvář, až vyplnila celou obrazovku.

"Dospělý samec démona. Po zkrutu."

"Po zkrutu?"

"Ano, Myrto. Démoni nerostou jako jiní skřítkové. Dokud nedospějí do puberty, jsou docela roztomilí, ale pak jejich těla procházejí divokou a bolestivou křečí, které se říká zkrut. Po osmi až deseti hodinách se vynoří ze zámostku výživného slizu jako démoni. Předtím jsou prostě raraši. To ovšem neplatí pro čaroděje, ti nezkrutují. Místo toho jejich magie postupně rozkvétá. Nezávidím jim. Místo akné a výkyvů nálady vystřeluje pubertální démon-čaroděj blesky z konečků prstů. Když má štěstí."

"A co vystřeluje, když štěstí nemá? A co je nám vlastně do toho?" měl už Sláma dost těch výkladů.

Je nám do toho dost, protože nedávno se objevil jeden démon v Evropě a my jsme se k němu nedostali první."

"To jsme slyšeli. Takže démoni se teď vrací z Hybrasu?"

"Možná, Myrto." Klusák poklepal na obrazovku a rozdělil ji tím do menších okének. Na každém z nich se objevil obrázek démona. "Tihle démoni se krátkodobě zhmotnili během posledních pěti staletí. Naštěstí se nikdo z nich nezdržel natolik dlou-

ho, aby ho Blátiví stačili chytit." Klusák zvětšil čtvrtý obrázek. "Tohle dokázal můj předchůdce udržet celých dvanáct hodin. Měl u sebe stříbrný medailon a právě byl úplněk."

"No to muselo být něco extra," ušklíbl se Sláma.

Klusák si povzddechl. "To ses vážně ve škole nic nenaučil? Démoni jsou mezi všemi tvory na Zemi jedineční. Jejich

ostrov Hybras je ve skutečnosti obrovitý úštěpek Měsíce, který spadl v triasu, kdy Měsíc zasáhl meteorit. Podle toho, co jsme dokázali vyčíst ze skřítkovských jeskynních maleb a počítačových modelů, dopadl tenhle měsíční balvan do proudy magmatu a to ho víceméně přivařilo k povrchu. Démoni vzešli z lunárních mikroorganismů, které v tom balvanu žily. Následkem toho na ně silně fyzicky i duševně působí měsíc - během úplňku dokonce levitují. A právě tahle přitažlivost je vrací zpátky do naší dimenze. Musejí nosit stříbro, aby tomu lunárnímu tahu odolali. Stříbro je nejúčinnější dimenzionální kotva. Zlato funguje taky, ale pak ten dotyčný občas nechá kousek sebe na místě."

"No, tak řekněme, že věříme všem těmhle inter-dimenzionálním a měsíčním blábolům," ušklíbl se Sláma, který se ze všech sil snažil Klusáka naštvat. "Ale co to má společného s námi?"

"S námi to má společného všechno," odsekl Klusák. Jestli lidi chytí démona, kdo myslíš, že se ocitne pod jejich mikroskopem hned potom?"

Vyprávění se zase ujala Vinyája. "Proto před pěti sty lety předsedkyně Rady Nan Burdehová ustavila Sekci osm, aby sledovala aktivitu démonů. Naštěstí byla Burdehová miliardářka, a když umřela, celé svoje jmění odkázala Sekci osm. Proto jsme na tom takhle dobře. Jsme velmi malá a přísně tajná jednotka

policie, podřízená přímo Radě, ale máme tu jen to nejlepší. Za ty roky se naše působení rozšířilo i na tajné mise, které jsou tak citlivé, že se běžné policii nemůžou svěřit. Ale démonologie je pořád naše priorita. Po pět století nejlepší mozky studovaly staré texty o démonech a pokoušely se předpovědět, kde se objeví další démon. Obvykle jsou naše výpočty správné a my můžeme celou situaci utajit. Ale před dvanácti hodinami se v Barceloně něco stalo."

"A co se stalo?" položil Sláma projednou zcela rozumnou otázku.

Klusák otevřel na obrazovce další okno. Většina obrázků byla bílá. "Tohle se stalo."

Sláma na to okno zamžoural. "Malinkatá chumelenice?"

Klusák mu zahrozil prstem. "Přisahám, že kdybych si sám tak rád neutahoval z ostatních, nechal bych tě odsud vyhodit na tu tvoji výbušnou zadnici."

Sláma kompliment přijal s blahosklonným kývnutím.

"Ne, tohle není malá chumelenice. To je výmaz. Někdo nám blokoval skopy"

Myrta kývla. Skopy bylo slangové pojmenování pro skrytá sledovací zařízení připojená k lidským satelitům.

Jak vidíte, ať se v té malé chumelenici stalo cokoli, muselo to být něco dost nezvyklého, protože Blátiví se můžou přerazit, jen aby se od toho dostali pryč." Na obrazovce lidé mimo bílou oblast divoce prchali nebo najížděli auty do zdi.

"Lidské televizní zprávy přinesly několik svědectví o tom, že se z ničeho nic objevil na pár vteřin nějaký tvor podobný ještěrce. Fotografie samozřejmě žádné. Vypočítal jsem, že dojde k materializaci, ale

víc než tři metry vlevo, a tak jsme si připravili ze-tesko - pardon, projektor zkreslení světla - podle toho. Bohužel, ačkoli čas jsme měli správně, místo bylo chybné. Ale ten, kdo je v té světelné kouli, se do místa trefil přesně."

"Takže Artemis nás zachránil," podotkla Myrta.

Vinyája to nechápala. "Zachránil? Jak to?"

"No, nebýt toho rušení, náš kamarád démon by se touhle dobou objevoval všude na internetu. A vy si ostatně taky myslíte, že v té kouli byl Artemis."

Klusák se usmál, zjevně potěšený vlastní lstivostí. "Náš malý Arty si myslel, že mě převezme. Ví, že naše policie ho neustále sleduje."

"I když mu slíbila, že to dělat nebude," skočila mu Myrta do řeči.

To Klusák považoval za pouhou technickou záležitost a pokračoval: "Takže náš Artemis poslal za sebe jednu falešnou návnadu do Brazílie a druhou do Finska, ale my jsme přes satelit hlídali všechny tři. Ukrojilo mi to pořádnou porci z rozpočtu, to vám povím"

Sláma zavrčel. "Brzo začnu blít, nebo usnu, nebo oboje."

Vinyája uhodila pěsti do dlaně. "Už mám toho per-moníka tak právě dost. Co ho na pár dnů strčit do cely?"

"To nemůžete," protestoval Sláma.

Vinyája se na něj nepřijemně usmála. "Ale můžu. Nevěřil byste, Slámo, co Sekce osm všechno může. Takže buď sklapněte, nebo budete poslouchat leda tak to, jak se váš hlas odráží od ocelových stěn."

Sláma si okázale zamkl ústa a zahodil klíč.

"Takže víme, že Artemis byl v Barceloně," pokračoval Klusák. "A víme, že se objevil démon. Byl před-

tím na několika místech, kde mohlo dojít ke zhmotnění, ale dosud se žádný démon neukázal. Z nějakého důvodu ho to zajímá."

"A jak tohle můžeme vědět jistě?" ptala se Myrta.

"Takhle," řekl Klusák. Poklepal na obrazovku a zvětšil jednu část střechy Casa Mila.

Myrta si obrázek několik vteřin prohlížela a snažila se přijít na to, co má vidět.

Klusák jí napověděl. "Tohle je Gaudiho stavba. Máš ráda Gaudiho? Navrhl pár moc hezkých mozaik."

Myrta se podívala lépe. "Panebože," řekla náhle. "To není možné."

"Ale je," zasmál se Klusák a zvětšil jednu mozaiku na střeše na celou obrazovku. Zobrazovala dvě postavy, které vystupovaly z otvoru v obloze. Jeden z nich byl jasně démon a ten druhý nepochybně Ar-temis Fowl.

"Ale to není možné. Ten dům musí být sto let starý."

"Právě čas je klíč k celé té věci," kývl Klusák. "Hyb-ras byl vyzdvížen z času. Démon, kterého to vytáhne z ostrova, se toulá staletími jako časový kočovník. Tenhle démon zřejmě popadl Artemise a vzal ho na tu projížďku s sebou. Cestou

se zjevili některému z Gaudího umělců, nebo možná velkému muži samotnému."

Myrta zbledla. "Chceš říct, že Artemis je..."

"Ne, ne. Artemis je doma v posteli. Stáhli jsme z oběžné dráhy satelit a máme ho pod kontrolou čtyřicet hodin denně."

Jak je to možné?"

Klusák neřekl nic, takže za něj odpověděla Viny-ája. "Tohle zodpovím já, protože Klusák takové věci nerad říká. My to prostě nevíme, Myrto. V celé té-

hle záležitosti je mnoho nevysvětlených věcí. A proto jste tady."

Jak to? Já o démonech nic nevím."

Vinyája se lživě usmála. "Zato toho víte hodně o Artemisi Fowlvi. Zůstali jste spolu tuším ve styku, ne?"

Myrta pokrčila rameny. "No, neřekla bych, že jsme přímo..."

Klusák si odkašlal a pak ze systému vyvolal zvukovou nahrávku.

"Ahoj, Artemisi," řekl Myrtin hlas ze záznamu. "Mám tady takový menší problém a říkala jsem si, že bys mi s tím mohl pomoci."

"S radostí, Myrto," odpověděl Artemisův hlas. "Doufám, že je to něco těžkého."

"No, jdu po jednom šotkovi, ale on je hrozně rychlý."

Klusák záznam vypnul. "Podle mě se dá říct, že jste zůstali ve styku."

Myrta se provinile usmála a jen doufala, že se nikdo nezeptá, kdo dal Artemisovi skřítkový komunikátor.

"No dobře, čas od času mu zavolám. Chci ho mít kapku pod dozorem. Pro všeobecné dobro."

"Ať k tomu máte jakékoliv důvody," mávla rukou Vinyája, "potřebujeme, abyste ho znova kontaktovala. Letěte na povrch a zjistěte, jak to, že dokáže ma-terializaci démonů předpovídat tak přesně. Podle Klusákových výpočtů by se žádný další neměl objevit dřív než za šest týdnů, ale rádi bychom věděli, kde přesně se to stane."

Myrta o tom přemýšlela.

"A v jakém postavení budu Artemise kontaktovat?"

"Kapitánka, vaše dřívější hodnost. Samozřejmě

teď budete pracovat pro Sekci osm. Všechno, co pro nás budete dělat, zůstane pěkně pod pokličkou."

"Takže špionáž?"

"Špionáž, ale se skvěle placenými přesčasy a zdravotním pojištěním."

Myrta ukázala palcem na Slámu. "A co můj partner?"

Permoník vyskočil. Já nechci být špion. Je to moc nebezpečné." Lživě mrknul na Klusáka. "Ale mohl bych dělat konzultanta, samozřejmě za příslušný honorář."

Vinyája se zamračila. "Dát Hrabošovi nadzemní vízum, to tedy v úmyslu nemáme!"

Sláma pokrčil rameny. Jenom dobře. Stejně to nahoře nemám rád. Je to moc blízko ke slunci a já mám citlivou plet'."

"Ale jsme připraveni mu kompenzovat ušlý výdělek."

"Nejsem si jistá, jestli se mi chce zase navléknout uniformu," váhala Myrta. "Mě docela baví pracovat se Slámou."

"Berte tenhle úkol jako zkušební dobu. Udělejte pro nás jednu akci. A pak uvidíte, jestli vám bude vyhovovat způsob, jakým jednáme."

Myrta si to přebírala v hlavě. Jakou barvu má ta uniforma?"

Vinyája se usmála. "Matnou černou."

"Tak jo," kývla Myrta, "jdu do toho."

Klusák ji znova objal. Já věděl, že to uděláš. Já to věděl. Myrta Krátká přece nemůže odolat dobrodružství. Já jim to říkal."

Vinyája formálně zsalutovala. "Vítejte na palubě, kapitánko Krátká. Klusák vám dodá zbytek potřeb-

ných informací a výstroj. Očekávám, že budete subjekt kontaktovat tak brzo, jak to půjde."

Myrta zsalutovala také. "Ano, komandérko. Děkuji, komandérko."

"A teď mě omluvte, přijde mi podat hlášení jeden šotek, kterého se nám povedlo propašovat do skřetích triád. Nosí šupinatý oblek šest měsíců a má menší krizi identity."

Vinyája odešla, až za ní zavlála stříbrná hřiva. Automatické dveře se skoro neslyšně zaklaply.

Klusák zvedl Myrtu za ruce z křesla

"Musím ti toho strašně moc ukázat," žvanil rozčileně. "Ti skřitci tady jsou milí, ale trochu moc kození. Dělalí sice ach! a och!, ale nikdo mě neumí ocenit tak jako ty. Představ si, máme svůj vlastní přístav. A to bojové vybavení! Nebudeš věřit, co všechno je možné. Jen počkej, až uvidíš ten nový chvějivý oblek. A ta přilba! Myrto, tahle věc se dokonce umí sama vrátit domů. Vestavěl jsem do vrchní vrstvy pár miniaturních trysek. Létat neumí, ale může poskakovat, kam jenom chceš. To je prostě víc než geniální."

Sláma si zacpal uši. "Klusák je pořád stejný. Tak skromný, až mu to škodí."

Klusák po Slámovi kopl a zarazil nohu v poslední vteřině.

Jen tak dál, Hraboši. Každou chvilku mi může rupnout v hlavě. Jsem napůl zvíře, nezapomeň."

Sláma odsunul prstem kopyto od své tváře. Já si nemůžu pomoci," fňukal. "Takové drama. Aspoň někdo tu musí být vtipný."

Klusák se znova obrátil ke své milované nástěnné obrazovce. Vybral a zvětšil umělecky ztvárněnou představu o tom, jak asi ostrov Hybras vypadá.

Já vím, že to všechno zní jako ze špionážního románu, a taky vím, že podle tebe dělám ze smrdutce anakundu. Ale věř mi, že někde na tom ostrově je nic netušící démon, který neochotně navštíví Zemi - a nám hodně zkomplikuje život." Myrta přistoupila blíž obrazovce. Kde asi je ten neochotný démon? napadlo ji. A má ponětí o tom, že ho už brzo něco vyrvе z jeho vlastní dimenze a poženе do jiné?

Shodou okolností byly Myrtiny otázky ve dvou bodech nepřesné. Především dotyčný démon nebyl vlastně démon, ale rarach. A za druhé, dotyčný ra-rach rozhodně nebyl neochotný. Navštívit Zemi totiž bylo jeho největší přání.

KQAPITOLAIII:

PRVNÍ DOJEM

OSTROVHYBRAS, BEZČASÍ

Jedné noci se rarachovi Číslo Jedna zdálo, že je démon. Zdálo se mu, že má rohy zahnuté a špičaté. Jeho kůže byla hrubá a pancéřovaná a drápy měl tak ostré, že by dokázaly servat kůži z hřbetu divokého prasete. Zdálo se mu, že ostatní démoni se před ním krčí a pak rychle prchají, aby jim neublížil, když se dostane do bojové křeče.

Po noci, co se mu zdál tento nádherný sen, se vzbudil a zjistil, že je pořád ještě rarach. Technicky vzato se mu to samozřejmě nezdálo v noci. Nebe nad Hybrasem je neustále zbarvené červeným pří-svitem rozbřesku. Ale Č.l říkal době svého odpočinku noc, i když nikdy žádnou skutečnou noc neviděl.

Rarach Č.l se rychle oblékl a vyběhl na chodbu, aby se na sebe podíval v zrcadle v hale, kdyby náhodou snad přece jen ve spaní zkrutoval. Ale nic se nezměnilo. Pořád stejná pramálo působivá postava jako vždycky. Stoprocentní rarach.

"Grrr," řekl svému obrazu. Ale dokonce ani toho Č.l v zrcadle to nepřesvědčilo. A když nedokáže vyděsit ani sám sebe, tak prostě děsivý není a může se klidně nechat zaměstnat jako chuva a vyměňovat malým raráškům pliny.

Nějaký ten potenciál v zrcadle viděl. Rarach Č.l měl kostru stavěnou jako pořádný démon. Byl asi stejně vysoký, jako kdyby se ovce posadila na zadek. Kůži měl šedou jak měsíční prach a posázenou tu a tam kousky krunýře. Spirálové červené runy se mu stáčely na hrudi, na krku a přes čelo. Oči měly nápadně oranžové zřítelnice a brada se vznešeně klenula, nebo si to o ní aspoň rád myslel - ostatní spíš tvrdili, že trčí. Měl dvě paže, o něco delší než průměrný lidský desetiletý chlapec, a dvě nohy, naopak o něco kratší. Prsty na rukou a na nohou: po osmi. Takže nic divného. Jeden ocas - tedy spíš pahýl, ale skvěle se hodil k vyrývání dř, když jeden hledal housenky. Celkem vzato typický rarach. Jenže mu bylo čtrnáct a byl tím pádem nejstarší rarach na Hybrasu. Tedy přibližně čtrnáct. Těžko se to určuje přesně, když je pořád úsvit. Hodina síly, jak tomu říkali čarodějové, než je to odneslo do hlubin chladného vesmíru. Hodina síly. To znělo dobře.

Hadley Krutislav Baset, démon, který ve skutečnosti byl o šest měsíců mladší než Č.l, ale už plně vyvinutý, rázoval vykachlíčkovanou chodbou do umývárny. Rohy měl působivě zatočené a na uších nejméně čtyři špičky. Hadley rád předváděl své nové démonské já před rarachy. Obvykle démoni ani nebydli v ložnicích rarachů, ale Hadley nijak nespěchal se stěhováním.

"Ahoj, rarachu," zahlekal a švihl ručníkem Číslu Jedna po zadku. Ručník zasáhl s ostrým prasknutím. "Tak co, budeš konečně zkrutovat? Možná by se to povedlo, kdybych tě dost naštvál."

Rána ručníkem pálila, ale Č.l se nenaštval. Jen znervózněl. Býval nervózní ze všeho. A v tom byl právě ten problém.

Nastal čas změnit téma. "Dobřejtro, Basete. Pěkný uši."

Já vím," kývl Hadley a poklepal si na špičky, jednu po druhé. "Už mám čtyři špičky a myslím, že mi začíná růst pátá. Sám Opat jich má jenom šest."

Opat Leon, hrdina Hybrasu. Zachránce démonů -nebo to aspoň sám o sobě tvrdil.

Hadley znova Č.l švihl ručníkem.

"Když se mrkneš do toho zrcadla, rarachu, nechce se ti ušklíbnout? Protože mně se rozhodně ušklíbnout chce."

Založil si ruce na boky, zaklonil hlavu a rozesmál se. Bylo to celé hrozně dramatické. Jeden by řekl, že někde za rohem sedí malíř a dělá si skici.

"Ehm, Basete. Nemáš na sobě nic stříbrného."

Smích okamžitě ustal a nahradilo ho jakési za-bublání, jako když žába neumí kvákat. Krutislav Ba-set se otočil a hnal se chodbou zpátky; na další šikanování si už ani nevzpomněl. Číslo Jedna věděl, že by vlastně neměl mít potěšení z toho, když někoho vyděsí napůl k smrti, a obecně by ho taky neměl. Jenže Baset byl výjimka. Nemít na sobě nic stříbrného je pro démona nebo rarcha mnohem víc než módní katastrofa. Jim to může být osudné, nebo ještě hůř, bolestivé na věky věků. Tohle pravidlo obvykle platilo jen poblíž kráteru sopky, ale Baset byl naštěstí příliš vyděšený, než aby si to uvědomil.

Č.l se vrátil do ložnice nejstarších rarachů a doufal, že jeho spolunocležníci ještě chrápou. Ale kdepak. Protírali si ospalé oči a rozhlíželi se po terči svých každodenních pošklebků, což byl samozřejmě on. V celé ložnici byl zdaleka nejstarší - všichni ostatní zkratovali před čtrnáctým rokem. Už tady za-

čínal být něco jako kus nábytku. Každou noc mu nohy trčely z postele ven a přikrývka sotva zakrývala stáčeající se znak měsíce na jeho hrudi.

"Čau, skrčku," zavolal jeden. "Co myslíš, zkrutu-ješ dneska, co? Nebo mi spíš v podpaží vyrostou růžový kytky?"

Já se ti zejtra kouknu do podpaží," chechtal se druhý.

Skrček byla jeho rarachovská přezdívka. Neměli skutečná jména až do chvíle, kdy zkrutovali. Pak dostali jméno z posvátného textu. Do té doby se musel spokojit s Číslem Jedna nebo Skrčkem.

Dobromyslně se usmál. Nevyplácelo se znepřátelit si spolunocležníky. I když dneska byli menší než on, zítra mohli být mnohem větší.

"Připadám si nadupanej," prohlásil a zkusmo zařal biceps. "Dneska bude můj den."

V celé ložnici vládlo rozčilení. Zítra možná odsud vypadnou navždycky. Jakmile zkrutují, dostanou slušnější bydlení a nic na Hybrasu pro ně nebude uzavřeno.

"Co nenávidíme?" křikl jeden.

"Lidi!" zněla odpověď.

Přibližně další minutu všichni vyli na strop. Č.l se přidal, ale od srdce mu to nešlo.

Nemělo by se říkat "Co nenávidíme", myslel si. Správně by mělo být "koho".

Ale tohle nejspíš nebyl vhodný okamžik to připomínat.

ŠKOLA RARACHŮ

Někdy si Č.l prával, aby znal svou matku. To nebylo právě démonské přání, takže si ho nechával

pro sebe. Démoni se všichni rodí sobě rovní a svoje postavení si vydobudou drápy a zuby. Jakmile samice snese vejce, hodí se to vejce do kbelíku s blátem obohaceným minerály a nechá se vylíhnout. Raraši se nikdy nedozvědí, kdo jsou jejich rodiče, a tudíž jsou jejich rodinou všichni.

Ale stejně občas, když jeho sebevědomí utřídilo obzvlášť těžkou ránu, nemohl si Č.l pomoci, aby cestou do školy toužebně nehleděl do ženské ubytovny a nepřemýšlel, která z nich je asi jeho matka.

Byla tam jedna démonka se stejnými červenými znaky, jaké měl on, a s laskavou tváří. Často se na něj přes zeď usmála. Č.l si najednou uvědomil, že ta žena hledá svého syna. A od té chvíle jí úsměvy oplácel. Mohli si navzájem předstírat, že se našli.

Č.l nikdy nepoznal pocit, že někam patří. Toužil po době, kdy by se mohl ráno vzbudit a těšit se na to, co ho čeká. Ten den ještě nepřišel a bylo nepravděpodobné, že někdy přijde, přinejmenším dokud budou žít v Bezčasi. Nic se nezmění. Nic se nemůže změnit. Ne, to vlastně nebyla tak docela pravda. Může to být ještě horší.

Škola pro rarachy byla nízká kamenná budova skoro bez světla, kde se moc nevětralo. Většinu rarachů to dokonale vyhovovalo. Smrad a čadící oheň v nich vyvolávaly pocit, že jsou tvrdí a bojovní.

Č.l toužil po světle a čerstvém vzduchu. Byl jiný, jedinečný. Docela nový směr na kompasu. Anebo možná starý. Č.l často napadlo, jestli snad není čaroděj. Byla sice pravda, že v démonské smečce se žádný čaroděj nevyskytl od těch dob, co byli vyzdvíženi z času, ale možná, že on je první, a proto skoro všechno vnímá jinak než ostatní. Č.l zkusil tu-

hle teorii probrat s učitelem Rawleym, ale ten mu vlepil jednu za ucho a poslal ho vyhrabávat housenky pro ostatní rarachy

A nebo jiná věc. Proč by aspoň jednou nemohli mít vařené jídlo? Co je tak hrozného na měkkém dušeném mase a třeba i na trošce koření? Proč raraši nejraději schroupají svoje jídlo dřív, než se vůbec přestane svíjet?

Jako obvykle přišel Č.l do školy poslední. Ostatních asi deset rarachů už postávalo v síni a těšilo se na další den strávený lovem, stahováním z kůže, řezničinou a možná dokonce zkrutováním. Č.l si žádné zvláštní naděje nedělal. Možná dnešek bude jeho den, ale pochyboval o tom. Zkrut vyvolávala krvežíznivost, avšak Č.l nikdy nepocítil nejmenší touhu lovit jiného tvora. Dokonce mu bylo líto i králíků, které jedl, a někdy se mu zdálo, že ho jejich malé dušičky pronásledují.

Učitel Rawley seděl na svojí lavici a ostřil si zahnutý meč. Tu a tam odsekl z lavice třísku dřeva a spokojeně hekl. Na stole ležely nejrůznější nástroje určené k sekání, pilování a řezání. A samozřejmě jedna kniha. Byl to výtisk Živého plotu lady Heatherington-Smytheové. Kniha, kterou Opat Leon přinesl ze Starého světa. Kniha, která je podle Opata všechny zachránil.

Když Rawley naostřil meč do stříbrného oblouku, uhodil jílcem o lavici.

"Sednout!" zařval na rarachy. "A hod'te sebou, vy hromado smradlavejch králíčích bobků. Mám tady čerstvě nabroušenou čepel a svrběj mě prsty, abych ji na někom vyzkoušel."

Raraši si honem posedali na svoje místa. Rawley by je sice nesekl, ale nadělat jim na zádech jelita plo-

chou stranou meče, to by klidně mohl. A vlastně, kdo ví - třeba by i sekl.

Č.l se vmáčkl na kraj čtvrté lavice. Tvař se jako tvrďák, připomínal sám sobě. Škleb se trochu. Jsi přece rarach! Rawley zabodl čepel do dřeva a nechal ji tam drnčet. Ostatní raraši obdivně zahučeli. Udělalo to na ně dojem. Č.l napadlo jediné: Komediante. A ještě: Tu lavici zničil.

"Tak co, hnojůvko," začal Rawley. "Chcete být démoni, co?"

"Ano, pane Rawley," zahulákali raraši.

"Myslíte, že na o máte?"

"Ano, pane Rawley!"

Rawley doširoka rozpřáhl svalnaté ruce. Zaklonil zelenou hlavu a zařval: "Tak at' to slyším!"

Raraši začali ječet a dupat, bušili zbraněmi do lavic a třískali jeden druhého do zad. Č.l se celé té vřavě vyhýbal, jak jen mohl, i když se samozřejmě snažil tvářit, že se nadšeně účastní. Nebylo to jednoduché.

Konečně je Rawley utišil. "No, uvidíme. Dnešní ráno je pro některý z vás velký ráno, ale pro jiný to bude jenom další den hanby a hrabání housenek se ženskýmá." Významně se podíval na Č.l. "Ale než se zabalíme, tak to kapku

rozbalíme."

Raraši začali nespokojeně reptat.

"No jo, holky, kapka dějepisu. Nic k zabíjení, nic k jídlu, jen nějaké to poučení." Rawley pokrčil mohutnými šlachovitými rameny. "Podle mě je to ztráta času. Ale mám svoje rozkazy."

"Přesně tak, Rawley," ozvalo se ode dveří. "Máte svoje rozkazy."

Ten hlas patřil Opatu Leonovi osobně. Občas takhle do školy chodíval na neohlášené návštěvy.

Opat okamžitě obklopili nadšení raraši, kteří se mohli přerazit, jen aby si od něj vysloužili přátelský záhlavec nebo se dotkli jeho meče.

Opat se chvilku nechal obdivovat a pak rarachy odstrčil. Loktem vypíchl Rawleyho z nejdůležitějšího místa před třídou a počkal, až bude ticho. Nemusel čekat dlouho. Opat byl skutečně impozantní démon, i kdyby jeden nevěděl vůbec nic o jeho minulosti. Měřil skoro sto padesát centimetrů a z čela mu trčely zahnuté beraní rohy. Temně červené pevné šupiny mu pokrývaly celou hrud' a čelo. Působily úctyhodným dojmem a navíc se skoro nedaly probodnout. Opat jste mohli bušit sekerou do hrudi třeba celé dopoledne a stejně byste se nikam nedostali. Ostatně když se chtěl předvést na nějakém mejdanu, obvykle vyzval všechny přítomné, aby mu klidně zkusili něco udělat.

Opat rozhrnul svůj plášť z nevydělané kůže a uhodil se do prsou.

"Tak co, chce si to někdo zkusit?"

Několik rarachů málem zkratovalo hned na místě.

"Tak do řady, dámy," velel Rawley, jako by tu ještě o něčem rozhodoval.

Raraši se nahrnuli do přední části třídy a bušili do Opaty pěstmi, nohama i čely. Každý z nich se leda odrazil a Opat se zjevně bavil.

Idioti, myslel si Čl. Jako by se jim to mohlo povést.

Čl měl mimochodem svou teorii o takových obrněných šupinách. Před pár lety si hrál s jednou odhozenou dětskou šupinou a všiml si, že je vytvořená z desítek vrstev, což znamenalo, že přímým útokem se prakticky nedala prorazit, kdežto kdyby to člověk zkusil zešikma s něčím horkým...

"A co ty, Skrčku?"

Halasný smích spolužáků přerhl Číslu Jedna všechny myšlenky.

Doslova sebou škubl leknutím, když si uvědomil, že na něj Opat Leon nejen promluvil, ale použil jeho nenáviděnou přezdívku.

"Ano, pane, promiňte? Co?"

Opat se uhodil do hrudi. "Myslíš, že se dokážeš dostat skrz nejtlustší šupiny na Hybrasu?"

"Nejtlustší asi nebudou," řekla ústa Čísla Jedna dřív, než je mozek stačil zarazit.

"Gruáááá!" zařval Opat, nebo nějak podobně to znělo. "To mě jako urážíš, rarášku?"

Oslovení rarášku bylo ještě horší než Skrčku. Tak se obvykle říkalo jenom nejmenším rarachům, právě vylihnutým.

"Ne, ne, samozřejmě že ne, pane Opate. Jenom jsem si říkal, že někteří starší démoni musejí přirozeně mít víc vrstev Ale ty vaše budou asi tvrdší - nemají vevnitř žádné mrtvé vrstvy."

Opat probodl Čl přímohouřenýma očima. "Koukám, že toho o šupinách víš nějak moc. Tak pojď a zkus se dostat skrz tyhle."

Čl se pokusil obrátit to v žert. "No, to snad ne..."

Ale Opat se neusmíval. "To snad jo, Skrčku. Zvedni ten svůj ustríženou ocas a ať už jsi tady, nebo dám panu Rawleymu povolení, aby udělal to, co už má dlouhou dobu chuť udělat."

Rawley vytrhl svůj meč z lavice a mrknul na Čl. A nebylo to přátelské mrknutí typu: To máme spolu tajemství, co. Bylo to zlé mrknutí říkající spíš: Však já se už podívám, jak vypadáš vevnitř.

Čl se neochotně vlekl dopředu a cestou míjel doutnající uhlíky včerejšího večerního ohně. Z uhlí-

ků vyčuhovaly dřevěné klacky, na kterých se peklo maso. Čl se na okamžik zastavil a díval se na ostré rožně. Napadlo ho, že kdyby měl tu kuráž, jeden takovýhle by nejspíš stačil.

Opat se podíval stejným směrem. "Cože? Ty si myslíš, že ti tenhle klacek pomůže?" Démon se ušklíbl. Jednou jsem byl namočený ve žhavé lávě, Skrčku, a pořád jsem tady. Jen si ho přines. Dělej, co umíš."

"Dělej, co umíš," opakovalo několik spolužáků. Bylo jasné, na čí straně stojí.

Čl si neochotně vybral v ohni jednu dřevěnou jehlu. Rukojeť byla dost pevná, ale špička byla spálená a drolila se. Čl oklepal rožeň o nohu, aby se zbavil popela.

Opat mu vytrhl rožeň z ruky a zvedl ho do výšky.

"Tak takovouhle zbraň sis vybral," posmíval se. "Skrček si myslí, že jde lovit králíky."

Posměch a hýkání se třístily o svraštělé čelo Čísla Jedna. Cítil, že už na něj zas jde bolení hlavy. Jako ostatně vždycky, když to mohl nejméně potřebovat.

"Asi je to hloupý nápad," připustil. "Nejspíš bych vám měl prostě do šupin mlátit zepředu jako ti ostatní tupci... chci říct, moji spolužáci."

"Ne, ne," vrtěl hlavou Opat a vrátil mu rožeň. Jenom do toho, včeličko, bodni mě tím svým žiha-dýlkem."

Bodni mě tím svým žihadýlkem, přehrával si Číslo Jedna v duchu velice urážlivou karikaturu vůdce smečky. Nahlas ovšem neřekl nic. Čl se málokdy hádal jinak než v duchu.

Nahlas řekl: "Budu se snažit, pane Opate."

"Budu se snažit, pane Opate," přehrál Opat velice urážlivou karikaturu Čl, a to tak nahlas, jak dokázal.

Č.l cítil, jak mu po pahýlu ocasu stékají kapičky potu. Z téhle situace zkrátka nebyla žádná dobrá cesta ven. Když neuspěje, Čeká ho další výsměch a drobné fyzické ústrky. Ale jestli uspěje, tak to teprve doopravdy prohraje. Opat mu poklepal na temeno. "Tak šup, Skrčku. Do toho. Jsou tady raráši, co čekají na zkrut."

Č.l se zadíval na špičku rožně a nechal problém, aby se začal řešit sám. Položil dlaň své levé ruky na Opatovu hrud'. Pak prsty pevně sevřel tlustý konec rožně a začal šroubovitým pohybem rýt směrem vzhůru do jedné z Opatových šupin. Pomalu otáčel a soustředoval se na místo kontaktu. Šupina trochu zešedla popelem, ale dál se nedostal. Kolem rožně stoupal štiplavý dým.

Opat se potěšené zachechtal. "To se tam snažíš rozdělat oheň nebo co, Skrčku? Nemám zavolat hasiče?"

Jeden z rarachů hodil po Č.l svačinou. Sklouzla mu po zátylku. Kost, kus loje a chrupavka.

Číslo Jedna pokračoval ve svém úsilí, otáčel rož-něm mezi palcem a ukazováčkem. Točil teď rychleji a uvědomil si, že rožně se zachytil, že vypálil malý dolík.

Číslo jedna cítil, jak v něm narůstá vzrušení. Snažil se ho ovládnout, myslet na následky, ale nedokázal to. Stál na pokraji úspěchu. Právě byl na nejlepší cestě dokázat mozkiem to, co všichni tihle idioti nesvedli svaly. Samozřejmě že ho spolužáci zmlátí a Opat si něco vymyslí, aby jeho úspěch zlehčil, ale Číslo Jedna bude vědět svoje. A Opat také.

Rožně pronikl o malý kousíček a Číslo Jedna postřehl, jak šupina povoluje, možná jen o jedinou vrstvu. A pocítil něco, co doposud nepoznal: triumf.

Ten pocit v něm narůstal, neodolatelný, neuhasitelný. Začalo to být víc než pocit. Změnilo se to v energii, která obnovovala nějaké dávno zapomenuté nervové spoje a uvolňovala v Čísle Jedna pradávную sílu.

Co se to děje? žasl Č.l. Mám toho nechat? Můžu toho nechat?

Odpovědi na tyto otázky zněly ano a ne. Ano, měl by toho nechat, ale ne, nemohl. Ta síla se mu vlévala do končetin, zvyšovala mu teplotu. Slyšel uvnitř ve své hlavě prozpěvovat nějaké hlasy. Prozpěvovat co? Neměl ponětí, ale jeho paměť to kdovíjak věděla.

Ta podivná síla pulzovala Čísle Jedna v prstech a pak vylétla z jeho těla do rožně. Špička se změnila v kámen. Dřevo se přetvořilo v žulu přímo před jeho očima. Kamenný virus se šířil po celé délce, rozen se vlnil jako voda, a než by stačila zhasnout jediná jiskřička, byl z kamene celý. Trošičku se rozšířil v trhlíně Opatovy šupiny.

A tím rozšířením šupina praskla. Opat ten zvuk slyšel; a slyšeli ho i všichni ostatní. Vůdce démon-ské smečky se podíval dolů a okamžitě si uvědomil, co se děje.

"Magie," sykl. To slovo mu vylétlo z úst dřív, než se stačil zarazit. Nenávistným pohybem smetl rožně z hrudi do ohně. Č.l zíral na svoje brnící ruce. Kolem prstů dosud viděl trochu rozvlněný vzduch, jak to bývá z horka - bylo to chvění té síly.

"Magie?" opakoval. "To znamená, že musím být..."

"Drž tu svoji pitomou hubu," okřikl ho Opat a zakryl prasklou šupinu pláštěm. "Nemyslel jsem samozřejmě opravdovou magii. Myslel jsem triky.

Kroutil jsi rukojetí toho rožně, až prasknul, a pak samé ách a óh, jako by se ti snad něco vážně povedlo."

Č.l zatahal Opata za plášť. "Ale co vaše šupina?"

Opat si přitáhl plášť těsněji. Jaká šupina? Na té není ani škrábnutí. Ani šmouha. Věříš mi to, vid'?"

Č.l povzdechl. To byl celý Opat Leon; pravda pro něj neznamenalala vůbec nic. "Ano, pane Opate. Věřím vám."

"Z tvého drzého tónu je mi jasné, že nevěříš. No tak se tedy přesvědč." Opat rozevřel plášť a předvedl nedotčenou šupinu. Č.l měl dojem, že zahlédl modrou jiskřičku v místech, kde docela určitě zela předtím trhlina, ale jiskra rychle zhasla. Modré jiskry. Mohlo by to být kouzlo?

Opat šťouchl raracha prstem do prsou. "O tomhle jsme spolu už mluvili, Číslo Jedna. Já vím, že si myslíš, že jsi čaroděj. Ale žádní čarodějové nejsou a nebyli od té doby, co jsme opustili čas. Ty nejsi čaroděj. Zapomeň na ten pitomý nápad a soustřeď se na to, abys zkrutoval. Děláš svojí rase ostudu."

Č.l byl odhodlaný riskovat protest, ale vtom ho někdo hrubě popadl za loket.

"Ty kluzkej slimáku," hulákal Rawley a prskal při tom Čísle Jedna do tváře. "Tak ty jsi chtěl podvést vůdce smečky? To si spolu ještě vyřídíme. Sednout."

Č.l nemohl dělat nic jiného než se vrátit do lavice a snášet urážky svých spolužáků. A těch nebylo málo a obvykle je doprovázel nějaký zásah nebo rána. Ale Č.l si kupodivu nevšímal nejnovějších ponížení a místo toho nevěřičně hleděl na vlastní ruku. Na ruku, která změnila dřevo v kámen. Může to být pravda? Může být skutečně čaroděj? A jestli je, cítí se kvůli tomu líp, nebo hůř?

Od čela se mu odrazilo párátko a dopadlo na lavici. Na konci ještě uvízl kousek šedého masa. Číslo Jedna vzhlédl a uviděl, jak se na něj Rawley šklebí.

"Celé týdny jsem se to snažil dostat ven. Asi kanec. A teď dávej pozor, Skrčku, pan Opat se tě pokouší něco naučit."

Ach jo, lekce dějepisu. Bylo neuvěřitelné, jak moc se Opat dokázal protlačit do historie démonů. Když jste poslouchali jeho vyprávění, byli byste mysleli, že sám jediný zachránil celý osmý rod, i když se mu do toho čarodějové hloupě pletli.

Opat si prohlížel zahnuté drápy na svých rukou. Jediný z nich by stačil vykuchat velké prase. Jestli byla pravda to, co Opat sám vyprávěl, zkrutoval, když mu bylo osm, během rvačky s jedním z ostrovních divokých psů. Jeho nehty se během souboje změnilly v drápy a rozdrásaly psovi bok.

Č.l považoval tuhle historku za značně nepravděpodobnou. Plně zkrutovat trvá několik hodin, občas až dnů, ale

Opatovi měli věřit, že on zkrutoval okamžitě. Kecy. Ovšem ostatní raraši tyhle sebe-chvalné historky žrali i s navijákem. Opat nasadil kolovrátkový tón, který patrně považoval za vhodný pro historickou přednášku, avšak Číslu Jedna připadal tak nudný, že by z něj zkyslo mléko. "Ze všech démonů, kteří bojovali v poslední bitvě o Taillte, já jsem poslední."

To se ti hodí, vid', myslel si Čl. Nezbyl nikdo, kdo by ti odporoval. A ještě ho napadlo: A vypadáš na to, kolik ti je, Leone. Trochu moc sudů sádla, co?

Čl. nebyl zrovna dobromyslný rarach, když měl mizernou náladu.

Kouzla vyjmutí z času mají ten vedlejší důsledek, že proces stárnutí se drasticky zpomaluje. Opat byl

mladík, když čarodějové vyzdvihli Hybras z času, a tak ho kombinace kouzla a dobré genetické výbavy udržela celou tu dobu naživu a jeho nafouknuté ego s ním. Mohlo to být snad už tisíc let. Samozřejmě tisíc let normálního času. Na Hybrasu tisíciletí neznamenovalo skoro nic. Na ostrově mohlo pár set let utéct jako okamžik. Rarach se mohl jednou ráno vzbudit a zjistit, že se nějak vyvinul. Před nějakou dobou všichni démoni a raraši na Hybrasu ráno vstali a měli jen pahýl ocasu, který býval dřív nádherný a dlouhý. Poměrně dlouhou dobu poté bylo hlavním zvukem, který se na Hybrasu ozýval, zuchnutí padajících démonů a jejich nadávky, když se zase sbírali.

"Po této velké bitvě, ve které byly jednotky démonů nejstatečnější a nejbojovnější v armádě skřítků," pokračoval Opat a raraši ho odměnili pochvalným hulákáním, "jsme byli poraženi zradou a zbabělostí. Elfové nechtěli bojovat a permoníci nechtěli kopat pasti. Neměli jsme jinou možnost než použít kouzlo, abychom se mohli znovu sešikovat a připravit se na chvíli, kdy přijde čas k návratu."

Další hulákání a dupání.

Pokaždé totéž, pomyslel si Čl. Vážně to musí být pokaždé stejné? Ti raraši se chovají, jako by to ještě nikdy neslyšeli.

Kdy už konečně někdo vstane a řekne: "Promiňte, ale to je stará vesta. Dál."

"A tak se rozmožujeme. Rozmožujeme se a sílíme. Naše armáda má teď pět tisíc bojovníků, a to je rozhodně dost na to, abychom lidi porazili. Já to vím, protože já, Opat Leon, jsem byl v jejich světě a vrátil jsem se živý na Hybras."

Tohle byl Opatův zlatý hřeb. V téhle chvíli se všichni, kdo stáli proti němu, sevrkli a zmizeli. Opat

nedorazil do Bezčasí hned, s celým ostrovem Hyb-ras. Z nějakého důvodu ho to zahnao do lidské budoucnosti a pak teprve vtáhlo na Hybras. Viděl lidské tábory a přinesl svoje poznatky domů. Jak se to všechno seběhlo, bylo trochu nejasné. Podle Opata došlo k velkému boji, v němž porazil asi padesát lidských mužů, a pak ho záhadný čaroděj znova vyzvedl mimo čas. Ale on předtím stačil popadnout ještě pár věcí a vzít je s sebou zpátky.

Protože čarodějové byli z osmého rodu poněkud výbušně vymýcení, nikdo už o magii nevěděl skoro nic. Normální démoni žádné kouzlo nemají. Všichni se domnívali, že čaroděje to vtáhlo do vesmíru během přenosu Hybrasu ze Země do Bezčasí, ale podle Opata jeden přežil. Ten čaroděj byl spřažený s lidmi a Opatovi pomohl jen pod pohružkou krutého násilí.

Čl. bral tuhle verzi událostí s velkou rezervou. Především proto, že to vykládal Opat sám, a za druhé proto, že na čaroděje se tím zase vrhlo špatné světlo. Démoni zřejmě zapomínali, že nebýt čarodějů, Hybras by dobyli lidé. Právě dnes cítil Čl obzvlášť silné pouto s čarodějí a vůbec se mu nelíbilo, že jejich památku špiní tenhle velkohubý chlubil. Nebylo snad dne, aby se Čl nemodlil za návrat onoho záhadného čaroděje, který pomohl Opatovi. A teď, když si byl jistý, že má magii v krvi i on sám, bude se modlit ještě víc.

"Během této velké cesty mě od ostrova oddělil Měsíc," pokračoval Opat, oči trochu přivřeně, jako by se nořil do vzpomínek. "Neměl jsem sílu odolat jeho kouzlu. A tak jsem putoval časem a prostorem, až jsem se zastavil v novém světě, který je teď světem lidí. Lidé mi spoutali kotníky stříbrem a snaži-

li se mě přimět, abych se vzdal, ale já jsem to neudělal." Opat nahrbil mohutná ramena a zařval do stropu: "Protože já jsem démon! A my se nikdy nevzdáme!"

Raraši se samozřejmě mohli zbláznit. Celá místnost se otřásala randálem, který dělali. Podle názoru Čísla Jedna bylo celé Opatovo představení to-porné, ne-li něco horšího. Tahle jeho řeč Nikdy se nevzdáme, to už každý slyšel stokrát. Čl si zammul spánky a snažil se trochu zmírnit bolest hlavy. Věděl, že přijdou ještě horší věci. Nejdřív kniha, potom kuše, jestli se Opat neodchýlí od svého scénáře. A proč by to dělal? Držel se ho všechny ty roky, co se vrátil z nového světa.

"A tak jsem bojoval!" hulákal Opat. "Odkopl jsem jejich pouta a Hybras mě zavola domů, ale ještě než jsem nenáviděným lidem zmizel, probojoval jsem se k jejich oltáři a ukradl dva z jejich nejposvátnějších předmětů."

"Knihu a kuši," dodal polohlasem Čl a obrátil oranžové oči v sloup.

Ostatní ale svědomitě pochopili nárazku. "Řekněte nám, co jste ukradl," začali prosit, jako by to dávno nevěděli.

"Knihu a kuši!" prohlásil Opat Leon a jakoby kouzlem vytáhl obojí zpod svého pláště.

Jako kouzlem, myslel si Čl. Ale opravdové kouzlo to určitě není, poněvadž pak by Opat byl čaroděj, a on čaroděj být nemůže, protože je zkrutova-ný a čarodějové nezkrutují.

"Proto víme, jak lidé myslí," mával Opat knihou. "A jak bojují," dodal a pozvedl kuši.

Já tomu všemu nevěřím ani minutu, myslel si Čl. Nebo nevěřil bych, kdybychom tady v Bezčasí

nějaké minuty měli. Kdybych tak byl na Zemi, s tím posledním čarodějem. Pak bychom byli dva a já bych se dozvěděl, co se doopravdy stalo, když se tam Opat Leon objevil.

"K vyzbrojení těmihle znalostmi se můžeme vrátit, až časové kouzlo vyprchá, a znova dobýt svou starou vlast."

"Kdy?" křičeli raraši. "Kdy?"

"Brzo," odpověděl Opat, "už brzo. A bude tam dost lidí pro nás pro všechny. Rozdrtíme je jako trávu pod svýma nohama. Urveme jim hlavy jako květy pampeliškám."

Ach jo, pomyslel si Čl. Už dost těch rostlinných podobností.

Bylo klidně možné, že Čl je jediný tvor na Hyb-rasu, který někdy, byť v duchu, použil slovo "podobnosti". Vyslovit ho nahlas, určitě by si vysloužil nářez. Kdyby ostatní raráši věděli, že má ve svém lidském slovníku i slova jako "úpravný" a "výzdoba", nejspíš by ho stáhli z kůže. Ironií bylo, že se všechna tahle slova naučil ze Živého plotu lady Heatherington-Smytheové, což měla být povinná školní četba.

"Urveme jim hlavy," křikl jeden rarách a za chvíli to už skandovala celá místnost.

Jo, urveme jim hlavy," zkusil to i Čl, ale od něj to znělo hodně nepřesvědčivě.

Proč bych to dělal? divil se v duchu. Nikdy jsem se s žádným člověkem ani nesetkal.

Raráši vylezli na lavice a nadsakovali v primitivním rytmu.

"Urveme jim hlavy! Urveme jim hlavy!"

Opat a Rawley je ještě povzbuzovali. Ukazovali drápy a vyli. Vzduch ztěžkl odporně sladkým pu-

chem. Zkrutový sliz. Někomu právě začínaly zkrutové křeče. Vzrušení vyvolalo změnu.

Čl necítil nic. Ani záškub. Dělal, co mohl, pevně zavíral oči, pokoušel se zvýšit napětí v hlavě, mít krvelačné myšlenky.

Ale jeho skutečné pocity přebily každý obraz krvežíznivosti a krveprolití.

Není to k ničemu, usoudil. Já prostě nejsem takovýhle démon.

Čl přestal skandovat a usedl s hlavou v dlaních. Nemělo cenu nic předstírat - další cyklus změny a zase nic.

Ostatní raráši na tom ale byli jinak. Opatovo teatrální vystoupení otevřelo pramen testosteronu, krvežíznivosti a tělesných tekutin. Jeden po druhém upadali do zkrutových křečí. Z jejich pórů proudil zelený sliz, nejdřív pomalu, pak v bublajících proudcích. Propadli tomu všichni. Nejspíš šlo o nějaký rekord - aby tolik raráchů zkrutovalo najednou. Opat se bude zas mít čím chlubit.

Pohled na tekutinu vyvolal další hulákání. A čím víc raráši řvali, tím rychleji sliz proudil. Čl slyšel, že lidem trvá několik let, než se z dětí stanou dospělí. Raráši to zvládnou za pár hodin. A něco takového prostě musí bolet.

Nadšený povyk se změnil v bolestivé hekání, jak se kosti natahovaly a rohy ohýbaly, protože údy pokryté slizem se už prodlužovaly. Pach byl tak sladký, že se Člslu Jedna chtělo zvracet.

Všude kolem se raráši káceli k zemi. Chvilku sebou mrskali a pak je jejich vlastní šťáva mumifikovaly. Vypadali jako obrovské zelené kukly, znehybněné vysychajícím gelem. Ve třídě bylo najednou ticho, až na lupání zasychající výživné tekutiny a praskání ohně v kamenném krbu.

Opat se usmál; zubatý úsměv jako by rozřízl jeho tvář napůl.

"Slušná práce na jedno dopoledne, co, Rawley? Všem jsem jim rozjel zkrut."

Rawley souhlasně hekl, ale pak si všiml Člslu Jedna. "Až na Skrčka."

"No to tedy ne," začal Opat a pak se zarazil. Jo. Jo, jasně, až na Skrčka."

Čl měl pocit, že mu pohledy Opaty i Rawleyho propálí čelo.

Já chci zkrutovat," řekl a díval se přitom na svoje prsty. "Fakt chci. Jenomže to s tou nenávistí... já to prostě nedokážu. A taky ten sliz. Jenom když si představím, že bych to měl mít všude po sobě, je mi nevolno."

"Cože?" ptal se Rawley podezíravě.

Čl si uvědomil, že to učiteli bude muset vysvětlit jednodušeji.

"Špatně. Je mi z toho špatně."

"Aha." Rawley znechuceně zavrtěl hlavou. "Ze sli-zu je ti špatně? Co ty jsi za rarácha? Ostatní by se po slizu utloukli."

Čl se zhluboka nadechl a vyslovil nahlas něco, co už dávno věděl.

Já nejsem jako ostatní." Člslu Jedna se třásl hlas. Měl na krajíčku.

"Ty budeš brečet?" vykukil Rawley oči. "No to už je moc, Leone. On se nám tu rozbřečí, úplně jako ženská. Já to vzdávám."

Opat se drbal na bradě. "Počkejte, něco zkusím."

Zahrabal v kapse pláště a něco si začal potajmu rovnat na ruce.

To ne, pomyslel si Čl. Prosím! Kameňáka ne!

Opat zvedl předloktí, přes které měl přehozený

plášť - minijevišť. Přes kraj pláště vykoulka loutka člověka. Její hlava byla groteskní hliněná koule s mohutným čelem a primitivními rysy. Čl pochyboval, že by lidé byli ve skutečném životě takhle oškliví, ale démoni nejsou zrovna proslulí umělci. Opat často vytahoval Kameňáka jako vizuální pobídku pro ty raráchy, kterým dělalo zkrutování potíže. Není asi třeba říkat, že Čl už s touhle loutkou měl tu čest.

"Grrr," promluvila loutka, nebo spíš Opat a zavrtěl loutkou. "Grrr, já jsem Kameňák Blátivec."

"Ahoj, Kameňáku," odpověděl Člslu Jedna chabě. Jak ses měl?"

Loutka držela v ruce malý dřevěný meč.

"Co je ti do toho, jak jsem se měl, mně je jedno, jak ses měl ty, protože nenávídím všechny skřítky," mečel Opat.

"Vyhnal jsem je z jejich domova. A jestli se někdy zkusí vrátit, tak je všechny zabiju."

Opat sklonil loutku. "Tak co, co to s tebou dělá?"

Mám z toho pocit, že v čele smečky nestojí správný démon, myslel si Čl, nahlas ale řekl: "Ehm... mám vztek?"

Opat zamrkal. "Vztek? Vážně?"

"Ne," přiznal Čl a mnul si nervózně ruce. "Necítím vůbec nic. Je to loutka, vidím pod tou látkou vaše prsty."

Opat strčil Kameňáka zase do kapsy.

"Tak dost. Už tě mám tak akorát, Číslo Jedna. Nikdy si nevysloužíš jméno z knihy."

Jakmile démoni zkrutují, dostanou lidské jméno z Živého plotu lady Heatherington-Smytheové. To, že se učí lidskou řeč a dostávají lidská jména, jim má údajně pomoci myslet jako lidi a následkem toho je snáz porazit. Opat sice možná Blátivé nenáviděl, nedá se ale říct, že by je neobdivoval. A politicky vza-

to byl taky dobrý nápad, aby se všichni démoni na Hybrasu navzájem oslovovali jmény, která jim opatřil Opat Leon. Rawley popadl Č.l za ucho a odtáhl ho z jeho sedadla na konec třídy. Kovová mříž v podlaze tam zakrývala mělkou páchnoucí jámu.

"Tak do práce, Skrčku," řekl nevrle. "Víš, co máš dělat."

Č.l si povzdechl. Věděl to moc dobře. Nebylo to ani poprvé ani podruhé, co musel provádět tenhle odporný úkol. Sebral z kolíku na zdi hák s dlouhou rukojetí a mříž zvedl. Smrad to byl pořádný, ale ne nesnesitelný, protože na hnojníku se mezitím vytvořila krusta. Po ní lezli brouci a jejich nohy cvakaly jako drápy na dřevě.

Č.l otevřel jámu docela a pak si vybral nejbližšího spolužáka. Nedalo se říct, který přesně to je, protože ho zakrývala slizová kukla. Jediným pohybem byly malé vzduchové bublinky kolem pusy a nosu. Nebo aspoň doufal, že to je pusa a nos.

Č.l se hluboko sehnul a začal kuklu kutálet přes třídu do hnojiště. Zkrutující rarach prolomil krustu a vzal s sebou několik brouků do hnojůvky pod ní. Č.l zalila vlna hnojného smradu a on věděl, že mu kůže bude páchnout ještě několik dnů. Ostatní se budou svým hnojným smradem hrdě chlubit, ale pro Č.l byl jen dalším znamením hanby. Byla to dřina. Ne všichni zkrutující raráši leželi klidně. Několik se jich ve svých kuklách kroutilo a dvakrát prorazily zelenou kuklu démonské drápy, jen kousíček od kůže Čísla Jedna.

Dřel se dál a hlasitě hekal v naději, že mu třeba Rawley nebo Opat Leon pomůžou. Ale doufal bohužel marně. Oba démoni se na druhém konci tří-

dy hrbili nad Živým plotem lady Heatherington--Smytheové.

Konečně Č.l dokutálel i posledního spolužáka do hnoje. Kupili se tam jako kusy masa v guláši. Hnůj bohatý na živiny urychlí jejich zkrutování a pomůže jim dosáhnout plného potenciálu. Č.l si sedl na kamennou podlahu a lapal po dechu. Vy se máte, myslel si. Potopení v hnoji.

Č.l se pokoušel jim závidět. Ale stačilo mu jen se k jámě přiblížit a zvedal se mu žaludek; při představě, že by tam byl potopený mezi dalšími zakuklenými rarachy, měl co dělat, aby se nepozvracel.

Na kamennou podlahu před ním dopadl stín, který se chvěl ve světle plamenů z krbu.

"Číslo Jedna," řekl Opat. "Pořád rarach, nikdy démon. Co mám s tebou dělat?"

Č.l se díval na svoje nohy a cvakal dětskými dráčky o podlahu.

"Pane Opat. Nemyslíte? Nemyslíte, že by byla třeba jenom malinkatá šance?" Zhluboka se nadechl, zvedl hlavu a podíval se Opatovi do očí. "Nemohl bych být čaroděj? Viděl jste, co se stalo s tím rož-něm. Já vás nechci zahanbovat, ale viděl jste to."

Opatův výraz se okamžitě změnil. Jednu chvilku hrál blahosklonného velitele, vzápětí se ukázalo, co je skutečně zač. "Nic jsem neviděl," sykl a hrubě Číslo Jedna zvedl. "Nic se nestalo, ty odporná zrůdo. Ten rožeň byl od popela, to je všechno. Na nic se neproměnil. Žádná magie."

Opat si přitáhl Č.l tak blízko, že rarach viděl kousky masa zachycené mezi jeho zažloutlými zuby. Když promluvil, zněl jeho hlas trochu jinak. Jako by měl několik vrstev. Jako by zpíval v souzvuku celý

sbor. Byl to hlas, který se nedal ignorovat. Magický.

Jestli jsi čaroděj, tak bys vlastně měl být na druhé straně, se svým příbuzným. Nebylo by to nejlepší? Jeden skok, nic víc to nechce. Rozumíš, co ti říkám, Skrčku?"

Č.l kývl jako omámený. Takový krásný hlas. Kde se vzal? Druhá strana, no jistě; tam by měl jít. Jeden malý krůček pro raracha.

"Rozumím, pane."

"Dobře. Tak jsme se domluvili. Jak by řekla lady Heatherington-Smytheová: ,Hlavu vzhůru, mladíku. Čeká tě svět.'"

Č.l kývl, přesně jak od něj Opat čekal, ale jeho mozek se kroutil právě tak jako žaludek. Má jeho život vypadat už pořád takhle? Pořád bude vysmívaný, pořád bude jiný. Ani chvíle světla nebo naděje. Leda by přešel.

Opatův návrh byl jeho jediná šance. Přejít. Č.l nikdy předtím neviděl nic zvlášť lákavého na skoku do kráteru, ale teď mu ta představa připadala skoro neodolatelná. On je čaroděj, o tom se nedalo pochybovat. A někde tam v lidském světě je jiný takový. Dávny bratr, který ho může učít staré moudrosti svého stavu.

Č.l se díval, jak Opat odchází. Nejspíš se šel předvádět někam jinam, například znevažovat ženy v jejich ubytovnách - to byla další jeho oblíbená zábava. Ale na druhou stranu přece Opat nemůže být tak docela špatný. Zrovna přece dal Číslu Jedna tuhle úžasnou radu.

Nemůžu tady zůstat, řekl si Č.l. Musím k sopce.

Ten nápad se mu pevně uhnízdil v mozku. A během několika minut vytlačil z hlavy všechny ostatní myšlenky.

Jdi k sopce.

Vlebbe mu bušilo, jako když se tříští vlny o skálu. Poslechni Opata. Jdi k sopce. Č.l si oklepal prach z kolenou. Já vím, co udělám," zamumlal si pro sebe, pro případ, že by ho Rawley slyšel. Já asi půjdu k sopce."

KAPITOLA IV NEPROVEDITELNÁ MISE

DIVADLO MASSIMA BELLINIHO, VÝCHODNÍ SICÍLIE

Artemis Fowl a jeho osobní strážce Butler seděli pohodlně uvelebení v soukromé lóži na levé straně světoznámého sicilského Divadla Massima Belliniho. I když - pro Butlera pohodlně uvelebený nebyl ten správný výraz. Vypadal uvolněně asi jako tygr těsně před skokem.

Butler byl tady ještě méně spokojený než v Barceloně. Před španělskou výpravou měl aspoň několik dní na přípravu, jenže před tímhle výletem málem ani nestačil dohonit zameškaný trénink v bojovém umění.

Jen fowlovský bentley zastavil před Fowl Manor, zmizel Artemis ve své pracovně a zapnul všechny počítače. Butler využil té doby k tomu, aby si zacvičil, osprchoval se a připravil večeři: tartelety se zavařenou cibulí, gratinované jehněčí na česneku a navrch palačinky s lesními plody.

U kávy mu Artemis oznámil tu zprávu.

"Musíme jet na Sicílii," řekl a hrál si se sušenkou na svém talířku. "Povedl se mi průlom ve výpočtech toho časového kouzla."

"Kdy?" zeptal se osobní strážce a v duchu si dával dohromady seznam kontaktů na onom středomořském ostrově.

Artemis se podíval na svoje hodinky značky Rado a Butler povzdychl.

"Nekoukejte se na hodinky, Artemisi. Koukejte se do kalendáře."

Je mi líto, příteli. Ale víš sám, že času je málo. Nemůžu si dovolit promeškat materializaci."

"Ale v letadle jste říkal, že k žádné materializaci nedojde celých šest týdnů."

"To jsem se spletl, nebo spíš se spletl Klusák. Nezahrnul do té časové rovnice několik nových faktorů."

Artemis Butlerovi podrobně vyložil, jak to je s osmým rodem, když se letadlo vznášelo vysoko nad průlivem La Manche.

"Když dovolíš, předvedu ti to," řekl Artemis. Postavil na svůj talíř stříbrnou slánku. "Řekněme, že tahle slánka je Hybras. Můj talíř je místo, kde se právě nachází, tedy Země. A tvůj talíř je místo, kam se chce dostat, a to je Bezčasí. Sleduješ mě?"

Butler váhavě kývl. Věděl, že čím víc toho pochopí, tím víc mu toho Artemis bude vykládat, a osobní strážce neměl v hlavě zrovna moc místa na kvantovou fyziku.

"Takže démoni čarodějové chtěli přesunout ostrov z talíře A na talíř B, jenže ne v prostoru, ale v čase."

Jak to všechno víte?"

"Všechno je v té skřítkovské Knize," odpověděl mladý Ir. "Dost podrobně popsáné, i když kapku moc květnatě."

Knihy byla skřítkovská bible a obsahovala jejich historii a příkázání. Artemisovi se podařilo jednu získat od opilé víly v Ho Či Minově Městě před několika lety. A dodnes mu sloužila jako neocenitelný zdroj informací.

"Neřekl bych, že v Knize bude nějak moc grafů a tabulek," podotkl Butler.

Artemis se usmál. "Ne, konkrétní data mám od Klusáka, i když on neví o tom, že mi poskytuje informace."

Butler si zamnul spánky. "Artemisi, já jsem vás varoval, ať si s Klusákem nic nezačínáte. Už ty dvě návnady by stačily."

Artemis dobře věděl, že Klusák sleduje jeho i jeho "návnady". Upřímně řečeno, ty vyslal do světa jenom proto, aby musel Klusák sáhnout hlouběji do kapsy. Takovéhle věci Artemis považoval za dobrý vtíp.

Já jsem s tím sledováním nezačal," namítl Artemis. "To Klusák. Jenom ve svých počítačích jsem našel víc než deset zařízení. Neudělal jsem nic jiného, než že jsem ty jeho sondy trošičku obrátil, abych se dostal do některých jeho veřejných souborů. Nic tajného. Nebo aspoň ne moc. Klusák tedy rozhodně nezaháležel, co odešel od policie."

"A co jste se tedy z těch Klusákových souborů dozvěděl?" zeptal se odevzdaně Butler.

"Něco málo o magii. Ve své podstatě je kouzlo energie a schopnost tou energií manipulovat. Aby démoni-čarodějové přesunuli Hybras z A do B, usměrnili energii svojí sopky a využili ji k vytvoření trhliny v čase, nebo spíš tunelu."

Artemis sroloval svůj ubrousek do trubičky, vstrčil do něj slánku a sešoupl ji na Butlerův talíř.

"Takhle jednoduše?" zapochyboval Butler.

"Ne, to ne," připustil Artemis. "Čarodějové odvedli výjimečně skvělou práci, když si vezmeš, jaké nástroje měli tehdy k dispozici. Museli vypočítat sílu sopky, rozměry ostrova, sílu každého jednotlivého

démona na ostrově, nemluvě už o zpětném tahu Měsíce. Je skoro neuvěřitelné, že kouzlo vyšlo tak dobře, jak vyšlo."

"Ale ne dokonale?"

"Ne. Podle Knihy čarodějové využili sílu sopky, ale ta byla moc velká. Nedokázali ji udržet a magický kruh se rozpadl. Hybras a démony to přesunulo, ale čaroděje to rozmetalo do vesmíru."

Butler hvízdal. "No tomu říkám chybka."

"A co hůř, všechny démony-čaroděje to zabilo, takže zbytek smečky teď trčí v Bezčasí, drží je tam kouzlo, které nikdy nebylo myšleno jako trvalé, ale nemají jediného čaroděje, který by je přivedl zpátky."

"Nemohl by si je tam Klusák vyzvednout?"

"Ne. Zopakovat stejné podmínky prostě nejde. Představ si, že se pokoušíš řídit peříčko v písečné bouři a pak s ním přistát na jednom konkrétním zrníčku písku, přičemž nevíš, kde to zrníčko je. A i kdybys věděl, kde je, tak na démonské

kouzlo dokážou působit zase jenom démoni. To jsou totiž zdaleka nejmocnější čarodějové vůbec."
"To by byla dost dřina," připustil Butler. "Ale proč vlastně se ti démoni teď objevují tady?"
Artemis zamával prstem ve vzduchu, aby mu naznačil, že se plete. "Nejenom tady a nejenom teď. Démoni vždycky cítili přitažlivou sílu svého domovského světa, kombinaci lunárního a zemského vyzářování. Jenže démona to může vtáhnout zpátky jenom tehdy, když je na svém konci toho tunelu, tedy u kráteru, a nemá na sobě dimenzionální kotvu."
"Stříbro," pochopil Butler a sáhl si na náramek
"Přesně. Jenomže teď je vyzářování na celém světě mnohem větší, takže i přitažlivá síla, která na dé-

mony působí, vzrostla a dosahuje kritické úrovně častěji."
Butler se všechno snažil nějak vstřebat. Občas nebylo jednoduché dělat osobního strážce géniovi.
"Artemisi, já myslel, že nebudeme zacházet do podrobností."
Artemis ale stejně pokračoval. "Vydrž to se mnou, příteli. Už končím. Takže teď se energetické vrcholy vyskytují častěji, než si Klusák myslí."
Butler zvedl prst. "Ale démonům se nic nestane, když se drží stranou od kráteru."
Nato zvedl triumfálně prst i Artemis. "Ano!" prohlásil. "Člověk by si to myslel. Klusák si to myslí taky. Jenže když se náš poslední démon objevil jinde, než měl, tak jsem si tu rovnici zkusil projít odzadu. A došel jsem k závěru, že se časové kouzlo drolí. Tunel se rozšiřuje."
Artemis nechal roličku z ubrousku zčásti rozvinout. "Teď už je přitažlivá oblast větší, stejně jako oblast koncová. Nepotrvá dlouho a démoni už nebudou v bezpečí nikde na celém Hybrasu."
Butler položil logickou otázku: "A co se stane, jestli se tunel rozloží docela?"
"Těsně předtím, než k tomu dojde, to všechny demony z celého ostrova sebere, stříbro nestříbro. Až se tunel zhroutí, někteří skončí na Zemi, větší část na Měsíci a zbytek to rozežene po prostoru a čase. Jedna věc je jistá, mnoho jich nepřežije, a ty, co přežijí, zavřou do laboratoří a zoo."
Butler se zamačkal. "Tohle musíme říct Myrtě."
"Ano," souhlasil Artemis. "Ale ne hned. Potřebuju ještě jeden den, abych si potvrdil svoje výpočty. Nehodlám jít za Klusákem jen s teorií bez důkazů."

"Ani nemusíte pokračovat," povzdechl Butler. "Sicílie, co?"
Tak se stalo, že seděli v Divadle Massima Bellini-ho a Butler měl jen velmi mlhavou představu, proč jsou tady. Jestli se na tom jevišti zhmotní démon, tak má Artemis pravdu a Národ skřítků je ve vážném nebezpečí. A když jsou skřítkové v nebezpečí, je na Artemisovi, aby jim pomohl. Popravdě řečeno, Butler byl docela pyšný na to, že jeho mladý svěřenec dělá zase pro změnu něco pro někoho jiného. I tak ale měli jen týden na to, aby dokončili svůj úkol a vrátili se na Fowl Manor, protože za sedm dní se Artemisovi rodiče vrátí z Rhode Islandu, kde Artemis senior konečně dostal umělou biohybridní nohu místo té, o kterou přišel, když mu ruská mafie vyhodila do povětří loď.
Butler vykoul z lóže na stovky zlatých oblouků a na přibližně třináct set diváků, kteří si vychutnávali večerní představení Belliniho Normy.
"Nejdřív dům od Gaudího, teď tohle divadlo," podotkl strážce. Jeho slova slyšel jen Artemis; byli v lóži sami a divadlo dunělo hudbou. "Nemůžou se ti démoni někdy materializovat taky na nějakém poklidnějším místě?"
Artemis šeptem odpověděl: Jen se klidně ponoř do té úžasné hudby, vychutnávej si to. Víš sám, jak těžké je dostat lóži na operu Vincenza Belliniho. Zvlášť na Normu. Norma totiž v sobě spojuje nároky na dramatický i kolorатурní soprán. A tahle so-pranistka je výborná, srovnatelná se samotnou Cal-lasovou."
Butler jen zavrčel. Pro obyčejné lidi možná bylo těžké dostat lóži, ale Artemis prostě zavolal svého

přítele, miliardáře a ochránce životního prostředí Giovanniho Zita. A Sicilan mu rád přenechal vlastní lóži výměnou za dvě bedničky nejlepšího borde-auxského. Nebylo to ostatně nijak překvapivé vzhledem k tomu, že Artemis nedávno investoval víc než deset milionů eur do Zitova výzkumu čištění vody.
Sicilián a pije bordeaux? chechtal se Artemis do telefonu. Měl by ses stydět.
"Pořád mřít těmi hodinami na scénu," připomněl Artemis a vytrhl Butlera z myšlenek. Je sice hodně malá šance, že to nějakého démona zastihne bez stříbra, třeba i ne v bezprostředním okolí kráteru, ale jestli se přece jen objeví, chci to mít natočené, abych mohl Klusákovi dokázat, že moje teorie je správná. Když nebudeme mít nezvratný důkaz, skřítkovská Rada neudělá nic."
Butler si ověřil, že sklíčko jeho hodinek, které bylo zároveň čočkou kamery, mřít správně na jeviště. "Kamera je v pořádku, ale když dovolíte, do té úžasné hudby se neponořím. Mám dost práce s tím, abych se staral o vaši bezpečnost."
Belliniho divadlo představovalo noční můru každého bodyguarda. Řada vchodů a východů, víc než tisíc lidí, kteří nehodlali podstoupit osobní prohlídku, stovky zlatých oblouků, za nimiž se mohl schovávat střelec, a nesčetné koutky, výklenky a chodby, které patrně ani nezanesli do plánů divadla. Přesto si Butler byl celkem jistý, že udělal, co se dalo, aby Artemise ochránil.
Existovaly samozřejmě věci, proti kterým ani osobní strážce nic nezmuže, jak se Butler měl brzo přesvědčit. Neviditelné věci.
Artemisův telefon zlehka zavibroval. Artemis obvykle nesnášel lidi, kteří v divadle nevypínají mo-

bil, ale tenhle byl výjimečný a Artemis ho nevypínal nikdy. Byl to skřítkovský komunikátor, který mu dala Myrta Krátká, s několika Artemisovými úpravami a dodatky.

Telefon měl tvar a velikost jako dvoueurová mince a uprostřed pulzoval červený krystal. Byl to skřítkovský omnisenzor, který se dokáže napojit na kterýkoli komunikační systém, včetně lidského těla. Artemis ho maskoval jako trochu příliš okázalý prsten na prostředníčku. Otočil prstenem tak, aby měl telefon v dlani, pak ho stiskl prostředními prsty a palec a malíček roztáhl. Senzor dekóduje vibrace z malíčku a odešle je dál jako hlasové křivky. A pomocí kostí v ruce vyšle hlas volajícího do palce.

Navenek vypadal Artemis jako malý kluk, který mluví do imaginárního telefonu.

"Myrto?" řekl.

Butler se díval, jak Artemis chvilku poslouchal, pak zavěsil a otočil prsten do původní polohy.

Pohlédl na Butlera. "Zbraň nech v pouzdře," varoval ho.

Což mělo samozřejmě za následek, že Butler okamžitě sáhl po svém Sig Saueru.

"To je v pořádku," uklidňoval ho Artemis. "Někdo tady je. Přítel."

Butler ruku spustil. Věděl, o koho jde.

Myrta Krátká se zhmotnila na sametovém křesle vedle Artemise. Kolena měla přitažená k bradě a špičaté uši kryla černá přílba. Jak se objevila ve viditelném spektru, hledí, které předtím měla přes celou tvář, se rozdělilo na jednotlivé díly a zatáhlo se zpátky do přílby. Její příchod mezi lidi zakryla tma v hledišti.

"Dobrý večer, Bláteníci," řekla s úsměvem. V oříškových očích jí šotkovsky jiskřilo - nebo spíš elfsky.

"Hodná, že jsi zavolala předem," prohlásil sarkasticky Butler. "Abychom někoho nevydělali. Kde je chvění?"

Obvykle, když se skřítkové kryjí pomocí magického štítu, je vidět jen lehké chvění jako kolem zdroje tepla. Ale Myrta se objevila docela nepozorovaně.

Myrta si poklepala na rameno. "Nová kombinéza. Celá z chytrých destiček. Vibruje se mnou."

Artemis si prohlédl jednu z destiček a všiml si mikrovláken v látce. "Klusákova práce? Pro Sekci osm?"

Myrta nedokázala skrýt svoje překvapení. Přátelsky šťouchla Artemise do ramene. Jak víš o Sekci osm? To vážně nesmíme mít žádné tajemství?"

"Klusák mě neměl špehovat," odpověděl Artemis. "Kde je jednou cesta tam, je i cesta zpátky. Asi bych ti měl pogratulovat k nové práci a Klusákovi taky." Ukázal hlavou na malíčkou čočku nad Myrtiným pravým okem. "Sleduje nás teď?"

"Ne. Snaží se přijít na to, jak jsi mohl vědět, co on nevěděl. Samozřejmě ale nahrává."

"Předpokládám, že mluvíš o démonech."

"Možná."

Butler mezi ně vstoupil a přerušil slovní potyčku, která nutně musela následovat.

"Než se vy dva pustíte do vyjednávání, co se takhle pořádně přivítat?"

Myrta se na mohutného strážce přátelsky usmála. Aktivovala elektronická křídla zabudovaná do uniformy a vznesla se do výše jeho očí. Políbila ho na tvář a pak mu oběma rukama objala hlavu. Jen taktak to dokázala.

Butler poklepal na její přílbu. "Pěkné vybavení. Žádná standardní policejní práce."

"To ne," souhlasila Myrta a sundala si přílbu. "Věci, které používá Sekce osm, jsou několik let před standardní policií. Jeden holt dostane, co si zaplatí."

Butler jí vzal přílbu z rukou. Je tam něco zajímavého pro starého vojáka?"

Myrta stiskla tlačítko počítače na svém zápěstí. "Mrkni se na noční vidění. Je jasné jako... no, jako den. A co je na tom chytré, filtr reaguje na světlo, když prochází skrz, takže už tě nemůžou oslepit fo-toblesky."

Butler pochvalně kývl. Hlavní nevýhoda nočního vidění spočívala v tom, že vojáka ohrožovaly náhlé záblesky světla. Dokonce i plamen svíčky může na okamžik oslepit.

Artemis si odkašlal. "Promiň, kapitánko. Budete vy dva ronit obdivné slzy nad tou přílbou až do rána, nebo si máme o čem povídat?"

Myrta mrkla na Butlera. "Tvůj pán volá. Asi bych se měla kouknout, co chce."

Vypnula křídla a usadila se na židli. Založila ruce a podívala se Artemisovi přímo do očí.

"Tak jo, Bláteníčku. Jsem jedno ucho."

"Démoni. Musíme si promluvit o démonech."

Z Myrtiných očí se vytratily veselé jiskřičky. "A proč tebe zajímají démoni, Artemisi?"

Artemis si rozeplnul dva knoflíky na košili a vytáhl zlatou minci na šňůrce. Mince měla uprostřed kulatou díрку. Tu tam propálila rána z Myrtina laseru.

"Tohle jsi mi dala, když jsi zachránila život mému otci. Jsem tvým dlužníkem. I Národa. Tak teď zas dělám něco já pro ně."

Myrtu to tak docela nepřesvědčilo. "Obvykle se

nejdřív dohodneš na honoráři, než něco uděláš pro Národ."

Artemis obvinění uznal s lehkou úklonou. "To je pravda. Nebo, byla to pravda, ale změnil jsem se."

Myrta si založila ruce na prsou. "A dál?"

"Kromě toho je docela příjemné přijít na něco, co Klusákovi ušlo, i když jsem to zjistil vlastně náhodou."

"A dál?"

Artemis povzdychl. "No dobře. Ještě je v tom něco."

Já jsem si to myslela. Co chceš? Zlato? Technologii?"

"Ne, ne. Nic takového."

Artemis se naklonil dopředu. "Máš ty poněti, jaká je hrůza mít za sebou takovou spoustu dobrodružství s podzemní policií a najednou do toho světa vůbec nepatřit?"

"Ano," odpověděla Myrta. "Budeš se divit, ale mám."

"Během jednoho týdne jsem zjistila jasna místo zachraňování světa musel dělat úkoly z geometrie. Hrozně se nudím, Myrto. Můj mozek nedostává žádné výzvy, takže když jsem narazil v Knize na evangelium o démonech, uvědomil jsem si, že přece jen existuje způsob, jak se zapojit a přitom nic neovlivňovat. Mohl jsem prostě pozorovat a případně doplnit Klusákovy výpočty."

"Které ovšem v Knize nejsou," připomněla Myrta. "Prostě pozorovat, jo, zlatý voči."

Artemis to odbyl mávnutím ruky. "Trošku jsem se vám tam naboural, no. Bylo to neškodné a kentaur si začal. Tak jsem objížděl místa možné materializace, ale nic se nestalo, až v Barceloně. Démon se skutečně objevil, ale na nesprávném místě a taky

pozdě. Já jsem o něj v podstatě zakopl. Teď zrovna bych se vznášel někde v prehistorickém prostoru, nebýt toho, že mě Butler stříbrem ukotvil v téhle dimenzi."

Myrta potlačila smích. "Takže to byla jenom klika. Veliký Artemis Fowl přetrumfнул velikého Klusáka jenom čirou náhodou."

Artemise se to dotklo: "Náhoda přeje připraveným, víš? Kromě toho to není důležité. Přepočítal jsem to s novými údaji, a pokud se uskuteční to, k čemu jsem došel, bude to mít pro Národ katastrofální důsledek."

"Tak povídej. Ale krátce. Nevěřil bys, kolik vědeckých výkladů jsem už dneska musela vyslechnout."

"Ale tohle je vážné, Myrto!" odsekl Artemis.

Po jeho výbuchu okamžitě následovalo ze všech stran z publika pohoršené "Pst!"

"Tohle je vážné," opakoval tlumeně.

"Proč?" ptala se Myrta. "Stačí přece, abys dal Klu-sákovi svoje nové výpočty a nechal ho, ať se o zbytek postará s projektory na zkresení světla."

"Ne tak docela," zavrtěl hlavou Artemis a zase se opřel. "Pokud se během příštích čtyř minut objeví na jevišti démon, brzo těch projektorů nebudete mít dost. Jestli se nemýlím a časové kouzlo se drolí, tak to Hybras a každého, kdo na něm je, brzo vtáhne zpátky do téhle dimenze. Většina démonů nepřežije, ale zbytek se může objevit kdekoli a kdykoli." Myrta se zadívala na jeviště. Žena s havraními vlasy tam držela absurdně vysoké tóny po absurdně dlouhou dobu. Myrtu napadlo, zda by si zpěvačka vůbec všimla, kdyby se tam z ničeho nic na vteřinu dvě objevil démon. Dnes k žádné materializaci do-

jit nemělo. Ale jestli dojde, tak to znamená, že má Artemis pravdu jako obvykle a že na cestě je spousta dalších démonů. A v tom případě budou Artemis Fowl a Myrta Krátká zase jednou až po uši v zachraňování skřítkovského Národa.

Myrta se úkosem podívala na Artemise, který hleděl na scénu divadelním kukátkem. Nikdy by mu to neřekla, ale když už se musel do zachraňování skřítků připlést nějaký člověk, byl pro ten úkol Artemis Fowl asi ten nejlepší muž, nebo spíš chlapec.

OSTROVHYBRAS, BEZČASÍ

Č.l s námahou stoupal k prvnímu skalnatému vrcholku na boku sopky. Cestou potkal několik démonů, ale žádný z nich se mu to nepokoušel rozmlouvat. Vlastně narazil i na Hadleyho Krutislava Baseta, který se nabídl, že mu na kus kůry nakreslí mapu. Č.l tušil, že jestli ten velký skok skutečně podnikne, nikomu nebude scházet víc, než by jim scházel oblíbený terč na střelbu kuší. Snad až na dé-monku s červenými znaky, která se na něj usmívala. Na tu z ženské ubytovny. Té bude možná trochu chybět. Č.l se zarazil, protože si náhle uvědomil, že jediný z démonů, kterému nebude jedno, že zmizí, je ten, s nímž nikdy ani nepromluvil.

Nahlas zasténal. To je přece hrůza!

Č.l se vlekl dál k poslední výstraze, která s typicky démonskou rafinovaností sestávala ze zkrvavené vlčí lebky na tyči. Co má tohle vůbec znamenat? mysl si Č.l, když kolem tyče procházel. Vlčí hlava na klacku. Dnes večer velké vlčí barbecue. Přineste si vlastního vlka.

Barbecue. Další slovo lady Heatherington-Smyt-heové.

Č.l si sedl na hřeben sopky a zavrtěl se, aby si udělal důlek pro ocas. Proč by neměl mít pohodlí jen proto, že se chystá skočit nějakých sto metrů dolů, do jícnu kouřící sopky? Samozřejmě, i jestli ho to neodnese do staré vlasti, láva ho nevypaří. On se totiž mnohem dříve roztluče o třící skály. Opravdu příjemná představa.

Ze svého místa na hřebeni viděl Č.l rozeklaný jícen kráteru a obláčky kouře, které rytmicky stoupaly k nebi jako dech spícího obra. Ze samé podstaty časového kouzla vyplývalo, že na Hybrasu se věci děly tak, jako by ostrov dosud byl součástí ostatního světa, třebaže jiným tempem. Proto sopka dosud bublala a občas vypustila tenký sloupec dýmu, i když pod ní už nebyla země.

Měl-li být Č.l sám k sobě upřímný, jeho odhodlání začínalo kolísat. Nebylo těžké si představit skok do mezidimenzionálního kráteru, když jeden kutálel svoje zakuklené spolužáky do hnojště. Tehdy se zdálo, že horší to nemůže být nikde. A v Opatové hlase bylo cosi, co tu myšlenku učinilo téměř neodolatelnou. Jenže teď, když seděl na skále a vánek mu ochlazoval hrudní krunýř, nepřipadala mu jeho situace zase tak beznadějná. Přinejmenším byl živý. Kromě toho neměl žádnou záruku, že kráter vede někam jinam než do nitra sopky. Nikdo z ostatních démonů se nevrátil zpátky živý. Ne že by se nevrátili vůbec. Někteří se objevili zamrzlí v kusu ledu, jiní spálení na škvarek, ale žádný z nich živý a zdravý jako vůdce jejich smečky. Ačkoli - kdoví proč, když si Č.l vzpomněl na Opatu, přišla mu ta dlouhá řada

chvil, kdy trpěl pro rozmary vůdce

smečky, nějak nejasná, jako by si je nedokázal tak docela přesně vybavit. Jediné, nač si pamatoval jasně, byl ten krásný naléhavý hlas, který mu radil, že má přejít.

Náměsíčnost. Ano, to musí být ono. Měsíc demony přitahuje. Zpívá jim, bouří částičky v jejich krvi. Zdá se jim o něm a zatínají zuby, že ho nevidí. A kdykoli během toho takzvaného dne tady na Hyb-rasu byste našli nějakého démona, jak hledí do vesmíru, kde Měsíc býval. Byl jejich součástí, živou a nedílnou, a na atomové úrovni patřili k sobě.

V kráteru se dosud vyskytovala vlákna časového kouzla. Obláčky magie, jež se stáčely kolem vrcholku hory a chytaly každého démona, který byl natolik pošetilý, aby se nechal přistihnout bez stříbra. A v kouzlu byla zakódovaná píseň Měsíce, která demony volala zpět, lákala je představami bílého světla a beztlíže. Jakmile se tato bledá chapadélka jednou zmocnila démonovy mysli, udělal by cokoli, jen aby se dostal blíž k jejich zdroji. Magie a náměsíčnost vlily energii do atomů jeho bytosti, rozvíbrovaly samotné elektrony tak, že se přesunuly do jiných drah, měnily jeho molekulární strukturu, táhly ho časem a prostorem.

Ale měli jen Opatovo slovo na to, že na konci té cesty leží Země. Mohl tam klidně ležet i Měsíc, a i když démoni měsíce milovali, věděli, že na jeho pustém povrchu nepřežije nic. Staří říkali, že vilové mohou proletět těsně kolem něj, aniž by zmrzli a spadli zpátky na Zem s nehybnými křídly a modrými obličejí.

Č.1 z nějakého důvodu chtěl dnes tu cestu podniknout. Chtěl, aby ho Měsíc zavolal do kráteru a pak ho odnesl někam, kde žije další čaroděj. Ně-

kdo, kdo ho naučí ovládat svoje podivné síly. Jenže, připustil si nešťastně, nemá k tomu dost odvahy. Nemůže se prostě vrhnout do kamenitého kráteru. Dole u dna byla spousta spálených těl těch, kteří si představovali, že je Měsíc volá. Jak mohl vědět, jestli skutečně vnímá volání měsíční síly, nebo jestli si to jen představuje?

Č.1 složil hlavu do dlaní. Nedá se nic dělat, musí se vrátit do školy. Spolužáci budou potřebovat obrátit, jinak se jim můžou udělat hnojné modřiny na kůži.

Povzdech si. Nepodnikl tuhle zoufalou cestu poprvé, ale tentokrát si Č.1 opravdu myslel, že to udělá. V duchu slyšel Opata, jak ho pobízí. Skoro si dokázal představit, že se k němu ty strašné skály řítí. Skoro.

Č.1 si hrál se stříbrným náramkem na své ruce. Bylo by to tak snadné, sundat tu tretku a prostě zmizet.

No tak ji sundej, maličký, řekl hlas v jeho hlavě. Sundej ji a přijď ke mně.

Č.1 ten hlas nepřekvapil. Vlastně to byl spíš pocit než hlas. Slova dodal Č.1 sám. Často mluvil s hlasy ve své hlavě.

Neměl nikoho jiného, s kým by si povídal. Švec Flambard, stará panna lady Bonnie a jeho oblíbenec, šišlající klevetník Knihomol.

Tenhle hlas byl ale nový. Naléhavější.

Jen chvilka bez stříbra a bude ti patřit celý nový svět.

Č.1 vyšpulil spodní ret a uvažoval. Mohl by náramek sundat, jenom na chvilku. Čemu by to uškodilo? Nebyl přece v kráteru, a kouzlo se málokdy od sopky příliš vzdalovalo.

Nic se ti nestane. Nic se ti nestane. Jen maličko zatáhnout.

Č.1 ta pošetilá myšlenka docela zaujala. Sundat náramek, to by bylo jako zkouška na den, kdy konečně sebere dost odvahy a procítí náměsíčnost. Přejel prsty po runách na náramku. Byly přesně stejné jako znaky na jeho hrudi. Dvojitě kouzlo. Odpuzovalo měsíční magii. Sundat jeden z nich znamenalo, že síla run, které má na hrudi, se obrátí a potáhne ho rovnou k Měsíci.

Sundej ho. Obrat' sílu.

Č.1 se díval, jak jeho prsty svírají kraj náramku. Byl jako omámený, bzučelo mu v hlavě, nedokázal vzdorovat. Ten nový hlas mu zastřel mysl mlhou a všemu teď velel.

Budeme spolu, ty a já. Budeš se koupat v mém světě.

Koupat v mém světě? pomyslel si poslední kousek nezastřené vědomí Čísla Jedna. Ty z toho ale umíš dělat divadlo. Knihomolovi se líbit nebudeš.

Sundej ho, maličký. Č.1 se díval, jak jeho ruka stahuje náramek přes klouby. Nebyl schopen se zarazit - a ani nechtěl.

Náměsíčnost, uvědomil si náhle. Až tady, tak daleko? Jak je to možné?

Něco v něm to vědělo. Snad jeho čarodějné já.

Časové kouzlo se bortí. Nikdo není v bezpečí.

Č.1 viděl náramek, svou dimenzionální kotvu, jak mu vyklouzl z prstů a padal k zemi. Připadalo mu, že se to děje zpomaleně, stříbro teklo a vlnilo se jako sluneční paprsky na vodě.

Č.1 pocítil brnění, jaké přijde, když každý atom vašeho těla je přesycen energií a nafouknutý do plynné podoby. Mělo by to strašně bolet, ale tělo vlastně neví, jak na takovéhle poškození buněk reagovat, a tak se zmůže jen na ubohé šimrání.

Neměl čas ani zaječet; Č.1 se mohl jen rozpadnout na milion světelných bodů, které se rychle stočily do pevné řady a zamířily k jiné dimenzi. Během pár vteřin byl otáčející se stříbrný náramek to jediné, co dosvědčovalo, že tu Č.1 vůbec kdy byl.

Potrvá dlouho, relativně vzato, než si někdo všimne, že se ztratil. A nikomu na tom nebude záležet tolik, aby ho šel hledat.

DIVADLO MASSIMA BELLÍNIHO, SICÍLIE

Kdybyste Artemise Fowla viděli, mysleli byste si, že přišel výhradně kvůli opeře. Jednou rukou si přidržoval u očí

divadelní kukátko a sledoval scénu, druhou zkušeně dirigoval, aniž se jedinkrát zmýlil oproti partituře. "Obecně se tvrdí, že nejlepší Norma všech dob byla Maria Callasová," vysvětloval Myrtě, která zdvořile kývla, pak se podívala na Butlera a obrátila oči v sloup. "Ale přiznám se, že já osobně dávám přednost Montserrat Caballé. Ta tu roli zpívala v sedmdesátých letech. Slyšel jsem samozřejmě jenom nahrávky, ale její výkon je podle mě silnější." "Vážně?" opáčila Myrta. "Artemisi, já se snažím tě vnímat, opravdu. Ale měla jsem dojem, že to má skončit, jakmile bude zpívat ta tlustá dáma. No a teď zpívá, ale na konec to nevypadá." Artemis se usmál, až mu byly vidět špičky. "To si pleteš s Wagnerem." Butler se tohoto operního klábosení neúčastnil. Pro něj znamenalo jen další věc, která ho mohla rozptýlit a kterou tedy musel odfiltrovat. Rozhodl se místo toho vyzkoušet si noční vidění na Myrtině přilbě. Jestli se její filtr dokáže skutečně vypořádat

s problémem náhlého oslepení, bude muset požádat Artemise, aby mu jeden takový opatřil. Není snad třeba říkat, že na hlavu Butler Myrtinu přilbu nedostal. Popravdě řečeno, vešla by se mu do ní sotva pěst, a tak strážce vyklopil levou část filtru ven tak daleko, že do ní mohl mžourat, když si přilbu přiložil ke tváři. A to, co viděl, na něj udělalo dojem. Filtr skutečně vyrovnal světlo v celé budově. Posiloval ho nebo tlumil tak, že každá osoba v divadle byla viditelná ve stejném osvětlení. Dalo se rozpoznat, jaké vrstvy mejkapu mají na sobě zpěváci na jevišti, a diváci v lóžích se už neschovávali do stínu. Butler se rozhlédl po lóžích a ujišťoval se, že nikde kolem není žádná zjevná hrozba. Viděl spoustu lidí, co se dloubali v nose nebo se drželi za ruce, někdy to byli i jedni a titíž. Nic zjevně nebezpečného. Ale v lóži ve druhém pořadí, hned nad jevištěm, seděla dívka se spoustou plavých kudrn, vyšňořená do divadla. Butler si okamžitě vzpomněl, že stejnou dívku viděl na místě materializace v Barceloně. A teď byla i tady. Náhoda? Nic takového neexistuje. Strážce měl zkušenost, že když někoho cizího vidíte víc než jednou, buď vás sleduje, nebo jde po stejné věci jako vy. Prozkoumal i ostatní přítomné v lóži. Za dívkou seděli dva muži. Jednomu mohlo být tak kolem padesátky, měl bříško, drahý smoking a točil scénu kamerou v mobilu. To byl ten první z Barcelony. I ten druhý tam byl, snad Číňan, šlachovitý, vlasy načesané do špiček. Zřejmě se ze svého zranění ještě nevzpamatoval, protože si právě hrál s jednou berlí. Otočil ji, sundal z ní gumový konec a opřel si ji o rameno jako pušku.

Butler se automaticky postavil mezi Artemise a místo, odkud by vyšla střela. Ne že by berle byla obrácená na jeho svěťence, mířila na pravou stranu jeviště. Metr od sopranistky. Přesně na místo, kde Artemis čekal, že se jeho démon objeví. "Myrto," řekl tiše. "Myslím, že by ses měla krýt." "Problém?" sklonil Artemis divadelní kukátko. "Možná," odpověděl Butler. "I když ne pro nás. Myslím, že ještě někdo zná ty materializační výpočty, a myslím, že mají v úmyslu víc než jen pozorovat." Artemis si poklepal dvěma prsty na bradu a rychle uvažoval. "Kde?" "Druhé pořadí. Nad jevištěm. Vidím jednu možnou zbraň namířenou na scénu. Není to běžná puška. Možná upravená puška na šípky." Artemis se naklonil dopředu a sevřel zábradlí. "Chtějí zajmout démona živého, jestli se objeví. V tom případě budou potřebovat nějak odvést pozornost." Myrta už stála. "Co můžeme dělat?" "Zastavit je nemůžeme, na to je pozdě," řekl Artemis se zamračenou tváří. "Když se do toho připleteme, můžeme jim zkazit to, čím chtějí odvést pozornost, a v tom případě démona uvidí všichni. Jestli jsou ti lidé dost chytří na to, aby byli tady, tak si můžeš být jistá, že mají dobrý plán." Myrta si vzala od Butlera svou přilbu a navlékla si ji přes uši. Polstrování se okamžitě nafouklo a přizpůsobilo se hlavě. "Nemůžu je jen tak nechat unést skřítku." "Nemáš na vybranou," odsekl Artemis, i když tím riskoval nelibost publika. "Nejlepší a nejpravděpodobnější scénář je, že se nic nestane. Žádná materi-alizace."

Myrta se zamračila. "Víš stejně dobře jako já, že v našem případě se nejlepší scénář nikdy neuskuteční. Na to máš trochu moc špatné karmy." Artemis se musel zasmát. "Máš samozřejmě pravdu. Nejhorší scénář: démon se objeví, oni ho ukotví tou svou šipkovou puškou, my do toho zasáhneme a v tom zmatku sebere démona místní policie a všichni skončíme ve vězení." "Taky nic moc. Takže tu budeme jenom sedět a dívat se." "Butler a já budeme sedět a dívat se. Ty se přesuň tam a zaznamenej, kolik to jen půjde. A až ti lidé budou odjíždět, sleduj je." Myrta aktivovala křídla. Ta jí vyklouzla z vaku na zádech a modře zapraskala, jak do nich letový počítač vysílal energii. "Kolik mám času?" zeptala se ještě Myrta, když mizela. Artemis se podíval na stopky na svých hodinkách. "Když si pospíšíš," řekl, "tak žádný." Myrta se vznesla nad publikum a letovou dráhu ovládala joystickem zabudovaným v palci rukavice. Letěla nad lidmi, aniž ji mohl někdo zahlédnout. Pomocí hledí jasně viděla skupinu sedící v lóži nad jevištěm. Artemis se mýlil. Byl ještě čas zasáhnout. Stačí jen, když střelci trochu vychýlí mušku. Démona se nepovede zakotvit a Sekce osm pak tyhle Bláteníky pohodlně dohledá. Stačilo by jen, aby se dotkla střelcova lokte svým obuškem, a výboj

ho na pár vteřin připraví o všechny motorické funkce. A to je pro démona víc než dost dlouhá doba, aby se objevil a zase zmizel.

Pak Myrta ucítila ve vzduchu ozón a na paži teplo. Artemis se nemýlil. Skutečně nebyl čas. Někdo se blížil.

Č.l se objevil na jevišti víceméně nepoškozený. Výlet ho stál poslední článek pravého ukazováčku a asi tak dva gigabyty vzpomínek. Ale byly to většinou špatné vzpomínky a ruce taky nikdy neměl obzvlášť šikovné.

Dematerializace není nijak zvlášť bolestivá, ale ma-terializace je čiré potěšení. Mozek je tak spokojený, že vnímá, jak se všechny základní části a kousky zase dávají dohromady, až vyšle vlnu šťastných en-dorfinů.

Č.l se podíval na pahýl v místě, kde mívával dřív celý ukazováček.

"Hele," zahihňal se. "Bez prstu."

Pak si všiml lidí. Byly jich spousty, seřazených v kruzích až někam do nebe. Č.l okamžitě věděl, co to musí být.

"Divadlo. Jsem v divadle. Jenom se sedmi a půl prsty. Já mám sedm a půl prstu, ne to divadlo." Tenhle poznatek vyvolal novou vlnu hihňání, a tím by to asi také pro Č.l za normálních okolností skončilo. Strhlo by ho to na další zastávku jeho interdi-menzionálního letu, kdyby na něj ten člověk vedle jeviště nenamířil nějakou trubku.

"Trubka," řekl Č.l, hrdý na svůj lidský slovník, a ukázal na ni prstem, co tam tak docela nebyl.

Pak se všechno seběhlo velice rychle. Vír událostí se znejasnil, jako když se roztočí pruhy sytých barev. V trubce se zablesklo, něco mu vybuchlo nad hlavou. Jakási včela bodla Č.l do nohy, nějaká žena pronikavě zaječela. Stádo zvířat, možná slonů, pře-

běhlo těsně pod ním. A pak, a to bylo nejznepokojivější, se mu podlaha pod nohama ztratila a všechno zčernalo. Tma byla na obličejí a rukou drsná.

Poslední, co Č.l slyšel, než se ho zmocnila vlastní osobní černota, byl hlas. Ne démonský - vyšší. Na půl cesty mezi ptákem a kancem.

"Vítej, démone," řekl ten hlas a zahihňal se.

Oni vědí, pomyslel si Č.l a byl by zpanikařil, kdyby mu chloralhydrát pronikající do jeho těla z nohy podobnou námahu dovolil. Vědí o nás všechno.

Pak mu narkotizační sérum pohladilo mozek a shodilo ho přes okraj útesu do hluboké temné jámy.

Artemis sledoval vývoj událostí ze své lóže. Kolem úst mu zahrál obdivný úsměv, když se plán rozvíjel hladce jako nejdražší tuniský koberec. Ať za tím stál kdokoli, byl dobrý. Víc než dobrý. Možná, že jsou příbuzní.

"Kameru nech zaměřenou na jeviště," upozornil Artemis Butlera. "O lóži se postará Myrta."

Butler se div nekroutil, jak by rád kryl Myrtě záda, ale jeho místo bylo po Artemisově boku. Koneckonců, kapitánka Krátká se umí o sebe postarat sama. Ujistil se, že skličko jeho hodinek je zaměřené na jeviště. Artemis by mu nikdy nepřestal předhazovat, kdyby mu unikla třeba jen nanosekunda celé akce.

Na jevišti opera skoro končila. Norma vedla Polli-ona k hranici, kde měli být oba upáleni. Všechny oči se upíraly na ni. Až na ty, které zajímalo spíš drama skřítkovské.

Bohatá a mnohvrstevná hudba nevědomky poskytovala scénický doprovod ke skutečnému dramatu, které se na scéně odehrávalo.

Začalo to elektrickým zapraskáním na předscéně vpravo. Skoro nebylo vidět, když to člověk nečekal. I jestli si někdo z diváků toho přísvitu všiml, nijak ho to nepolekalo. Mohlo klidně jít o odražené světlo nebo nějaký zvláštní efekt, v nichž si moderní divadla tak libují.

Vída, řekl si Artemis a cítil, jak ho rozčilením brní prsty. Něco se blíží. Začíná další hra.

To "něco" se začalo materializovat v praskajícím modrém obalu. Nabylo to neurčitě humanoidního tvaru. Byl menší než ten předcházející, ale rozhodně šlo o démona, ne o nějaký světelný odraz. Nejdřív byla silueta nehmotná jako přízrak, ale po vteřině zneprůhledněla a vypadala víc jako z tohoto světa.

"Teď," pomyslel si Artemis. "Zakotvit a taky uspat."

Na protější straně divadla vykoukla ze stínu tenká stříbrná trubice. Ozvalo se tiché lupnutí a z úst trubky vylétla šipka. Artemis ji nepotřeboval sledovat. Věděl, že letí přímo do nohy toho tvora. Noha je asi nejlepší. Dobrý cíl, a přitom bylo nepravděpodobné, že by se mu střela stala osudnou. Stříbrná šipka s nějakým narkotickým koktejlem.

Tvor se teď pokoušel komunikovat a divoce gestikuloval. Artemis uslyšel, jak se několik diváků za-jíklo, když si všimlo postavy ve světle.

Výborně. Zakotvili jste ho. Teď potřebujete odvést pozornost. Něco okázalého a hlučného, ale ne moc nebezpečného. Kdyby se někomu něco stalo, došlo by k vyšetřování.

Artemis obrátil pohled k démonovi. Teď už byl v těch stínech úplně hmotný. Kolem něj se opera hnala do finále čtvrtého jednání. Sopranistka hystericky nařikala a skoro všechny oči visely na ní. Ale na opeře se vždycky najde pár znuřených diváků,

zvlášť v době, kdy dojde na čtvrté jednání. A jejich oči se budou rozhlížet po sále a hledat něco, cokoli, zajímavého, nač by se mohly dívat. Zastaví se na malém démonkovi na předscéně vpravo, když je nezaujme něco jiného.

A přesně v té chvíli se veliký reflektor uvolnil ze svého držáku v provazišti a zhoupl se na kabelu rovnou do zadního prospektu jeviště. Nedalo se to přehlédnout ani přeslechnout. Žárovka vybuchla a zasypala jeviště i orchestrístě skleněnými střípkami. Vlákno žárovky žhnulo magnéziovou září a na okamžik oslepilo všechny, kdo se na něj dívali. A to bylo skoro celé publikum.

Sklo pršelo do orchestru. Hudebníci zpanikařili a jako jeden muž utíkali do zákulisí i se svými nástroji. Kakofonie

kvilejících strun a převrácených bicích nástrojů pohřbila všechny ozvěny Belliniho mistrovského díla.

Pěkně, ocenil Artemis. Držák a vlákno měli připravené. Sprchajícím orchestrem měli kliku navíc.

Artemis tohle všechno vnímal koutkem oka. Hlavně se soustřeďoval na malého démona, ztraceného ve stínech za plátěnou postranní šálou.

Kdybych to podnikal já, myslel si mladý Ir, nechal bych Butlera, aby hodil tomu tvorovi přes hlavu pytel a odnesl ho zadním vchodem do auta. Při troše štěstí bychom mohli být na trajektu do Ravenny dřív, než technikáři stačí tu žárovku vyměnit.

Ve skutečnosti se stalo něco trochu jiného. Pod démonem se otevřelo jevištní propadlo a tvor zmizel na hydraulické plošině.

Artemis obdivně potřásl hlavou. Úžasné. Jeho záhadní protivníci se museli nabourat do počítačového systému divadla. A když se démon objevil, pro-

stě vyslali signál, aby se otevřelo příslušné propadlo. Dole nepochybně čekal někdo, kdo spícího démona dopravil do nastartovaného auta stojícího venku.

Artemis se vyklonil přes zábradlí a zadíval se dolů do publika. Jak se rozsvěcelo, návštěvníci divadla si protírali oči a mluvili oním rozpačitým způsobem, jenž následuje po šoku. Nikdo se nezmínil o démonovi. Nikdo neječel a neukazoval.

Artemis byl právě svědkem dokonalého provedení dokonalého plánu.

Artemis se podíval do lóže na protější straně scény. Tři lidé, kteří tam seděli, poklidně vstali. Prostě odcházeli.

Představení skončilo a byl čas jít. Artemis poznal tu hezkou dívku z Barcelony a její dva ochránce. Hubený muž se zřejmě vzpomínal na svého zranění, protože berle měl teď pod paží.

Dívka se spokojeně usmívala; takový úsměv obvykle zdobíval Artemisovu tvář po úspěšné misi.

To ta holka, uvědomil si Artemis. Ona je mozek.

Dívčin úsměv, kopie jeho vlastního, Artemise podráždil. Nebyl zvyklý být o dva kroky pozadu. Bezpochyby věřila, že zvítězila. No, v téhle bitvě možná ano, ale válka ještě nekončí.

Je načase, řekl si, aby ta dívka věděla, že má soupeře.

Pomalů zatleskal.

"Bravo!" zvolal. "Bravo, ragazza!"

Jeho hlas se rozlehl nad obecenstvem. Dívce zamrzl úsměv na rtech a očima hledala, odkud tento kompliment vyšel.

Během pár vteřin mladého Ira našla a jejich pohledy se setkaly.

Jestli Artemis čekal, že se dívka začne krčit a třást, když uvidí jeho a jeho strážce, pak byl zklamán. Si-

ce jí po čele přelétl stín překvapení, ale pak aplaus přijala poklonkou a královským pokynutím. Než odešla, vyslovila dvě slova. Stála příliš daleko, než aby je Artemis mohl slyšet, ale i kdyby se už dávno neučil odezírat ze rtů, bylo by mu jasné, jaká slova pronesla.

Artemis Fowl, řekla. Nic víc. Tady začínala nějaká hra. O tom nebylo pochyb. Skutečně zajímavé.

Pak se stalo něco zvláštního. K Artemisovu potlesku se z různých konců divadla přidali další. Potlesk se z váhavých začátků stupňoval do fortissima. Za chvíli už diváci stáli a zmatení pěvci se museli několikrát klanět.

Když Artemis o několik minut později procházel foyerem, pobavilo ho, jak několik diváků nadšeně vychvalovalo netradiční režii závěrečné scény opery. Jeden nadšenec rozvíjel teorii, že vybuchlá lampa byla nepochybně metaforou pro Norminu padající hvězdu. Ale kdepak, namítal druhý. Lampa byla určitě modernistický výklad té hořící hranice, která na Normu čekala.

Nebo možná, pomyslel si Artemis, když se prodral davem ven a ucítil, jak se mu na čele usazuje lehká sicilská mlha, byla ta vybuchlá lampa prostě jenom vybuchlá lampa.

KAPITOLA V

VZAJETÍ

Kapitánka Myrta Krátká ze Sekce osm sledovala únosce k landrove-ru Discovery a odtamtud na trajekt do Ravenny.

Zajatce přesunuli z plátěného pytle do důkladného golfového vaku a navrch přidali hlavy několika holí. Operace probíhala hladce. Tři dospělí muži a jedna dospívající dívka. Myrtu celkem nepřekvapilo, že je v tom zapleteno i dítě. Koneckonců, Artemis Fowl taky byl skoro ještě dítě a podílel se na mnohem složitějších věcech, než byla tahle.

V Itálii vrátili únosci landrover do půjčovny Hertz a dál pokračovali lůžkovým vozem první třídy v nočním rychlíku, který jel podél západního pobřeží. Cestovat vlakem byla rozumná volba. Znamenalo to totiž, že golfový vak nemusí procházet rentgenem. Myrta si s rentgenem starosti dělat nepotřebovala, vlastně s žádným lidským bezpečnostním opatřením. Když na sobě měla chvějivou kombinézu příslušnice Sekce osm, byla neviditelná pro jakékoli paprsky, kterými by si snad na ni chtěli celníci posvítit. Jediný způsob, jak najít skřítku, když se chrání štítem, je náhodou ho zasáhnout kamenem, a i pak byste za tohle své úsilí nejspíš sklídili neviditelnou táfku za ucho. Myrta vklouzla do vagonu a uvelebila se až pod

stropem na nepoužité polici na zavazadla nad dívčinou hlavou. Ti dole opřeli golfový vak o stůl a hleděli na něj, jako by... jako by v něm byl démon.

Tři muži a jedna holčička. Nebylo by nic těžkého je dostat. Mohla by je svým Neutrinem poslat do hajan a pak říct Klusákovi, ať pošle techniky na výmaz paměti. Myrtu svrběly prsty, aby chudáka démona osvobodila. Trvalo by to jen

pár vteřin. Jediné, co jí v tom bránilo, byly hlasy v její hlavě.

Jeden z těch hlasů patřil Klusákovi, druhý Arte-misovi.

"Zůstaň, kde jsi, kapitánko," radil kentaur Klusák. "Potřebujeme vědět, jak daleko hodlají jít."

Od chvíle, kdy došlo k únosu démona, se začala Sekce osm o Myrtinu akci velice zajímat a Klusák měl neustále zapnuté spojení s její přílbou.

Myrtina přílba byla zvukotěsná, ale stejně ji poněkud znervózňovalo, že má mluvit tak blízko u sledovaných. V téhle situaci je důležité naučit se mluvit bez obvyklých doprovodných gest. A je to těžší, než to vypadá.

"Chudák démon bude strašně vyděšený," namítala Myrta a ležela naprosto bez hnutí. "Musím ho odsud dostat."

"Ne," zarazil ji zostrá Artemis. "Musíš to brát ze širšího pohledu, Myrto. Nemáme nejmenší ponětí, jak velká je to organizace, ani kolik toho vědí o Národu."

"Určitě ne tolik jako ty. Démoni u sebe nenosí Knihu. Nikdy nebyli moc na pravidla."

"No aspoň něco máte společného," zaryl si Butler.

"Mohla bych na ně použít mesmer," navrhla Myrta. Mesmer byl trik, který měl v arzenálu každý skřítek. Jakási píseň Sirén, která dokázala kteréhokoli

člověka přimět, aby na sebe ještě rád prozradil úplně všechno. "Tak by mi museli říct, co vědí."

"A jenom to, co vědí oni," doplnil Artemis. "Kdybych tuhle organizaci řídil já, všichni by věděli jen to nejnutnější."

Nikdo by neznal všechny podrobnosti, samozřejmě kromě mě."

Myrta bojovala s pokušením do něčeho praštit bezmocným vztekem. Artemis měl pochopitelně pravdu. Musela se držet zpátky a počkat, jak se situace vyvine. Potřebovali rozhodit síť do co největší šíře, jestli měli chytit všechny členy téhle skupiny.

"Potřebuju posilu," sykla Myrta. "Kolik agentů na to může Sekce osm uvolnit?"

Klusák si odkašlal, ale neodpověděl.

"Co je, Klusáku? Co se tam dole děje?"

"Ark Sool se nějak o tom únosu dozvěděl."

Pouhá zmínka o gnómově jménu zvedla Myrtě o pár stupínků krevní tlak. Kvůli veliteli Arku Soo-lovi odešla od policie.

"Sool! Jak to mohl zjistit tak rychle?"

"Má někde v Sekci osm špicla. Zavolał Vinyáju. Neměla jinou možnost než mu předat fakta."

Myrta zasténala. Ark Sool byl král byrokratů. Jak říkají permoníci, ten by se nerozhodl, ani kdyby držel v ruce džbán vody a poklopec mu hořel u zadku.

"A jak to dopadlo?"

"Sool se rozhodl pro minimalizaci škod. Vztyčili obranné stěny a zrušili všechny nadzemní mise. Žádné další akce až do rozhodnutí Rady. Ta má teď někdy zasedat. Jestli dopadne hnůj na větrák, tak to Sool na sobě nenechá. Přinejmenším ne jenom na sobě."

"Politika," ulevila si. "Sool se stará o jediné, a to je jeho kariéra. Takže mi nikoho poslat nemůžeš?"

Klusák pečlivě vybíral slova. "Oficiálně ne. A nikoho oficiálního. Tím myslím, že by určitě nešlo, aby se někdo, řekněme konzultant, dostal přes obranné stěny s něčím, co bys třeba potřebovala, chápeš?"

Myrta naprosto přesně chápala, co se jí Klusák pokouší sdělit.

"Rozumím, Klusáku. Musím si poradit sama. Oficiálně."

"Přesně tak. Co se týče velitele Soola, ty prostě jen sleduješ podezřelé. Zasáhnout máš pouze tehdy, když se rozhodnou všechno zveřejnit. V tom případě máš rozkaz, a teď cituju Soola, zvolit nejjednodušší a nejtrvalejší řešení."

"To jako myslí, že mám toho démona vypařit?"

"Takhle to neřekl, ale chce to tak."

Myrtě byl Sool každým okamžikem odpornější. "Takový rozkaz mi přece nemůže dát! Zabít skřítku odporuje všem zákonům, co jich v Knize je! To neudělám."

"Sool ví, že ti oficiálně nemůže rozkázat, abys proti skřítkovi použila smrtící sílu. On ti to jenom neoficiálně doporučuje. A co uděláš, by samozřejmě mohlo mít kritické důsledky pro tvou kariéru. Je to o ústa, Myrto. Nejlepší by bylo, kdyby jim to celé nějak nevyšlo."

Artemis vyslovil názor, který sdíleli všichni: "To se nestane. Ti jen tak nevyužili příležitosti. Máme co dělat s organizovanou skupinou, která přesně ví, oč jí jde. Byli v Barceloně a teď tady. Mají s tím démonem nějaké plány, a jestli nepatří k armádě, vsadil bych se, že to hodlají zveřejnit a vydělat spoustu pe-

něz. To bude větší než lochnesská příšera, yetti a kraken dohromady."

Klusák povzdychl. "No, dobře to nevypadá, Myr-to. Nejlepší, co by se ti teď zrovna mohlo stát, by bylo nějaké to pěkné zraněníčko, které by tě vyřadilo z akce."

Myrta si vzpomněla na slova svého starého rádce. Nejde o to, co je nejlepší pro nás, řekl jí jednou Julius Břízný ale o to, co je nejlepší pro Národ.

"Jsou situace, kdy nejde o nás, Klusáku. Já to nějak zvládnou. Pomůžeš mi, víd'?"

Jasně," potvrdil kentaur. "Nebylo by to přece poprvé, co bychom zachránili svět skřítků."

Klusákův sebejistý tón Myrtu trochu uklidnil, i když Klusák sám byl stovky kilometrů pod zemí.

Artemis je přerušil. "Válečné historky si schovejte na potom. Nemůžeme si dovolit promeškat ani jediné slovo z toho, co ti lidé řeknou. Kdybychom zjistili, kam mají namířeno, a předběhli je, byli bychom ve výhodě."

Artemis měl pravdu. Tohle nebyla vhodná chvíle na vzpomínání. Myrta rychlým testem prověřila přístroje ve své přílbě

a pak obrátila vizor na lidi pod sebou.
"Přijímáš to, Klusáku?" zeptala se
"Křišťálově jasně. Už jsem ti říkal, že mám nové plazmové obrazovky?"
Artemis si významně povzdechl, až v reproduktorech zachrastilo.
"Ano, říkal. A teď mlč, kentaure. Jsme v akci, nezapomeň."
Jak si přeješ, Bláteníčku. Hele, koukej, ta tvoje slečna něco říká."
Artemis vládl značnou zásobou šíravých odsek-

nutí, ale žádné z nich se nehodilo pro urážku na téma tvoje slečna. Nebyl si ostatně ani jistý, jestli ta urážka byla. A i kdyby, kdo se vlastně měl urazit? On, nebo ta dívka?
Dívka mluvila francouzsky tak, jak to dokáže jen rodilý Francouz.
"Technicky vzato," říkala, "jediný zločin, který jsme spáchali, je vyhýbání se dovoznímu clu, a možná ani to ne. Jak můžete, z právního hlediska, unést něco, co ani nemá existovat? Pochybuju, že by někdy někdo obvinil Murrayho Gell-Manna z únosu kvarku, a to jich nosil milion po kapsách a věděl o tom." Dívka se tiše zasmála, až jí sklouzly z nosu brýle.
Nikdo jiný se nezasmál, kromě mladého Ira, který ji poslouchal tři sta kilometrů daleko, na mezinárodním letišti Fontanarossa, kde právě nasedal do letadla společnosti Alitalia do Říma. Artemis došel k názoru, že Řím je mnohem lepší výchozí postavení než Sicílie. Ať už démon míří kamkoli, bude tam Artemis rychleji, když poletí z Říma.
"To nebylo špatné," komentoval to Artemis a pak zopakoval vtip Butlerovi. "Samozřejmě, je to trochu zjednodušené, ale byl to vtip, ne přednáška z kvantové fyziky."
Butlerovo levé obočí vylétlo vzhůru jako padací most. "Trochu zjednodušené, ano, taky jsem si to zrovna myslel." Tou dobou si v rychlíku jeden z mužů, ten s tou zázračně zahojenou nohou, poposedl na koženkovém polstrování.
"Vkolik přijedeme do Nice, Minervo?" zeptal se.
Ta věta představovala pro Artemise zlatý důl. Za

prvé, dívka se jmenovala Minerva, patrně po římské bohyni moudrosti. Zatím to vypadalo na velmi dobře zvolené jméno. Za druhé, měli namířeno do Nice, do jižní Francie. A za třetí, zdálo se, že dívka tomu velí. To bylo skutečně pozoruhodné.
Dívka, která se ještě usmívala svému žertiku s kvarky, okamžitě nasadila podrážděný výraz.
"Žádná jména, pamatuješ? Všude jsou uši. Jestli jedna jediná osoba odhalí jediný detail našeho plánu, tak to může zničit všechno, o co se snažíme."
Pozdě, Bláteníčko, pomyslela si nad její hlavou ka-pitánka Myrta Krátká. Artemis Fowl už o tobě ví teď až dost. Nemluvě o mém vlastním andělíčku strážníčkovi, o Klusákově.
Myrta si udělala záběr zblízka na dívčinu tvář.
"Máme portrét a křesní jméno. Stačí ti to, Klusá-ku?"
"Snad ano," odpověděl kentaure. "Udělal jsem si ze záznamu taky ty muže. Dej mi chvilku, projedu databázi." Pod ní druhý muž z Barcelony rozepnul falešné víko golfového vaku.
"Zkontroluju hole," řekl. Jestli jsou v pořádku. Kdyby sebou začaly klepat, budu tam muset něco přidat, aby se nehýbaly."
To všechno by byla dokonale nevinná kódová řeč, kdyby přímo na ně nemířila kamera.
Muž sáhl do vaku, chvilku tam hmatal, pak vytáhl ven malou paži a nahmatl pulz.
"V pořádku. Všechno v pořádku."
"Dobře," kývla Minerva. "A teď byste se měli trochu prospat. Máme před sebou dlouhou cestu. Já ještě chvíli zůstanu vzhůru, mám chuť si číst. Další v pořadí si může číst za čtyři hodiny."

Tři muži kývli, ale nikdo si nelehl. Jen tam seděli a dívali se na golfový vak, jako by v něm byl démon.
Artemis a Butler měli štěstí - chytili šikovný spoj do Nice s Air France a kolem desáté byli už zapsáni v hotelu Negresco a vychutnávali si kávu a crois-santy na Promenádě des Anglais.
Myrta takové štěstí neměla. Ještě pořád trčela na zavazadlové polici ve vlaku. Ne pořád na stejné. Tahle byla už třetí. Nejdřív přestupovali v Římě, potom v Monte Carlu a teď konečně mířili do Nice.
Artemis mluvil do svého malíčku, který vibrace přenášel do skřítkovského telefonu v jeho dlani.
"Naznačili něco, pokud jde o konečný cíl cesty?"
Ještě ne," odpověděla unavená a podrážděná Myrta. "Ta holka drží dospělé na pěkně krátké uzdě. Všichni se bojí cokoli říct. Už mám tě police plné zuby. Případá mi, že už ležím v zavazadlovém prostoru aspoň rok. Co děláte vy dva?" Artemis opatrně odložil cappuccino bez kofeinu, aby podšálek necinkl. Jsme v Nice v knihovně a snažíme se najít něco o té Minervě. Možná zjistíme, jestli tady v okolí někde nemá sídlo."
"No to ráda slyším," odsekla Myrta. "Představovala jsem si vás, jak popijíte čaj někde na pláži, a já se tady zatím potím."
Šest metrů od místa, kde Artemis seděl, dorážely vlny na pobřeží jako tyrkysová barva vylitá z kbelíku.
"Čaj? Na pláži? Není čas na užívání, Myrto. Čeká nás důležitá práce." Mrkl na Butlera.
"Určitě jste v knihovně? Měla jsem dojem, že slyším vodu."
Artemis se usmál; tohle popichování se mu líbi-

lo. "Vodu? To určitě ne. Jediné, co tady proudí, jsou informace."

"Že se usmíváš, Artemisi, vid'? Nevím proč, ale úplně vidím ten tvůj samolibý úsměv."
Na lince se ozval Klusák. "Zlatá žíla, Myrto. Chvilku to trvalo, ale naši záhadnou dívku jsme vystopovali."
Artemisův úsměv zmizel. Byl už zase v akci. "Kdo to je, Klusáku? Upřímně řečeno, ohromuje mě, že ji ještě neznám."
Jmenuje se Minerva Paradizová, je jí dvanáct, narodila se v Cagnes sur Mer v jižní Francii. Ten muž v brýlích je její otec, Gaspard Paradizo. Padesát dva. Plastický chirurg brazilského původu. Má ještě jedno dítě, chlapce, ten se jmenuje Beau a je mu pět. Matka od nich před rokem odešla. Žije v Marseille s bývalým zahradníkem."
Artemis to nechápal. "Gaspard Paradizo je plastický chirurg? Proč trvalo tak dlouho, než jste je našli? Musejí přece existovat záznamy, obrázky?"

"No to je právě ono. Na netu žádné obrázky nebyly. Dokonce ani záběr z místních novin. Mám pocit, že někdo systematicky vymazal každou e-stopu po té rodině, kterou dokázal najít."

"Ale před tebou se neschová nikdo, co, Klusáku?"

"Správně. Použil jsem hloubkovou sondu a narazil jsem na zbytkový obraz v archivu francouzské televize. Minerva Paradizová vyhrála národní pravopisnou soutěž, když jí byly čtyři. Jak jsem jednou měl jméno, už bylo snadné dohledat i všechny ostatní vymazané soubory. Ta tvoje slečna, Artemisi, je tedy vážně číslo. Dokončila už střední školu a v současné době studuje dálkově dvě vysoké. Kvantovou fyziku a psychologii. Podezírám ji ta-

ky, že má už doktorát z chemie pod cizím jménem."

"A co ti druzí dva?" postrčila Myrta hovor o něco dál, dřív než Klusák mohl udělat další vtip na téma tvoje slečna.

"Ten Hispánc je Juan Soto. Šéf Bezpečnostní služby Soto. Podle všeho to je licencovaná oficiální ochranka. Moc zkušeností ani výcviku nemá, s ním si dělat hlavu nemusíte."

"A ten odstřelovač?"

"Ten s tou berlí je Billy Kong. Tohle už je horší. Posílám ti jeho údaje do přílby." Během pár vteřin cinklo Myrtě do ucha upozornění na nový mail a ona si otevřela soubor na svém vizoru. Trojrozměrné Kongovo foto se pomalu otáčelo v levém horním rohu hledí a před očima jí pomalu projížděly záznamy o jeho zločinecké kariéře.

Artemis si odkašlal. Já shodou okolností přílbu nemám, Klusáku."

"No pardon, pane civilisto," prohlásil Klusák a z hlasu mu přímo odkapávalo pohrdání. "Mám ti to přečíst?"

Jestli tvůj geniální mozek snese použití prosté vo-kalizace."

"No tak dobře. Billy Kong vyrůstal v cirkuse, přišel o oko v souboji s tygrem..."

Artemis si povzdychl. "Prosím, Klusáku, teď vážně nemáme čas na vtipy."

Jasně," odsekl Kentaur. "Asi jako vy jste v knihovně. No tak tedy pravdu. Narodil se jako Jonas Lee v Malibu počátkem sedmdesátých let. Rodina pocházela původně z Tchaj-wanu. Matka Annie. Jeden starší bratr Eric, zabítý v boji pouličních gangů. Matka se s Jonášem odstěhovala zpátky na Tchaj-wan, jižně od Tchaj-peje. Kong zamířil do velkoměsta

a stal se z něj zlodějíček. Musel město opustit v devadesátých letech, když hádka s komplicem skončila obviněním z vraždy. Kong vzal na svého kamaráda kuchyňský nůž. Ještě pořád tam na něj platí zatykač, pod jménem Jonas Lee." Myrta to překvapilo. Číňan vypadal celkem neškodně. Takový hubený chlapík s melírovanými vlasy načesanými do špiček. Vypadal spíš jako člen nějaké chlapecké kapely než zabiják.

"Přestěhoval se do Paříže a změnil si jméno," pokračoval Klusák. "Dal se na bojová umění. Taky si nechal udělat plastiku, ale ne dostatečnou, aby unikl mému počítači."

Artemis spustil ruku, kterou telefonoval, a oslovil Butlera:

"Billy Kong?"

Bodyguard se zprudka nadechl. "Nebezpečný chlap. Má malý, ale dobře vycvičený tým. Necháávají se najímat jako osobní strážci od lidí, kteří žijí nebezpečně. Slyšel jsem, že teď je čistý a dělá pro nějakého doktora v Evropě."

"Kong je v tom vlaku," vysvětlil Artemis. "Byl to ten chlap s falešnou berlí."

Butler zamyšleně kývl. Kong se ani v podsvětí nemohl chlubit dobrým jménem. Neměl žádnou morálku a klidně by provedl jakýkoli čin, třeba sebevíc nechutný, za odpovídající cenu. Řídil se jen jedním pravidlem: nikdy se nevzdávej dřív, dokud není úkol splněný.

Jestli je v tom zapletený Billy Kong, je to celé mnohem nebezpečnější. Musíme démona zachránit tak rychle, jak to půjde."

"Souhlas," kývl Artemis a zase zvedl telefon. "Máme adresu, Klusáku?"

"Gaspard Paradizo vlastní zámek dvacet minut od Nice, v Tourrettes sur Loup, na té straně od Vence."

Artemis jedním douškem dopil cappuccino. "Dobře. Myrto, sejďme se tam."

Artemis vstal a narovnal si sako. "Butlere, příteli, budeme potřebovat nějaké vybavení pro sledování. Znáš v Nice někoho, kdo by nám ho mohl poskytnout?"

Butler otevřel mobilní telefon, tenký jako oplatka. "Co myslíte?"

TOURRETTES SUR LOUP, jižní FRANCIE

Tourrettes sur Loup je malá vesnička uměleckých řemeslníků uhnížděná na spodních svazích Přímořských Alp. Sídlo Paradizových stálo ještě výš, na jednom zarovnaném vrcholku pod čarou věčného sněhu.

Zámek pocházel z devatenáctého století, ale prošel rozsáhlou rekonstrukcí. Zdi byly kamenné, okna zrcadlová a nejspíš taky neprůstředná a všechno hlídaly kamery. Cesta vedoucí k zámku byla typická pro tu oblast, úzká a s ostrými zatáčkami. Z pozorovatelný v jižním rohu stavby měla každá hlídka nerušený výhled kolem dokola. Hlavní budovu obcházelo několik hlídačů a zahrady byly sice plné zvlněných travnatých dun, ale neposkytovaly jediný úkryt.

Artemis a Butler se schovávali ve skupině keřů na protějším svahu. Butler si prohlížel zámeček silným dalekohledem. "Vy si ale umíte vybrat," poznamenal strážce. "Myslím, že tohle místo jsem viděl v jedné bondovce."

"To pro tebe přece není problém, ne?"

Butler se zamračil. Já jsem osobní strážce, Arte-misi. Živá neprůstřelná vesta. Vloupávání do opevněných hradů není moje specializace."

"Už jsi mě zachránil z nepřístupnějších míst, než je tohle."

"To je pravda," připustil osobní strážce. Jenže to jsem měl informace a někoho uvnitř. Nebo jsem byl zoufalý. Kdybych musel odsud odejít, nijak zvlášť bych si s tím hlavu nedělal, za předpokladu, že vy byste šel se mnou."

Artemis ho poplácal po ruce. Jenže my odsud nemůžeme odejít, příteli."

Butler povzdechl. "Asi ne." Podal Artemisovi dalekohled. "Začněte v západním rohu a postupujte k východu."

Artemis zvedl dalekohled k očím a zaostřil si ho.

"Vidím dvoučlenné hlídky."

"Sotova soukromá bezpečnostní agentura. Žádné zbraně vidět nejsou, ovšem pod saky mají boule. Základní výcvik, řekl bych. Ale v sídle a kolem něj je jich přes dvacet a bylo by dost těžké je přemoci všechny. A i kdybych to dokázal, tak je tady místní policie během pár minut."

Artemis posunul dalekohled o pár stupňů. "Vidím malého kluka v kovbojském klobouku, jak jede na dětském autíčku."

"Nejspíš Paradizův syn Beau. Nikdo si ho moc nevšímá. Dál."

"Senzory pod okapy?"

"Zrovna takhle konkrétní model jsem nedávno prověřoval. Nejmodernější uzavřené bezpečnostní buňky. Průmyslová televize, infračervené paprsky, pohybová čidla, noční vidění. Prostě všec-

ko. Měl jsem v úmyslu modernizovat Fowl Manor."

Kolem zámečku trčely malé bodce a na nich malé reproduktorky.

"Zvukový systém?"

Butler se ušklíbl. "Kéž by. Tomu se říká oplatky. Vysílají rušení. Naše směrové mikrofony jsou tady k ničemu.

Pochybuju, že by sám Klusák něco uvnitř toho domu zachytil."

Vedle nich se cosi zatřpytilo a objevila se Myrta. "Máš pravdu. Stáhl z oběžné dráhy jeden z našich skrytých satelitů, aby se podíval dovnitř, jenže než se ten zámeček dostane do jeho záběru, potrvá to několik hodin."

Butler sundal ruku z pažby zbraně. "Myrto, neobjevuj se takhle, buď tak moc hodná. Já jsem osobní strážce. Jsem z toho nervózní."

Myrta se usmála a bouchla ho do nohy. Já vím, ko-lohnáte. Proto to dělám. Ber mě jako průběžný trénink."

Artemis skoro neodtrhl oči od dalekohledu. "Musíme zjistit, co se tam děje. Kdybychom tak mohli dostat někoho dovnitř."

Myrta se zamračila. Já nemůžu vstoupit do lidského obydlí bez povolení. Přece znáš pravidla. Když skřítek vstoupí do lidského obydlí bez povolení, ztratí svoje kouzlo, a to ještě po několika hodinách bolestivého zvracení a křečí."

Po bitvě u Taillte se Frond, král skřítků Národa, snažil zabránit zlomyslným skřítkům vstupovat do lidských obydlí tím, že jim uložil magické geázy čili zákony. Pomocí čarodějů vytvořil mocné kouzlo, kterým svou vůli prosadil. Každý, kdo by se pokoušel tato pravidla porušit, smrtelně onemocní a přijde o magii. Časem sice kouzlo pomalu ztrácelo na

síle, ale pořád dokázalo způsobit nevolnost a tlumit jiskřičky kouzla.

"Ale co Butler? Mohla bys mu půjčit kus Klusáko-vy maskovací fólie. Byl by prakticky neviditelný"

Myrta zavrtěla hlavou. "Celý pozemek je chráněn lasery. I v maskovací fólii by Butler přerušil jejich paprsky."

"Tak co Sláma? Je to zločinec a stadium alergické reakce má už dávno za sebou. Křeče a zvracení se ho netýkají."

Myrta obhlédla okolí zámečku rentgenovým skenerem. "Ten dům stojí na rostlé skále a zdi jsou metr tlusté. Sláma by se tam nikdy nepozorovaně ne-podhrabal." Její rentgenový pohled padl na kostičku malého chlapce na elektrickém autíčku. Zvedla hledí a spatřila Beau Paradiza, jak kličkuje mezi strážci a všichni ho nechávají na pokoji.

"Sláma se tam nedostane," poznamenala s úsměvem. "Ale myslím, že vím o někom, kdo ano."

KAPITOLA VI

PERMONÍK VEJDE DO BARU

PODZEMÍ

Sláma Hraboš se loudal po Staré Tržnici města Jistota a s každým krokem si připadal uvolněnější. Stará Tržnice byla nebezpečná oblast, samozřejmě pokud vůbec může existovat nebezpečí tam, kde je dvě stě kamer a trvale obsazená policejní budka na rohu. Ale i tak tady zločinci nad obyčejnými občany převažovali v poměru přibližně osm ku jedné. Moje krevní skupina, myslel si Sláma. Nebo aspoň bývali, než jsem se dal dohromady s Myrtou.

Ne že by Sláma svého partnerství s Myrtou litoval, ale občas mu staré časy chyběly. Zlodějny měly něco do sebe, něco, co mu rozechvívalo srdce. Vzárušení z loupeže samé, euforii ze snadno vydělaných peněz.

Jo, a nezapomínej na zoufalství z vězení, připomněla mu jeho praktičtější stránka. A osamělost života na útěku.

Svatá pravda. Zločin nebyl jen hra a. Měl i své drobné nepříjemnosti, třeba strach, bolest a smrt. Ale tohle všechno

Sláma poměrně dlouho ochotně přehlížel, dokud jeden zločinec - vlastně ne on, ona - nezabil velitele Julia Břízného. Do té chvíle všechno byla hra. Julius hrál kočku a on ne-

polapitelnou myš. Jenže po velitelově odchodu by Slámoví návrat ke zločineckému životu připadal jako facka do tváře jeho památce.

A proto se mi tahle nová práce tak líbí, uzavřel spokojeně Sláma. Můžu pěkně vytříit zrak normálním policajtům a kamarádít se se známými zločinci.

Díval se v hale Sekce osm na talk show, když se přikolébal Klusák. Upřímně řečeno, Sláma měl Klu-sáka rád. Kdykoli se potkali, létaly jiskry, ale oba dva si tak jen brousili nehty, nebo kopyta, to podle toho který.

V tomhle případě ovšem nebyl čas na hlouposti, a tak Klusák jen stručně vysvětlil, jaká je situace nad zemí. Plán sice mají, jenže ten závisí na tom, jestli Sláma Hraboš dokáže najít pašeráka Dandyho Dana a přivést ho na Sekci osm.

"No, to nebude legrace," podotkl Sláma. "Když jsem Dandyho viděl naposled, oškraboval si z bot permonické sliny. Ten mě moc nemiluje. Budu na něj potřebovat nějakou páku."

"Řekni tomu šotkovi, že jestli nám pomůže, je z něj volný skřítek. Já osobně vymažu ze systému jeho rejstřík."

Sláma zvedl ježaté obočí. "To je to tak důležité?"

Je to tak důležité."

Já jsem zachránil tohle město," zavrčel permoník. "Dokonce dvakrát. A můj rejstřík nikdy nikdo nevymazal. Tomuhle šotkovi stačí jedna mise a šup, vymalováno. A co dostanu já? Když už je ten den splněných přání?"

Klusák netrpělivě zadupal kopytem. "Ty dostaneš závratný konzultantský honorář. Nebo co chceš.

Hlavně se do toho pusť. Víš o nějakém způsobu, jak našeho pana Dana najít?"

Sláma hvízdal. "Bude to ďábelsky těžké. Po tom, co se ráno stalo, ten šotek určitě zalezl. Ale já mám určité schopnosti. Dokážu to."

"No proto taky dostáváš takový těžký prachy," zamračil se na něj Klusák.

Po pravdě řečeno najít Dandyho Dana nebylo zas tak ďábelsky těžké, jak se Sláma tvářil. Než totiž s Myrtou šotkovi vesele zamávali na rozloučenou, vpašovali mu do boty sledovací pastilku.

Tyhle sledovací pastilky dostali darem od Klusá-ka, který rád předával nadbytečný policejní materiál Myrtě, aby její agenturu udržel nad vodou. Pastilky se dělaly ze zapékaného lepivého gelu, který se začal rozpouštět, jen jste ho vyndali z původního obalu. Gel uvízl na čemkoli, čeho se dotkl, a získal i stejnou barvu. Uvnitř byl maličký vysílač, který po pět let vyzařoval neškodné paprsky. A stopovací systém nebyl nijak složitý. Každá pastilka po sobě nechala stopu na fólii, v níž byla původně zabalená, takže pouzderko začalo zářit, kdykoli zachytilo své typické vyzařování. A čím zářilo jasněji, tím blíž pastilka byla.

Blbuvzdorně, prohlásila jedovatě Marta, když mu pastilky dávala.

A ukazovalo se, že skutečně blbuvzdorné jsou. Ani ne deset minut poté, co Sláma vyšel ze Sekce osm, vystopoval Dandyho Dana do Staré Tržnice. Permoník odhadoval, že musí být někde asi v okruhu dvaceti metrů.

Nejpravděpodobnějším místem byl rybí bar naproti přes ulici. Šotkové milovali ryby a mořské živočichy, obzvlášť korýše. A obzvlášť obzvlášť chráněné druhy, jako třeba humry. Taký

proto byly Dandyho pašerácké dovednosti tak žádané.

Sláma přešel ulici, nasadil hrozivý výraz a vrazil do baru U šťastné škeble, jako kdyby mu to tam patřilo.

Navenek působil bar jako pěkná putyka. Podlaha byla z holých prken a páchlo to tam týden starou makrelou. Jídelníček napsali na zeď něčím, co vypadalo jako zaschlá rybí krev. Jediný host zřejmě spal nad talířem husté polévky.

Šotek číšník se na Slámu zamračil zpoza barového pultu vysokého asi ke kolenům.

"O kus dál v ulici je permonický bar," zavrčel.

Sláma se na něj zubatě usmál. "To nezní moc pohostinně. Co když jsem zákazník?"

"To sotva," ušklíbl se číšník. Ještě jsem nikdy neviděl permoníka zaplatit za jídlo."

Na tom něco bylo. Permoníci byli povahou pobertové.

"Dostal jste mě," připustil Hraboš. "Nejsem zákazník. Někoho hledám."

Číšník se rozmáchl po téměř prázdné restauraci. Jestli ho nevidíte, tak tady není."

Sláma ukázal velice lesklou placku dočasněho zmocněnce policie, kterou mu vydal Klusák. "Myslím, že se na to podívám trochu blíž."

Číšník vyběhl zpoza pultu. Jenže na to podle mě musíte mít příkaz k prohlídce, jinak ani krok, poldo."

Sláma ho odstrčil. Já nejsem tenhle druh policajta, šotku."

Vydal se za signálem vysílače skrz hlavní sál restaurace, pak špinavou chodbou a na záchod, který byl ještě špinavější. Dokonce i Sláma se ušklíbl, a ten se hrabal v blátě celý život.

Na jedné z kabelek visela cedulka "Mimo provoz". Sláma se vmáknul do prostůrku vypočítaného na rozměry šotka a rychle objevil tajné dveře. Protáhl se do mnohem přepychovější místnosti, než byla ta, kterou právě opustil. Ocítl se v sametem potažené šatně, kterou obsluhovala dost překvapená šotka v růžových šatech.

"Máte rezervaci?" zeptala se nervózně.

"Nejen jednu," odsekl Sláma. "Především, myslíte si, že je dobrý nápad umístit tajný vchod do ilegální restaurace na záchod? Neoklamalo mě to a ztratil jsem tuším chuť k jídlu."

Sláma nečekal na odpověď a podklouzl nízkými dveřmi do přepychové restaurace. Tady se z kouřících talířů cpaly velkými kopci korýšů desítky šotků. Dandy Dan seděl sám u stolu pro dva a útočil kladívkem na humra, jako by ho nenáviděl.

Sláma šel k němu a nevšímal si překvapených a zamračených pohledů ostatních stolovníků.

"Myslíš při tom na někoho?" zeptal se a svezl se na malou šotkovskou židli.

Dandy vzhledl. Jestli byl překvapený, dobře to utajil.

"Na tebe, permoníku. Představuju si, že tohle klepeto je tvoje tučná hlava."

Dandy se pořádně rozmáchl kladivem, až Slámu ohodil bílým humřím masem.

"Hele, dávej bacha! To smrdí!"

Dandy byl bez sebe. "Smrdí? Tak tobě to smrdí? Třikrát jsem se sprchoval. Třikrát! A ještě jsem ze sebe nedostal smrad z tý tvý huby. Táhne se za mnou jako moje osobní žumpa. Vidiš, že jím sám. Normálně je kolem mě stůl plnej kamarádů, ale dneska ne. Dneska smrdím jako permoník."

Slámu to z míry nevyvedlo. "Hele, uklidni se, mrňousku. Co kdybych se urazil."

Dandy zamával kladívkem. "Ty tady vidiš někoho, koho by zajímalo, jestli ty se urazíš, nebo neurazíš?"

Sláma se zhluboka nadechl. Jednoduché to tedy nebude. "No jo, dobře, Dandy. Chápu. Jseš fakt děs-nej chytrák.

Puncovanej. Ale já pro tebe mám nabídku."

Dandy se zasmál. "Pro mě a nabídku? Já mám nabídku pro tebe. Koukni odsud odtáhnout i s tím svým permonickým smradem, než ti vyrazím zuby tímhle kladívkem."

Já to chápu," odsekl Sláma podrážděně. Jseš tvr-ďák a zloun a každý permoník by musel být blázen, aby si s tebou něco začínal. Normálně bych tady klidně vydržel sedět hodiny a navzájem se s tebou urážet. Jenže dneska nemám kdy. Jedna moje kamarádka je v průšvihů."

Dandy se usmál od ucha k uchu a v posměšném přípitku pozvedl sklenici. "Ty, permoníku, doufám, že to je ta nechutná elfka Krátká. Protože nevím o nikom, koho bych viděl po uši v něčem hodně nebezpečném raději než ji."

Sláma ukázal zuby, ale úsměv to nebyl.

"Ostatně, o tom jsem s tebou chtěl taky mluvit. Napadl jsi mou přítelkyni multimíchačkou. Málem jsi ji zabil."

"Málem," ohradil se Dandy a zvedl prst. Jenom jsem ji vyděsil, nic víc. Neměla mě co honit. Já jenom propašuju tu a tam nějakou tu bedničku krevet. Nikoho nezabíjím."

Jenom řídíš."

Jo, jenom řídím."

Sláma se uvelebil pohodlněji. "Víš co, Dandy? Máš

kliku. To, že jsi tak dobrý řidič, je jediné, co mi brání vyhákovat čelist a sežvýkat tě jako jednu tu kre-vetovou kouli, co tadyhle máš. A tentokrát kdo ví, kterým koncem by ses dostal ven."

Dandy se okamžitě přestal tvářet jako frajer.

"Poslouchám," řekl.

Sláma zase schoval zuby.

"Tak dobře. Ty dokážeš řídit cokoli, je to tak?"

"Absolutně cokoli. I kdyby to postavili Mart'ani, Dandy Dan to dovede řídit."

"Tak to je dobře, protože mám pro tebe nabídku. Já z toho nijak nadšený nejsem, ale předložit ji musím."

"Tak do toho, Smrad'ochu."

Sláma v duchu zakvílel. Jejich partička dobrodruhů potřebovala dalšího takovéhohle chytráka asi jako deset let smůly.

"Potřebuju tě na jediný den, abys řídil jedno vozidlo, jen jednu cestu. Když to uděláš, máš amnestii."

Na Dandyho udělal dojem. Skutečně to byla neuvěřitelná nabídka.

"Takže nemusím dělat nic než řídit a vy se mi postaráte o čistý stůl?"

"Vypadá to tak."

Dandy si poklepal na čelo humřím klepetem. "To je moc jednoduché, v tom musí být nějaký háček."

Sláma pokrčil rameny. "Bude to nad zemí a bude tě honit spousta ozbrojených Blátivých."

Jo?" chechtal se Dandy s pusou plnou humří šťávy. "Ale v čem je ten háček?"

KAPITOLA VII:

BOBOVA PROJÍŽDKA

ZÁMEČEK. PARADÍZOVÝCH,

jižní FRANCIE

Když Sláma a Dandy přistáli před Tourrettes sur Loup, byl z permo-níka uzlíček nervů.

Je to cvok," blekotal, sotva se vykutálel ze dveří malého titanového modulu, který před chvilkou elegantně přistál na plošině ne o moc větší než poštovní známka. "Ten šotek je blázen! Půjč mi pistoli, Myrto. Já ho zastřelím!"

Ve dveřích se objevil Dandy Dan a pružně seskočil na zem. "Ta loď je fantastická," prohlásil gnóm-sky. "Kde se dá taková sehnat?"

Úsměv mu zmrzl na tváři, když si všiml, že to, co předtím považoval za strom, se pohnulo a promluvílo jedním z primitivních jazyků Blátivých.

"Předpokládám, že tohle je Dandy Dan. Nadělá dost rámusu, co?"

"Aáááá," zajíkl se Dandy. "Velkej Blátivej."

"Ano, to nadělá," kývl jiný Bláteník, nebo spíš Blá-teníček. Byl sice menší, ale kupodivu se zdál ještě nebezpečnější.

"Vy mluvíte gnómsky?" zeptal se vyděšený šotek a nebyl si jistý, jestli ho ten veliký nesní za to, že není zdvořilý

"Ano," kývl Artemis. Já ano, ale Butler nemluví tak

plynně. Takže radši anglicky, když budete tak las-kav."

Jasně. Není problém," kývl Dandy, vděčný za to, že mu ještě zbyla jiskérka kouzla a může tedy používat dar jazyků. Dandy a Sláma přeletěli přes nižší vrcholky Přimořských Alp v modulu určeném k cestování v zážezích magmatu ze zemského jádra. Tahle vozítka sice měla nějaké ty základní štíty, ale rozhodně nebyla určená k létání nad zemí. Dandy měl instrukce vznést se v horkém proudění do malého přístavu poblíž Bernu, tam si připnout křídla a zbytek cesty doletět nízko nad zemí. Jenže jak Dandy jednou zasedl za volant modulu, usoudil, že bude mnohem rychlejší použít ho i pro druhý úsek cesty.

Na Myrtu to udělalo dojem. "Na pašeráka lítáš docela dobře. Tyhle moduly jsou asi tak obratné jako třínohé prase."

Dandy poplálal titanové křídélko. Je to hodná holka. Jen se s ní musí slušně zacházet."

Sláma se ještě třásl. "Takhle malinko - takhle malinko scházelo a byly z nás škvarky! Když se to stalo podesátý, tak jsem ztratil přehled."

"Ty jsi ztratil ještě něco, permoníku. Někdo tam vevnitř bude muset vytříť."

Myrta se podívala Dandymu do očí. Nic proti konverzaci, ale oni dva spolu měli ještě nevyřízené účty.

"Mohls mě zabít, šotku," prohlásila Myrta vyrovnaně, aby dala malému pašerákovi šanci nějak to vysvětlit.

Já vim. Skoro jsem to udělal. Proto je asi načase, abych téhle profese nechal. Abych se pořádně zamyslel nad tím, jak žiju."

"Hromada hnoje," ušklíbala se Myrta. "Nevěřím ti ani slovo."

"Ani já ne," pokrčil rameny Dandy. "Tohle je můj výstup pro porotu. Velké oči, roztržené rty a vyjde to vždycky. Ne, vážně, za tu míchačku se omlouvám. Byl jsem zoufalý, ale nic vám nehrozilo, kapitánko. Tyhle ruce jsou na volantu kouzelné."

Myrta se rozhodla, že to nechá být. Pěstovat si nějakou zášť by z obtížné mise udělalo nesplnitelnou. A kromě toho teď bude mít Dandy příležitost jí to vynahradit.

Butler zvedl Slámu ze země.

"Tak jak je ti, Slámo?"

Sláma se zamračil na Dandyho. "Bude mi fajn, jen co se mi přestane točit hlava. Navíc ta věc je jenom pro jednoho. Posledních několik hodin mi tahle mrňavá opice seděla na klíně. Kdykoli jsme přejížděli nějaký hrbol, praštil mě do brady."

Butler na svého kamaráda permoníka mrkl. "No, ber to takhle: Doted' byl on ve svém živlu a tys to musel snášet. Teď budeš ve svém živlu ty a poveze se on."

Dandy zachytil konec věty. "Poveze? Na čem se poveze? Kdo se poveze?"

Sláma si zammul chlupaté ruce. "Tak tohle si vychutnám."

Leželi vedle sebe v řadě v mělkém příkopě, odkud měli výhled na zámček. Půda se tu mírně svažovala a tu a tam bylo vidět staré pokroucené olivovníky. Povrchová vrstva hlíny byla suchá a sypká, ale podle Slámy celkem chutná.

"Alpská voda je moc dobrá," vysvětloval a vyplivl hrst oblázků. "A olivy dodávají té hlíně příjemnou příchut'."

"To je dobře," kývl trpělivě Artemis, "jenže mě zajímá jen jedno: jestli se dokážeš odsud dostat k tomu septiku?"

"K septiku?" opakoval Dandy nervózně. "Proč se tady mluví o septiku? Já do žádného septiku nepolezu. Zapomeňte, že jsem kdy něco slíbil."

"Ne DO septiku," opravil ho Artemis. "ZA něj. Ta nádrž je jediné místo, které poblíž zámčku poskytuje nějaké krytí."

Myrta si prohlížela okolní terén přes hledi. "Nádrž je zakopaná tak blízko k zámčku, jak to šlo. Dál je už jen skála. Ale až tam máš celkem slušně široký pás hlíny. Musíš udělat tohle: Přilákáš toho malého kluka v kovbojském klobouku čokoládou za tu nádrž a na jeho místo nastoupí Dandy."

"A co pak? To dětský autíčko moc rychle nejezdí."

"Ani nemusí, Dandy. Stačí jenom, aby ses dostal do domu a omotal tohle kolem kteréhokoli video-kabelu, který uvidíš."

Myrta podala Dandymu kablík, jakým se obvykle spínají jiné kabely do svazků. Po celé délce měl malé trny. "Tohle je nadupané optické vlákno. Jak bude jednou na místě, je celý jejich bezpečnostní systém náš."

"Můžeme se vrátit k té čokoládě?" ozval se Sláma. "Má někdo nějakou?"

"Na," podal mu Artemis tabulku v zeleném obalu. "Butler to koupil dole ve vsi. Je dost špatné kvality, nemá sedmdesát procent kakaa ani není organická, ale bude stačit."

"No a co až ten kluk čokoládu sní?" zeptal se Sláma. "Co s ním mám dělat?"

"V žádném případě mu nesmíš ublížit," varovala Myrta. "Prostě ho na minutku zabav."

"Zabav? A jak to mám asi tak udělat?"

"Použij svoje permonické schopnosti," navrhl Ar-temis. "Malé děti jsou zvědavé. Sněž pár kamenů. Vypouštěj větry. Malý Beau bude fascinovaný."

"Nemohl bych ho prostě picnout?"

"Slámo!" sykla zděšeně Myrta.

"Ale já nemyslím zabít. Jenom ho na pár minut uspat. Děti si rády spinknou. Jenom by mu to prospělo."

"Uspat ho by bylo ideální," připustila Myrta. "Ale já tady nic bezpečného nemám, takže ho prostě budeš muset zabavit. Pět minut, víc to nebude."

"No, já jsem okouzlující osobnost," nakrucoval se Sláma. "A když bude vůbec nejhůř, vždycky ho můžu spolknout."

Zachechtal se od ucha k uchu, když uviděl Myrtin zděšený výraz. "Dělám si legraci. Fakt. Blátivé děti nikdy nejím, jsou moc kostnaté."

Myrta šťouchla loktem do Artemise, který ležel na svahu vedle ní. Jseš si jistý, že to půjde?"

"Byl to tvůj nápad," pokrčil rameny Artemis. "Ale ano, jsem si jistý. Jsou samozřejmě i jiné možnosti, jenže nemáme dost času. Sláma si vždycky uměl poradit. Jsem přesvědčený, že nás nezklame. A co se týče pana Dana, tomu jde o svobodu, a to by měla být silná pobídka, aby udělal, co má."

"Tak dost řeči," vložil se do toho Sláma. "Už jsem skoro spálený. Víte přece, jak citlivá je permonická pleť." Vstal a rozeplnul si poklopec na zadku. Kde jinde by taky měl permonický poklopec být? "No tak, šotku. Naskoč si."

Dandy Dan vypadal upřímně vyděšený. "Vážně?"

Sláma povzdechl. Jo, vážně. Čeho se bojíš? Je to jenom zadek."

"No jo, snad. Ale usmívá se na mě!"

"Třeba tě rád vidí. Ale být sebou, nepletu se mu do cesty, kdyby se rozčílil."

Myrta praštila Slámu do ramene.

"Poslyš, to je ale hloupý zvyk," ohradil se permoník a mnul si paži. "Měla bys zajít za psychiatrem, to je určitě nějaký potlačený vztek."

"Mohli byste prosím nechat těch zadnicových řečí? Jsme ve velké časové tísní."

"Tak jo. Nasedej, šotku. Slibuju, že tě nekousne."

Butler zvedl malého šotka Slámovi na záda.

"Hlavně se nekoukej dolů," radil strážce. "Pak to bude dobré."

"To se lehko řekne," vrčel Dandy "Vy se na tornádu nepovezete. O tomhle ses v té restauraci nezmiňoval, Hraboši."

Artemis ukázal na batoh, který měl šotek na zádech. "Opravdu potřebujete tohle, pane Dane? Může vám to dost překážet."

Dandy si přidržel popruh. "To jsou moje nástroje, Bláteníčku. Kam jdu já, jdou se mnou."

"No dobře," pokrčil rameny Artemis. "Tak ještě jednu radu: dovnitř a ven, jak nejrychleji to půjde."

Dandy obrátil oči v sloup. "Skvělá rada. Vy byste měl napsat knihu."

Sláma se div neudávil. "Dobrý!"

"A vyhněte se jeho rodině," pokračoval Artemis. "Zvlášť té dívce, té Minervě."

"Rodině. Minervě. Jasný. A jestli vůbec máme někam jet, tak jedem hned, než ztratím nervy."

Permoník vyhákoval čelist s takovým prasknutím, že ostatní se bolestně ušklíbli, a vrhl se po hlavě do hromady hlíny. Ten pohled stál za to: zuby jako dvě šavle se zakously do země a začaly hloubit tunel pro permonika a jeho pasažéra.

Dandy

měl oči pevně zavřené a ve tváři naprosto šokovaný výraz.

"Bohové," vydechl. "Pust' mě pryč. Pust' -"

A pak byli pryč, schovaní pod vrstvou chvějící se země. Myrta se prodrala mezi ostatními na pahorek a sledovala svým hledím jejich postup.

"Hraboš je rychlý," podotkla. "Překvapuje mě, že jsme ho vůbec kdy chytili."

Artemis si lehl vedle ní. "Doufám, že je dost rychlý. To poslední, co můžeme potřebovat, je, aby si Minerva Paradizová přidala ke své sbírce skřítků ještě šotka a permonika."

Sláma se pod zemí cítil dobře. Bylo to pro permoníky přirozené prostředí. Prsty nasával rytmy země a ty ho uklidňovaly. Jeho silné vousy, které byly ve skutečnosti senzory, se zapichovaly do hlíny, soukaly se do skulin, vysílaly signály a hlásily odezvu Slámovu mozku. Půl kilometru nalevo cítil hrabající králíky. Možná by si cestou zpátky mohl jednoho chytit na svačinu.

Dandy se držel vši silou. Jeho tvář byla ztělesněním zoufalství. Nejraději by ječel, jenže to by znamenalo otevřít pusku. A to nepřicházelo v úvahu.

Těsně pod Dandyho nohama vyhazoval Slámův rychlopalný zadek směs hlíny a vzduchu, takže oba se nořili stále hloub do tunelu. Dandy cítil, jak se mu nohy zahřívají horkem vznikajícím při reakci. Tu a tam se šotkovy boty příliš přiblížily k permonickému výfuku a Dandy je musel hodně rychle vytáhnout zase nahoru, aby nepřišel o některý prst. Dostat se k septiku trvalo Slámovi jen minutu. Vylezl ze země a zamrkal, aby ze silných, zatočených permonických řas oklepal hlínu.

"Přesně," pochválil sám sebe a vyplivl kroutící se žízalu.

Dandy se převálil ven přes permoníkovu hlavu a přitiskl si ruku na ústa, aby se nerozječel. Několikrát se zhluboka nadechl a pak teprve se uklidnil natolik, aby mohl na Slámu zasyčet.

"Užíval sis to, co?"

Sláma znovu zahákoval čelist a pak vypustil poslední dávku tunelového plynu, která ho vynesla z díry ven.

Já to prostě takhle dělám. Řekněme, že teď jsme si kvit za ten let v modulu."

Dandy nesouhlasil. "Kdepak. Jsem ti ještě něco dlužný za to, jak jsi mě polknul."

Nejspíš by se hádali dál, i přes naléhavost svého poslání, kdyby se za nádrži septiku neobjevil chlapeček v elektrickém autíčku.

"Ahoj, já jsem Beau Paradizo," řekl řidič autíčka. Jste vy strašidla?"

Dandy a Sláma na okamžik ztuhli a pak si vzpomněli na plán.

"Ne, chlapečku," řekl Sláma a byl rád, že má ještě aspoň tu jiskřičku kouzla, která mu umožňuje mluvit francouzsky.

Pokusil se mile usmát, což byla věc, kterou si moc často před zrcadlem necvičil. "My jsme čokoládoví skřítkoví. A máme speciálně pro tebe dárek." Zamával čokoládou a doufal, že teatrální způsob, jakým ji nabízí, dodá laciné cukrovince v chlapcových očích větší hodnotu.

"Čokoládoví skřítkoví?" řekl chlapeček a vylezl z autíčka. "Doufám, že je bez cukru. Protože když jím cukr, tak jsem hyper, a táta říká, že dost hyper jsem i bez něj, ale že i tak mě má rád."

Sláma se koukl na obal. Osmnáct procent cukru.

Jo. Bez cukru. Chceš kousek?"

Beau si vzal celou tabulku a zlikvidoval ji ani ne za deset vteřin.

"Vy skřítci smrdíte. Zvlášť ty, chlupatej. Smrdíš hůř než ten ucpanej záchod u tety Morgany. Smradlavý skřítku."

Dandy se zasmál. "Co k tomu mám dodat? To dítě to prostě říká, jak to je, Slámo."

"Bydlíš v ucpaným záchodě, pane tlustej čokoládoví skřítku?"

"Koukej," prohlásil Sláma vesele. "Co si takhle schrupnout? Chtěl by sis spinknout? Chlapečku?"

Beau Paradizo praštil Slámu do břicha. Já jsem už spal, hloupej. Ještě čokošku! Hned!"

"Nech toho! Já už další nemám."

Beau ho praštil znova. "Řek jsem ještě čokošku! Nebo zavolám strážný A Pierre ti strčí ruku do krku a vytáhne ti střeva. On to tak dělá. Říkal mi to."

Sláma se zachechtal. "To bych chtěl vidět."

"Fakt?" zeptal se Beau radostně. "Tak já ho přivedu!" Chlapeček se rozběhl k rohu nádrže. Pohyboval se překvapivě rychle a Slámovy instinkty přehlušily jeho mozek. Permoník skočil po chlapci a cestou si vyhákoval čelist.

"Pierre!" vykřikl Beau jednou, ale podruhé už ne, protože ho Sláma popadl do pusy. Celého, až na ten kovbojský klobouk.

"Nepolykej!" sykl Dandy.

Sláma si chlapce pár vteřin obracel v puse a pak ho vyplivl. Beau byl úplně promáčený a tvrdě spal. Sláma otřel dítěti tvář, dřív než sliny stačily ztuhnout.

"Ve slinách je sedativum," vysvětlil, když si zase za-hákoval čelist. "Něco jako mají šelmy. Tys včera ne-

usnul, protože jsem vynechal hlavu. Vzbudí se skvěle odpočinutý. Oloupu to z něj, až to ztvdne."

Dandy pokrčil rameny. "Mně je to celkem fuk. Beztak se mi nelíbil."

Za nádrží se ozval hlas: "Beau? Kde jsi?"

"To bude ten Pierre. Radši sebou hoď a odveď ho odsud."

Dandy vykoukl přes kraj náspu. Mířil k nim mohutný muž. Pravda, nebyl tak mohutný jako Butler, ale stačilo by to, aby šotka rozmačkal jednou nohou. Měl na sobě černou kombinézu bezpečnostní služby a k tomu i příslušnou čepici. Mezi knoflíky kombinézy vykukovala pažba pistole. Muž zamžoural směrem k nádrži.

"Beau? Jsi to ty?" zeptal se francouzsky.

"Oui. Cest moi" zašvitořil falzetem Dandy.

Pierra příliš nepřesvědčil. Hlas zněl spíš, jako kdyby mluvilo sele než dítě. Blížil se a sahal po pistoli.

Dandy se vrhl k elektrickému autíčku. Cestou popadl kovbojský klobouk a narazil si ho na hlavu. Pierre už byl sotva deset dvanáct kroků daleko a zrychloval. Dandy sklouzl přes kapotu do auta, jako kdyby hrál v akčním filmu. Stačil mu jediný pohled, aby věděl, že tohle auto pojede nejvýš krokem, což mu v případě potíží nebude nic platné. Vytáhl ze svého vaku plochý černý panel a přilepil ho přísavkami na plastovou palubní desku autíčka. Byl to mongozdroj, věc, bez které žádný pašerák dbalý své cti nevyjde z domu. Mongozdroj byl vybavený výkonným počítačem, omnisenzorem a čistou jadernou baterií. Omnisenzor se naboural do slaboučkého čipu autíčka a ujal se řízení. Dandy vytáhl ze dna mongozdroje zasunovací kabel s bodcem a špičku zapíchl do elektrického

kabelu pod volantem. Teď mělo autíčko jaderný pohon.

Dandy šlápl na plyn.

"To už je lepší," pochvaloval si spokojeně.

Pierre obešel nádrž zprava, což bylo jen dobře, protože tím pádem neviděl Slámu ani klimbajícího Beua. Na druhou stranu to ale bylo i špatně, protože ho měl Dandy přímo za zády.

"Beau?" řekl Pierre. "Stalo se něco?"

Dandy držel nohu nad plynovým pedálem, ale dupnout na něj nemohl. Rozhodně ne teď, když mu ten hrdlořez koukal přes rameno.

"Nic... ehm... Pierre," zatrylkoval a tvář držel schovanou pod okrajem kovbojského klobouku.

"Mluvíš divně, Beau. Je ti něco?"

Dandy špičkou nohy jemně přišlápl plyn a autíčko se pomaličku začalo sunout vpřed.

"Ne. Není mi nic. Jenom si zkouším hlasy, jak to dělají lidské děti."

Pierre byl pořád podezřívavý. "Lidské děti?"

Dandy to risknul. Jo. Lidské děti. Já jsem dneska mimozemšťan a jenom dělám, že jsem člověk, tak jdi pryč, nebo ti sáhnou do krku a vytáhnou ti střeva."

Pierre se zarazil, chvíli přemýšlel a pak si vzpomněl.

"Beau, ty mizero. Ať tě Minerva neslyší takhle mluvit. Jinak už nebude žádná čokoláda."

"Vytáhnou ti střeva," zopakoval ještě jednou navrch Dandy a mírně zrychlil přes štěrky k cestě.

Šotek vytáhl z vaku nalepovací vypuklé zrcátko a připlácí ho na přední sklo. Ulevilo se mu, když uviděl, že Pierre vrátil

pistoli do pouzdra a mříí zpátky na svoje stanoviště.
Dandy se sunul po příjezdové cestě stále stejnou

rychlostí, i když to bylo proti všem jeho pašeráckým instinktům. Zuby mu cvakaly, jak jel po nerovných žulových kostkách. Digitální displej ho informoval, že využívá jednu setinu procenta nové síly motoru. Dandy si právě včas vzpomněl na to, aby mongo-zdroj umlčel. Poslední, co by teď mohl potřebovat, bylo, aby si elektronický hlásek počítače začal stěžovat na jeho řidičské schopnosti.

Před hlavním vchodem stáli dva strážní. Skoro se ani nepodívali, když kolem nich Dandy projel.

"Ahoj, šerife," řekl jeden s úsměvem.

"Čokoláda," kvíkl Dandy. Podle toho mála, co věděl o Beauovi, mu to připadalo jako vhodná odpověď.

Klepl do plynového pedálu, aby se dostal přes práh, a pomalu pokračoval po podlaze z žíhaného mramoru. Kola se na hladkém kameni protáčela, což mu trochu dělalo starost - kdyby se potřeboval rychle dostat pryč, mohlo by ho to stát cenné vteřiny. Aspoň že chodba byla dost široká, aby se tam dalo obrátit do protisměru, kdyby šlo do tuhého.

Dandy si to šinul chodbou, kolem mnoha vysokých palem v květináčích a několika barevných abstraktních obrazů, až se dostal na konec chodby. Tam nad obloukem dveří byla kamera namířená přímo do hlavní haly. Od ní se táhl kabel dolů k zemi a do lišty nad podlahou.

Dandy zastavil u kabelu a vyskočil z autíčka. Zatím se ho štěstí drželo. Nikdo se ho na nic neptal. Tahle lidská ochranka nestála za moc. Ve skřítkovské budově by ho už nejméně desetkrát laserově snímali. Šotek odtrhl kus lišty, aby se dostal ke kabelu pod ní. Stačilo mu pár vteřin na to, aby omotal kus optického kabelu kolem videokabelu. Hotovo. Dandy se

s úsměvem vrátil do ukradeného autíčka. Tohle byla tedy výhra. Svoboda za pět minut práce. Čas vrátit se domů a užívat si volnosti, dokud znova neporuší pravidla.

"Beau Paradizo, ty skvrně jedno. Pojď sem, hned teď!"

Dandy na okamžik ztuhl a pak nakoukl do zrcátka. Stála za ním dívka s rukama v bok a mračila se na něj. To bude asi Minerva, odhadl. A jestli mu paměť dobře sloužila, Minervě se měl vyhýbat.

"Beau. Je čas na antibiotika. Chceš mít tu bron-chitidu věčně?"

Dandy nastartoval auto a zamířil ke dveřím, aby se dostal ze zorného pole té Blátenice. Jak bude za rohem, může na to dupnout.

"Neopovaž se mi ujet, Bobo."

Bobo? Tak to není divu, že jedu pryč, pomyslel si Dandy. Kdo by taky jel k někomu, kdo mu říká Bobo?

"É... čokošku?" zkusil to šotek.

Jenže to byla chyba. Dívka znala bratrův hlas dobře a tohle rozhodně nebyl on.

"Bobo? Máš něco s hlasem?"

Dandy v duchu zaklel.

"Brankidídu?" zahuhlal.

Ale Minerva mu to nezbaštila. Vytáhla z kapsy vysílačku a mluvila do ní, zatímco se rychle blížila k autu.

"Pierre, můžete přijít dovnitř, prosím? Vezměte s sebou Andrého a Louise." A pak řekla Dandymu: "Zůstaň pěkně tady, Bobo, mám pro tebe moc dobrou čokoládu."

No jasně, ušklíbl se Dandy. Čokoládu a betonovou celu.

Vteřinku uvažoval nad tím, jaké má možnosti, a došel k závěru. A ten zněl: Radši honem uteču, než abych se nechal chytit a umučit.

Pryč odsud, pomyslel si Dandy a dupl na plyn. Křehkým motorem projela síla několika stovek koňských sil. Měl možná tak minutu, než se autíčko rozpadne, ale tou dobou by už měl být hodně daleko od téhle Blátivé a jejích průhledných slibů čokolády.

Auto vyrazilo tak rychle, že na místě, kde před tím bylo, po něm zůstal jeho obraz.

Minerva se zarazila: "Co to..."

Rychle se blížil roh. Dandy točil volantem, jak daleko to šlo, ale autíčko zatáčelo příliš velkým obloukem

"No tak teda odrazem," sykl Dandy skrz zaťaté zuby.

Naklonil se daleko doleva, zvedl nohu z plynu a narazil do zdi bokem. Ve chvíli nárazu přenesl váhu a dupl na plyn.

Autíčko přišlo o dveře, ale vystřelilo za roh jako kámen z praku.

Krása, pomyslel si Dandy, když mu přestalo zvonit v uších.

Měl pár vteřin, než ho dívka znova uvidí, a kdo ví, kolik stráží stojí mezi ním a svobodou.

Projížděl teď dlouhou rovnou chodbou, která vedla do obývacího pokoje. Dandy viděl velkou obrazovku na stěně a horní okraj červené sametové pohovky. Do pokoje určitě vedou schody. To nebylo dobré. Autíčko vydrží už nejvýš jeden náraz.

"Kde je Bobo?" křičela dívka. "Co jsi s ním provedl?"

Na nějaké jemňůtky nebylo kdy. Je načase zjistit, co tohle vozítko dokáže. Dandy dupl na plyn a na-

mířil si to přímo na okno za pohovkou. Poplácal palubní desku.

"Ty to dokážeš, ty krabice šroubečků. Jeden skok. Máš šanci být plnokrevník."

Auto neodpovědělo. Ale to nikdy žádné. I když občas, ve chvílích krajního stresu a kyslíkové deprivace, si Dandy představoval, že sdílí jeho hrdý postoj.

Minerva se objevila za rohem. Utíkala, co mohla, a ječela do vysílačky. Dandy zaslechl slova zajmout, nezbytné násilí a

vyslýchat. Ani jedno pro něj nevěstilo nic dobrého.

Kola autíčka se na běhounu protočila, pak se zase chytla. Kobercem to šklublo dozadu, jako když vymotáváte ze svitku žvýkačku. Minerva ztratila rovnováhu, ale i když padala, pořád mluvila.

"Míří do knihovny. Dostaňte ho! Střílejte, když to jinak nepůjde."

Dandy zachmuřeně svíral volant a udržoval směr. On tím oknem proletí, i kdyby bylo zavřené. Vjel do pokoje rychlostí sto deset kilometrů za hodinu a z horního schodu doslova vylétl. Na hračku nemělo auto špatnou akceleraci. V místnosti byli dva strážní a právě sahali po zbraních. Ale oni nestřeli. Pořád ještě to vypadalo, že řídí dítě.

Srabi, pomyslel si Dandy - a pak do šasi vletěla první kulka. No dobře, tak na auto možná ano.

Letěl v mírném oblouku k oknu. Dvě další kulky urazily kusy plastu z karoserie, ale bylo už pozdě na to malé vozítko zastavit. Škrtlo o parapet, ztratilo nárazník a proletělo otevřeným oknem ven.

Tohle by fakt měl někdo točit, pomyslel si Dandy a zaťal zuby před dopadem.

Výsledná rána jím otřásla od palců na nohou po

temeno hlavy. Dandymu chvilku tančily před očima hvězdičky, ale pak se vzpamatoval a řítit se k septiku.

Sláma ho čekal, divoká hřiva vlasů se mu netrpělivě chvěla.

"Kde jsi takovou dobu? Dochází mi protisluneční krém."

Dandy neztrácel čas odpovědí. Místo toho se vysoukal z téměř zničeného auta a cestou odtrhl svůj mongozdroj a zrcátko.

Sláma na něj namířil krátký prst. "A mám ještě pár otázek."

Kulka vypálená z otevřeného okna se odrazila od nádrže, až odlétly štěpinky betonu.

"Ale ty můžou počkat. Naskoč si."

Sláma se otočil a nabídl Dandymu svoje záda, a nejen ta. Dandy naskočil a chytil se permoníka za husté chumáče vousů.

"Pryč!" vykřikl. Jsou hned za mnou!"

Sláma vyhákoval čelist a vletěl do hlíny jako chlupaté torpédo.

Ale ačkoli i na permoníka to byl ďábelsky rychlý start, nebyli by to stihli. Ozbrojení strážci byli dva kroky od nich.

Vzápětí by uviděli tiše chrápajícího Beaua a prostřelili by houpající se hromadu hlíny nad tunelem skrz naskrz. Nejspíš by navíc přihodili ještě pár granátů. Ale neudělali to, protože přesně v té chvíli se v zámečku rozpoutalo peklo.

Jakmile Dandy namotal optický kabel kolem vi-deokabelu, stovky drobných trnů probodly izolaci a vytvořily desítky silných spojení s drátem uvnitř.

Během pár vteřin začala na Sekci osm proudit Klu-

sákovi do počítačů celá záplava údajů. Měl video, poplachové systémy, oplatky i komunikaci, a každá z těch věcí mu blikala na jiném okénku obrazovky.

Klusák zajásal a zalomil si prsty jako pianista před koncertem. Miloval tahle stará optická vlákna. Nebyla sice tak moderní jako nové organické štenice, ale zato dvakrát tak spolehlivá.

"OK," oznámil do rákosového mikrofonu na svém stole. "Mám to. Tak jaké noční můry chcete Paradi-zům připravit?"

Na jihu Francie promluvila kapitánka Myrta Krátká do mikrofonu ve své přílbě: "Co máš. Přepadovou jednotku, helikoptéry. Přetěžuj jim komunikační kanály, odpal ty oplatky. Spusť alamy. Chci, aby byli přesvědčení, že na ně někdo útočí."

Klusák vyvolal na obrazovku několik složek fantomů. Fantomové, to byl jeden z jeho nejmilejších projektů. Bral obrazy z lidských filmů, vojáky, výbuchy a kdoví co ještě, a pak je dokázal univerzálně použít v jakékoli scéně, kterou si zvolil. V tomhle případě poslal do zámečku Paradi-zových speciální jednotku francouzské armády, Commandement des Opérations Spéciales čili COS. To by pro začátek mohlo stačit

V zámečku měl Juan Soto, šéf ochranky Paradi-zových, drobný problém. Tím problémem bylo, že se v domě střílelo, a ne příliš přesně. Tedy, on to byl drobný problém jen v porovnání s tím hodně velkým problémem, který mu tam zrovna posílal Klusák.

Soto právě mluvil do vysílačky.

"Ano, slečno Paradi-zová," říkal a snažil se udržet klidný tón. "Uvědomuji si, že váš bratr se možná ztratil. Říkám možná, protože v tom autíčku to mo-

hl být on. Podle mě rozhodně jako on vypadal. Dobře, dobře, rozumím. Je neobvyklé, aby dětská autíčka letěla takhle daleko. Mohla to být porucha."

Soto si umínil, že si náležitě podá ty dva idioty, kteří na Minervin rozkaz skutečně začali po autíčku střílet. Bylo mu jedno, jestli je ta holka geniální, ale dokud tady velí on, žádné dítě tu takovéhle rozkazy vydávat nebude.

I když slečna Minerva nebyla poblíž bezpečnostního velínu a nemohla vidět jeho tvář, Juan Soto nasadil přísný výraz, protože se chystal k příslušné přednášce.

"A teď mě poslouvejte, slečno Paradi-zová," začal, ale pak se jeho výraz naprosto změnil, protože bezpečnostní systém se dokonale zbláznil.

"Ano, veliteli, poslouchám"

Velitel držel vysílačku jednou rukou; tou druhou přepínal nejrůznější tlačítka na svém pultu a modlil se, aby to všechno bylo jen technické selhání. Jak to vypadá, k zámečku se blíží celá jednotka COS. Panebože, pár je jich už i v domě.

Helikoptéry, kamery na střeše zaznamenaly helikoptéry." Pásmový monitor najednou zachytil vysílačky. "A slyším komunikaci. Jdou po vás, slečno Paradi-zová, a po vašem zajatci. Panebože, všechny alamy jsou spuštěné. Ve všech

sektorech! Jsme obklíčení! Musíme evakuovat. Vidím je mezi stromy. Mají tank. Jak sem nahoru dostali tank?" Artemis a Butler venku sledovali chaos, který Klu-sák způsobil. Alpský klid prořizly poplachové sirény a muži z ochranky se hnali na určená místa. Butler přihodil na pozemek pár dýmovnic pro zvýšení efektu.

"Tank?" podotkl Artemis suše do skřítkovského telefonu. "Tys jim tam poslal tank?"

"Ty ses naboural do audiolinky?" optal se zostra Klusák. "Co ten tvůj telefon ještě umí?"

"Umí hrát pasiáns a Hledání min," odpověděl Artemis nevinně.

Klusák pochybovačně zavřel. "O tom si ještě promluvíme, Bláteníčku. Teď se radši soustředíme na náš plán."

"Skvělý nápad. Máš nějaké fantomové řízené střely?"

Šéf ochranky málem omdlel. Radar zachytil dvě stopy snášející se ve spirálách od trupu helikoptéry.

„Mon Dieu Rakety. Pouštějí na nás chytré bomby. Musíme okamžitě evakuovat."

Otevřel průhledné víčko, pod kterým se objevilo oranžové tlačítko. Jen chvilíčku zaváhal, než ho stiskl. Nejružnější poplachové signály okamžitě ztichly a nahradilo je jediné nepřerušované kvílení. Evakuační alarm.

Jen se ozval, strážní změnili směr a zamířili k vozidlům svých chráněnců, k nimž byli přiděleni, a ti obyvatelé záměčku, kteří nepatřili k ochrance, si začali balit data nebo to, co pro ně bylo nejdražší.

Na východní straně domu se otevřela řada garážových vrat a šest černých čtyřkolek BMW vyrazilo na nádvoří jako panter. Jedno mělo ztmavená okna.

Artemis celou situaci sledoval dalekohledem.

"Pozor na tu holku," řekl do malého telefonu ve své dlani. "Ta holka je klíč. Řekl bych, že její je to auto se zabarvenými okny."

Minerva se objevila ve dveřích z patia a klidně hovořila do vysílačky. Za ní šel její otec a vlekl za ruku protestujícího Beaua. Poslední kráčel Billy Kong, mírně nahrbený pod tíží velkého golfového vaku.

"Tak jdeme na to, Myrto! Připravená?"

"Artemisi! Agent jsem tady já!" ozvala se podrážděná odpověď. "Zmiz z mojí frekvence, leda bys pro mě měl nějakou informaci."

Jen jsem myslel..."

"A já si myslím, že by sis ty měl změnit jméno na já vím všechno nejlíp."

Artemis se podíval po Butlerovi, který ležel na náspu vedle něj a zákonitě celou konverzaci slyšel.

Já vím všechno nejlíp? Věřil bys tomu?"

"Hrůza," podotkl bodyguard, aniž spustil oči ze záměčku.

Po jejich levici se malý kousek země rozechvěl. Hlína, tráva a hmyz, to všechno náhle vyletělo vzhůru a pak následovaly dvě hlavy. Jeden permoník a jeden šotek.

Dandy přešel Slámovi přes hlavu a svezl se k zemi.

"Vy jste banda šílenců," lapal po dechu a vyhodil z kapsy u košile brouka. "Za tohle bych měl dostat víc než amnestii. Za to bych měl dostat penzi."

"Ticho, malý," zarazil ho klidně Butler. "Zrovna začíná druhá fáze plánu, a já bych o ni nerad přišel kvůli tobě."

Dandy zbledl. "To já taky ne. Nechci, abyste o to přišel. Kvůli mně."

Před garážemi otevřel Billy Kong kufr jednoho z aut a strčil do něj golfový vak. Bylo to auto s tmavými skly.

Artemis otevřel ústa, aby vydal rozkaz, a pak je zase zavřel. Myrta nejspíš bude vědět, co dělat.

Věděla. Dvířka u řidiče se pootevřela, zdánlivě sama, a pak se zase zavřela. Než se Billy Kong nebo Minerva zmohli na něco víc než překvapené mrknutí, čtyřkolka nastartovala a vyrazila k bráně tak rychle, že za sebou nechala šestimetrové černé šmouhy po pneumatikách.

"Skvěle," sykl tiše Artemis. "A teď se ukažte, slečno Minervo Paradizová, jak jste chytrá. Jestli jste vážně takový geniální zločinec. Já vím, co bych v téhle situaci dělal já."

Minerva Paradizová reagovala poněkud méně dramaticky, než by člověk čekal od dítěte, které právě přišlo o svou drahocennou kořist. Nevztekala se, nedupala nohou. I Billy Kong reagoval proti očekávání. Nesáhl ani po zbrani.

Místo toho přidřep, projel si rukou nagelované vlasy a zapálil si cigaretu, kterou mu Minerva okamžitě vyškubla ze rtů a zašlápla.

Mezitím se čtyřkolka řítla k hlavní bráně. Minerva se možná spoléhala na to, že pevná ocelová bariéra stačí BMW zastavit sama. V tom se mýlila. Myr-ta už dřív oslabil zámky Neutrinem. Stačilo by jedno klepnutí nárazníku BMW a vrata by se snadno rozlétla. Kdyby se ovšem dostalo až tam. A to se nedostalo.

Poté, co Minerva zašlápla Kongovu cigaretu, vytáhla z kapsy dálkové ovládání, vytukala do něj krátký kód a stiskla tlačítko ODESLAT. V kabině BMW vybuchla v klimatizaci maličká nálož a uvolnila do vzduchu oblak sevofluranu, silného uspávacího plynu. Během pár vteřin začalo vozidlo kličkovat, očesalo keře kolem cesty a vyrylo brázdu v pečlivě udržovaném trávníku.

"Problém," konstatoval Butler.

"Hmm," kývl Artemis. "Nejspíš nějaký plyn. Rychle působící. Asi cyklopropan nebo sevofluran."

Butler si klekl a vytáhl pistoli. "Mám tam dojít a sejmut?"

"Ne. Nemáš."

BMW teď divoce kličkovalo podle toho, na jakou prohlubeň nebo kopeček právě narazilo. Zlikvidovalo trávník na

minigolfu, altánek rozdrtilo na prášek a soše kentaura urazilo hlavu.

Stovky kilometrů pod zemí Klusák bolestně sykl.

Konečně se auto zastavilo v záhoně levandule, čumák zapíchnutý v zemi. Zadní kola se divoce točila a vyhazovala kusy hlíny a dlouhé stonky s fialovými květy jako střely do všech stran.

Pěkná akce, pomyslel si Sláma, ale nechal si to pro sebe, protože správně usoudil, že teď není vhodná doba na to pokoušet Butlerovu trpělivost.

Butlerem přímo cloumala touha vyrazit. Pistoli držel v ruce a šlachy na šiji se mu napínaly, ale Artemis ho zadržel rukou položenou na jeho předloktí.

"Ne," řekl. "Teď ne. Já vím, že tě to žene na pomoc, ale teď není vhodná doba."

Strážce zprudka zastrčil svou pistoli Sig Sauer zpátky do pouzdra a zamračil se na něj. "Víte to jistě, Artemisi?"

"Věř mi, příteli."

A Butler to samozřejmě udělal, i přesto, že jeho instinkty si tak jistě nebyly.

U zámečku se nějakých deset strážných v čele s Billym Kongem opatrně blížilo k autu. Billy se pohyboval jako kočka, po špičkách. Dokonce i tvář měl kočičí - úlisný úšklebek, přimhouřené oči.

Na jeho signál se muži vrhli k autu, vytáhli golfový vak z kufru a bezvědomou Myrtu od volantu. Elf-

ku spoutali plastovými pouty a odnesli ji přes zahradu k čekající Minervě Paradizové a jejímu otci.

Minerva sňala Myrtě přílbu a klekla si k ní, aby si podrobně prohlédla její špičaté uši. Artemis dalekohledem jasně viděl, že se usmívá.

Byla to past. Celé to byla past.

Minerva si strčila přílbu pod paži a rázně se vracela do domu. Na půl cesty se zastavila a obrátila. Zastínila si rukou oči proti ostrému slunci a rozhlédla se po stínech a kopcích okolních svahů.

"Co hledá?" uvažoval Butler nahlas.

Artemis neuvažoval. Věděl přesně, oč té překvapující dívky jde.

"Nás, příteli. Kdyby ten zámek byl tvůj, možná bys taky přemýšlel, kde by se mohl schovávat špeh."

"No jistě. Proto jsem taky vybral tohle místo. Ideální by bylo támhle u těch skal, ještě výš do svahu, jenže to by taky bylo první místo, kam by bezpečnostní expert nastražil nějakou tu minu. Tohle byla moje druhá volba, a tudíž první." Minervin pohled přešel po skalách a pak se zastavil na křovisku, kde se skrývali. Nemohla je vidět, ale intelekt jí jasně říkal, že tam jsou.

Artemis zaostřil na dívčinu hezkou tvář. Ohromovalo ho, že dokáže ocenit Minerviny jemné rysy, i když strážce vlečou jeho přítelkyni do zajetí. Puberta má velkou sílu.

Minerva se usmívala. Oči měla jasné a doslova jimi Artemise přes údolí provokovala. Promluvila pak anglicky. Artemis a Butler, kteří oba uměli dokonale odečítat ze rtů, neměli nejmenší problém její krátkou větu pochopit.

"Zachytil jste to, Artemisi?" zeptal se Butler.

"Mám to. A ona má nás."

Jsi na tahu, Artemisi Fowle," řekla totiž Minerva.

Butler se uvelebil v příkopu a oklepával si hlínu z loktů.

"Myslel jsem, že jste jedinečný, Artemisi, ale té holce to sakra pálí."

"Ano," kývl zamyšleně Artemis. Je to bezpochyby nezletilý geniální zločinec."

V podzemí, na ústředí Sekce osm, zakvílel Klusák do svého mikrofonu.

"No to je nádhera," řekl. "Tak teď jste dva."

KAPITOLA VIII

NEČEKANÁ RÁNA

Uvnitř zámečku PARADÍZOVÝCH

Č.l měl krásný sen. V tom snu pro něj jeho matka pořádala večírek na oslavu úspěšného ukončení vysoké školy čarodějů. Jídlo bylo skvělé, jednotlivé chody uvařené a většina masa už mrtvá.

Právě se natahoval po krásně upraveném mari-novaném bažantu podávaném v košíku upečeném z pruhů bylinkového chlebového těsta, přesně jak se to popisuje ve třetí kapitole Živého plotu lady Heatherington-Smytheové, když se ta vidina náhle vytratila někam do dál, jako by se realita kamsi natahovala.

Č.l se pokoušel hostinu dohonit, ale byla pořád dál a dál, a jeho neposlouchaly nohy a Č.l nechápal proč. Podíval se dolů a ke své hrůze spatřil, že mu všechno od podpaží dolů zkamenělo. Kamenný virus se šířil výš po jeho hrudi a na krk. Č.l chtěl zaječet. Najednou se vyděsil, že jeho ústa zkamení dřív, než to stihne. Být navždycky kamenný a přitom mít v sobě ten výkřik, to mu připadalo jako nepředstavitelná hrůza.

Č.l otevřel ústa a zaječel.

Billy Kong, který se povaloval v křesle a sledoval ho, luskl prsty na kameru na stropě.

"Ten osklivej je vzhůru," řekl. "A asi chce maminku."

Č.l přestal ječet, když mu došel dech. Bylo to vlastně dost neuspokojivé, začít šťavnatým vytím a skončit kolísavým fňukáním.

No dobře, pomyslel si Č.l, jsem živý a v zemi lidí. Je načase otevřít oči a zjistit, jak hluboko v tom prasečím hnoji vlastně

věším.

Č.l opatrně pootevřel oči, jako by čekal, že uvidí, jak se mu něco velkého a těžkého vysokou rychlostí řítí na hlavu. Ve skutečnosti spatřil, že je v malé prázdné místnosti. Na stropě byla obdélníková světla, která zářila jako tisíce svíček, a většinu stěny zabíralo zrcadlo. Byl tu člověk, snad dítě a možná dívka, s neskutečnou hřívou blondatých kudrn a jedním prstem na každé ruce navíc. Ten tvor měl na sobě směšně nepraktickou věc podobnou tóze a boty s podrážkami z nějaké měkké houby, které měly na stranách vtisknuté obrázky blesků. Pak tu byla ještě jedna osoba. Hubený muž, který se rozvaloval v křesle, výsměšně se šklebil a podupával nohou v kulometném rytmu. Č.l nemohl spustit oči z vlasů toho druhého člověka. Měly nejméně pět barev, možná víc. Ten muž byl jako páv.

Č.l napadlo, že by možná neškodilo zvednout prázdné ruce a dát tak najevo, že u sebe nemá zbraň, jenže to se špatně dělá, když jste přivázaní k židli.

Jsem přivázaný," řekl omluvně, jako by to byla jeho vina. Bohužel promluvil gnómsky a v démon-ském dialektu. Lidem to znělo, jako by se pokoušel vykašlat něco, co ho šimralo hluboko v krku.

Č.l usoudil, že bude lepší už nemluvit. Nepochybně by řekl něco nevhodného a lidé by ho museli rituálně popravit. Naštěstí ta žena - nebo dívka - si zjevně chtěla povídat.

"Ahoj, já jsem Minerva Paradizová a tohle je pan Kong," představila je. "Rozumíš mi?"

Pro Č.l to všechno byla nesrozumitelná hatmatil-ka. Ani jedno slovo, které by si pamatoval z Živého plotu lady Heatherington-Smytheové.

Povzbudivě se usmál, aby dal najevo, že oceňuje její snahu.

"Mluvíš francouzsky?" zeptala se plavovlasá dívka a pak změnila jazyk. "A co anglicky?"

Č.l se narovnal. Ten poslední kousek mu byl povědomý. Mělo to sice podivný přízvuk, ale slova znal z knihy.

"Anglicky?" opakoval.

To byl jazyk lady Heatherington-Smytheové. Učila se ho na klíně své matky. Zkoumala ho v posluchárnách Oxfordu. Vyznala jím svou nehynoucí lásku profesoru Rupertu Smytheovi. Č.l tu knihu miloval. Občas byl přesvědčený, že je jediný. Dokonce ani Opat zřejmě neuměl ocenit ty romantické části.

"Ano," kývla Minerva. "Anglicky. Ten poslední mluvil docela slušně. Francouzsky taky."

Dobré vychování určitě musejí oceňovat i někde jinde než jen v knize, usoudil Č.l a rozhodl se, že to vyzkouší.

Zavrčel, což je u démonů zdvořilý způsob, jak požádat o dovolení promluvit před tvory společensky nadřazenými. Lidé si to patrně vyložili jinak, protože ten hubený vyskočil a sáhl po noži.

"Ne, drahý pane," snažil se Č.l rychle dát dohromady pár vět z lady Heatheringtonové. "Snažně vás prosím, vraťte zbraň do pochvy. Přináším toliko radostné zvěsti."

Hubeného muže to zjevně zmátlo. Mluvil anglic-

ky stejně dobře jako kdejaký Američan, ale tenhle skrček tady ze sebe soukal nějaké středověké nesmysly.

Kong si nad Č.l obkročmo sedl a přidržel mu nůž pod krkem.

"Mluv normálně, obludo," zkusil to tchajwanskou čínštinou.

"Kdybych tak jen rozuměl," třásl se Č.l. Bohužel to řekl zase gnómsky. "Totiž... měl jsem v úmyslu... sdělit..."

Nebylo to k ničemu. Citáty z lady Heatheringto-nové, které obvykle dokázal narazit na jakoukoli situaci, se mu takhle pod nátlakem prostě nevybavovaly.

"Mluv normálně, nebo je po tobě!" zaječel mu ten člověk do tváře.

Č.l na něj zaječel také: Jak můžu mluvit normálně, ty synu trojnohého psa! Neumím čínsky!"

To celé řekl v dokonalé tchajwanské čínštině. Č.l z toho byl bez sebe. Démoni normálně nemají dar jazyků. Jenom čarodějové. Další důkaz.

Měl v úmyslu o tom chvilku uvažovat, když teď ten člověk s nožem couvl, ale náhle mu v hlavě doslova vybuchla krása řeči. Dokonce i jeho vlastní jazyk, gnómštinu, démoni ošklivě osekali. Existovaly tisíce slov, která se přestala běžně používat, protože se netýkala zabíjení nebo jídla, nebo snad jídla a zabíjení.

"Kapucino!" křikl Č.l a všechny překvapil.

"Prosím?" ptala se Minerva.

"Takové krásné slovo. A manévr. A vzducholod'."

Hubený muž zastrčil nůž do kapsy. "A už mluví. Jestli je jako ten na tom videu, co jste mi ukazovala, tak mu tu tlamu nezavřem."

"Růžový!" volal Č.l radostně. "V démonské hovorové řeči pro tu barvu vůbec nemáme slovo. Růžová se považuje za nevhodnou pro demony, tak ji ignorujeme. To je úleva, že můžu vyslovit růžový."

"Růžový," opakovala Minerva. "Nádhera."

"Povězte mi," pokračoval Č.l. "Co je cukrová vata? Znáám ten výraz a připadá mi... chutný... ale v hlavě si ho neumím přesně vybavit."

Dívku zřejmě těšilo, že je Č.l schopen mluvit, ale trochu ji vyvádělo z míry, že zapomněl na svou situaci.

"O cukrové vatě si můžeme promluvit později, dé-monku. Teď máme důležitější věci na probrání."

"Ano," kývl Kong. "Třeba invazi démonů."

Č.l si tu větu obracel v hlavě. "Omlouvám se, můj dar asi ještě není plně vyvinutý. Jediný význam, který jsem našel pro slovo invaze, je nepřátelské vniknutí ozbrojených sil na nějaké území."

"No to taky myslím, ty ropucho."

"Znovu asi zcela přesně nechápu. Můj nový slovník mi říká, že ropucha je tvor podobný žábě..." Č.l protáhl tvář. "Aha,

už chápu. Urážíte mě."

Kong se zamračil na Minervu. "Bylo mi skoro milejší, když mluvil jako starej film."

"To jsem citoval z Pisma," vysvětloval Č.l a s potěšením si vychutnával v ústech nová slova. "Z posvátné knihy Živý plot lady Heatherington-Smythe-ové."

Minerva svrátila čelo a zadívala se na strop, jak se snažila rozpomenout. "Lady Heatherington-Smyt-heová. Co mi to jenom říká?"

"Živý plot lady Heatherington-Smytheové je zdrojem všech našich vědomostí o lidech. Přinesl nám ji pan Opat." Č.l se kousl do rtu, aby přestal zbytečně-

ně plácát. Už teď toho řekl příliš. Tihle lidé jsou jeho nepřátelé a on jim dal do rukou základní obrys Opatových plánů. Obrys. Hezké slovo.

Minerva jednou ostře tleskla. Už si vzpomněla.

"Lady Heatherington-Smytheová. Propána, ten směšný román! Vzpomínáte, pane Kongu?"

Kong pokrčil rameny. Já romány nečtu. Skoro jenom manuály."

"Ne, vzpomínáte si na video s tím druhým démonem? Tu knihu jsme mu dali, nosil ji všude s sebou jako pojistku."

"Aha. Vzpomínám si na to. Kozel pitoměj. Furt tu pitomou knihu s sebou tahal."

"Víte, opakujete se," podotkl Č.l a nervózně se zavrtěl. "Pro výraz pitomý jsou i jiná slova. Hloupý, tupý, nechápavý, slabomyslný. A to je jen příklad. Můžu vám to zopakovat čínsky, jestli si přejete."

V Kongově ruce se jakoby kouzlem objevil nůž.

"Páni," ocenil to Č.l. "To je ale talent. Dokonce bych řekl, že to bylo bravurní."

Kong si komplimentu nevšímal a otočil nůž tak, že ho držel za čepel.

"Sklapni, obludo. Nebo ti tohle vletí mezi oči. Je mi fuk, jak moc o tebe stojí slečna Paradizová. Já bych tebe a všechny takový nejradši zlikvidoval jedním vrzem."

Minerva si založila ruce na prsou.

"Byla bych vám vděčná, pane Kongu, kdybyste našemu hostu nevyhrožoval. Pracujete pro mého otce a uděláte, co vám můj otec přikáže. A jsem si jistá, že vám otec řekl, abyste mluvil slušně."

Minerva Paradizová byla sice neuvěřitelně nadaná v mnoha směrech, ale vzhledem ke svému věku měla jen omezené zkušenosti. Nastudovala si sice,

jak si vyložit řeč těla, jenže nevěděla, že člověk zběhlý v bojovém umění dokáže svoje tělo ovládat natolik, aby jeho skutečné pocity skrylo. Opravdový mistr v této disciplíně by si všiml lehkého napětí šlach na krku Billyho Konga.

Tenhle člověk se vši mocí držel na uzdě.

Ještě ne, říkal jeho postoj. Ještě ne.

Minerva se znovu soustředila na Č.l.

"Říkáš Živý plot lady Heatherington-Smytheové?"

Č.l kývl. Báł se mluvit, aby jeho neposlušná ústa neprozradila víc informací, než už se stalo.

Minerva teď mluvila do velkého zrcadla. "Vzpomínáš si na to, tati? Ten nejsměšnější brak pod sluncem, stupidní romantická hloupost, které se rozumně myslící člověk vyhne jako čert kříži. Milovala jsem to, když mi bylo šest. Je to o nějaké anglické šlechtice z devatenáctého století. Jak se jmenovala autorka... Carter Cooperová Barbisonová.

Kana-danka. Bylo jí osmnáct, když to napsala. A vůbec si neověřila jediný fakt. Nechala šlechtice v devatenáctém století mluvit, jako by žili ve středověku. Naprostý brak, takže samozřejmě světový hit. No a jak to vypadá, náš starý přítel Opat si to odnesl s sebou domů. Ten drzoun to dokázal prodat jako zjevenou pravdu. Zřejmě nějak přiměl ostatní demony, aby citovali Cooperovou Barbisonovou jak evangelium."

Č.l porušil slib, který sám sobě dal, totiž že už nebude mluvit. "Opat? Opat byl tady?"

Jáais oui," kývla Minerva. Jak myslíš, že jsme věděli, kde tě hledat? Opat nám řekl všechno."

Z reproduktoru na zdi zaduněl hlas. "Všechno ne. Jeho údaje nebyly úplné. Ale moje malá geniální Minerva si to spočítala. Za tohle ti koupím poníka. Jakoukoli barvu."

Minerva zamávala na zrcadlo. "Děkuju, tati. Ale už bys měl vědět, že nemám poníky ráda. A balet taky ne."

V reproduktoru se ozval smích. "To je celá moje holčička. Tak co výlet do Disneylandu? Mohla by ses obléknout za princeznu."

"Možná po zasedání výboru," usmála se Minerva. Byl to ale trochu nucený úsměv. Teď právě na nějaké disneyovské iluze vůbec neměla kdy. "Až si budu jistá, že mě nominují na Nobelovu cenu. Máme ani ne týden na to, abychom vyslechli náš subjekt a zorganizovali bezpečnou cestu do stockholmské Královské akademie."

Č.l měl další důležitou otázku. "A Živý plot lady Heatherington-Smytheové? To není pravda?"

Minerva se vesele zasmála. "Pravda? Ale jdi ty. Nic nemůže být pravdě vzdálenější. Ta kniha je důkaz, jaké výmysly dokážou hormony vytvořit v pubertální hlavě. Naskakuje z toho husí kůže."

Č.l byl šokován. "Ale já jsem tu knihu studoval. Celé hodiny. Přehrával jsem si scény. Vyráběl kostýmy. Chcete říct, že neexistuje žádný Heatherington Hall?"

"Neexistuje."

"A zlý princ Karloz?"

"Výmysl."

Č.l si na něco vzpomněl. "Ale Opat přinesl taky kuši, jako je v té knize. To je důkaz."

Kong se vložil do debaty - koneckonců, tohle byl jeho obor. "Kuše? Bejvávalo, ropucho. Dneska používáme takovéhle

věci." Billy Kong vytáhl z podpažního pouzdra černou keramickou pistoli. "Tahleta kráska plive oheň a smrt. A máme i mnohem větší. Lítáme kolem světa v kovovejch ptáčkách a shazujem na svý nepřátele vajíčka, co vybuchnou."

Č.l se ušklíbl. "Ta mrňavá věc že plive oheň a smrt? A lítací kovový ptáci? A nejspíš taky jíte olovo a vypouštíte zlaté bubliny."

Kong neměl rád cynismus, zvlášť ne od takovéhle ještěřky. Jedním plynulým pohybem odjistil zbraň a třikrát vypálil, až rozstřílel opěrku za hlavou Č.l. Rarachovu tvář zasypaly jiskry a třísky a zvuk výstřelů duněl v uzavřeném prostoru jako hromobití.

Minerva byla vztekem bez sebe. Začala ječet mnohem dřív, než ji mohl někdo slyšet.

"Vypadněte odsud, Kongu! Ven!"

A křičela to, nebo něco podobného, dokud jim nepřestalo zvonit v uších. Když si Minerva uvědomila, že Billy Kong její příkazy ignoruje, přešla do čínštiny.

Já jsem otci říkala, aby vás nezaměstnával. Jste impulzivní násilník. Tady probíhá vědecký experiment. Ten démon je mi na nic, když bude mrtvý; rozumíte, vy blázne bezohledný? Potřebuju s našim hostem komunikovat, takže odsud musíte pryč, protože ho zjevně děsíte. Jděte odsud okamžitě, varu-ju vás, nebo vaše smlouva skončí."

Kong si mnul kořen nosu. Potřeboval všechny zbytečky své trpělivosti k tomu, aby si to s tím kňourajícím batoletem nevyřídil hned tady na místě a ne-riskl si souboj s její ochranou. Bylo by ale ztřeštěné teď všechno ohrozit jen proto, že se nedokáže ještě pár hodin ovládat. Zatím se bude muset spokojit s trochou drzosti.

Kong vytáhl z kapsy malé zrcátko a popotáhl si na-gelované špičky vlasů.

Já jdu, holčičko, ale dávejte si pozor na jazyk, když se mnou mluvíte. Abyste nelitovala."

Minerva mu na pravé ruce ukázala nepřiliš přátelské gesto.

"Málo strachu," řekla anglicky.

Kong strčil zrcátko do kapsy, mrkl na Č.l a odešel. Č.l to mrknutí neuklidnilo. Ve světě démonů jste na protivníka mrkli v bitvě, abyste mu dali najevo, že teď už ho zabijete. Č.l měl silný dojem, že ten člověk se špičkami na vlasech to myslel stejně.

Minerva si povzddechla, chvilku mlčela, aby se uklidnila, a pak pokračovala v rozhovoru se svým zajatcem.

"Tak začneme od začátku. Jak se jmenuješ?"

Č.l usoudil, že na tuhle otázku může bezpečně odpovědět. "Žádné opravdové jméno nemám, protože jsem nezkrutoval. Dřív mi to dělalo starost, ale teď se mi zdá, že mám ke starostem mnohem horší důvody."

Minerva si uvědomila, že bude muset klást velmi konkrétní otázky.

Jak ti říkají?"

"Kdo? Myslíš lidi? Nebo ostatní démoni?"

"Démoni."

"Aha... jasně. Říkají mi Číslo Jedna."

"Číslo Jedna?"

"Správně. Jako jméno nic moc, ale jiné nemám. A utěšuju se tím, že je to lepší než Číslo Dvě."

"Aha. No tak tedy, Číslo Jedna, nejspíš bys rád věděl, co se to děje."

Č.l otevřel prosebně oči doširoka. "Ano, prosím."

"Tak dobře," začala Minerva a sedla si naproti svému zajatci. "Před dvěma lety se tady zhmotnil jeden z vaší smečky.

Prostě se z ničeho nic uprostřed noci objevil na soše DArtagnana, která stojí na nádvoří. Vlastně měl kliku, že nepřišel o život. DAr-tagnanův meč mu probodl paži. Špička se uvnitř zlomila."

"Byl ten meč stříbrný?" zeptal se Č.l.

"Ano. Ano, byl. Později jsme si pochopitelně uvědomili, že ho v téhle dimenzi zakotvilo to stříbro, jinak by ho to zase odtáhlo do jeho vlastního času a prostoru. Ten démon byl samozřejmě Opat. Moji rodiče chtěli zavolat gendarmes, ale já jsem je přesvědčila, aby toho polomrtvého chudáka vzali dovnitř. Táta tady má malý operační sál, který používá pro ty svoje pacienty, kteří obzvlášť trpí hrůzou z odhalení. Ošetřil Opatovi spáleniny, ale té stříbrné špičky jsme si nevšimli, až teprve po pár týdnech, kdy se rána zanítla a táta ji rentgenoval. Sledovat Opatu bylo fascinující. Nejdřív, a to trvalo řadu dní, propadal šíleným záchvatům vzteku, kdykoli se k němu přiblížil člověk. Pokusil se nás všechny zabít a zapřísahal se, že jeho armáda už přichází smést lidi z povrchu zemského. Vedl sám se sebou dlouhé hádky. To bylo víc než rozdvojená osobnost. Jako by měl v těle dva lidi. Válečníka a vědce. Válečník zuřil a mlátil kolem sebe a vědec pak psal na zeď výpočty. Věděla jsem, že mám před sebou něco důležitého. Něco revolučního. Objevila jsem nový druh, nebo přesněji řečeno, znovuobjevila jsem starý. A jestli Opat skutečně hodlal přivést armádu, bylo na mě, abych zachraňovala životy. Lidské i démon-ské. Jenže já jsem jenom dítě, takže by mě samozřejmě nikdo neposlouchal. Ale kdybych tohle zaznamenala a předložila Nobelovu výboru ve Stockholmu, mohla bych dostat Nobelovu cenu za fyziku a udělat z démonů chráněný druh. Zachránit druh by mi poskytlo určité uspokojení, a tu cenu ještě nikdy nedostalo dítě, dokonce ani velký Ar-temis Fowl."

Číslo Jedna přece jen něco nechápal. "Nejsi tro-

chu mladá na to, abys studovala jiný druh? A taky jsi dívka. Ten poník, co ti nabízela ta kouzelná mluvící skříňka, mi připadal jako docela dobrá nabídka."

Minerva se zjevně s tímhle přístupem už setkala. "Časy se mění, démone," odsekla. "Děti jsou mnohem chytřejší, než bývaly. Píšeme knihy, zvládáme počítače, trháme na kusy vědecké mýty. Víš ty, že většina vědců vůbec neuznává

existenci magie? Když přidáš magii do energetické rovnice, tak se ukáže, že skoro všechny současné zákony fyziky mají vážné trhliny."

"Chápu," kývl Č.l. ale přesvědčivě to neznělo.

Já mám pro tenhle projekt přesně ten správný věk," dodala Minerva. Jsem dost mladá, abych věřila v magii, a dost stará, abych pochopila, jak funguje. Až tě předvedu ve Stockholmu a až jim předložíme naši teorii o cestování časem a magii jako základní energii, bude to historický okamžik. Svět bude muset brát magii vážně a připravit se na tu invazi!"

"Žádná invaze nebude," namítl Č.l.

Minerva se usmála jako učitelka v mateřské škole na dítě, které si vymýšlí. Já o ní vím všechno. Když v Opatovi nabyla vrch jeho válečnická osobnost, mluvil o bitvě u Taille a o tom, jak se démoni vrátí a rozpoutají strašnou válku s Blátivými, jak nám říkal. V tom jeho povídání bylo spoustu krve a usekaných končetin."

Č.l. kývl. To byl celý Opat.

"Opat o tom byl přesvědčený, jenže časy se změnily."

"To jsem mu vysvětlila. Vysvětlila jsem mu, že létal časem a prostorem deset tisíc let a že jsme od té

doby ušli hodně dlouhou cestu. Je nás mnohem víc než tenkrát a už nepoužíváme kuše."

"Vážně ne?"

"Viděl jsi zbraň pana Konga. A to je jen malý příklad výzbroje, kterou máme. I kdyby celá vaše smečka démonů dorazila najednou, po zuby ozbrojená, trvalo by tak asi deset minut dostat vás všechny pod zámek."

"A to chcete udělat? Dát nás pod zámek?"

"Takový byl plán, ano," připustila Minerva. Jakmile si Opat uvědomil, že nás démoni nikdy nedokážou porazit, změnil taktiku. Dobrovolně mi vysvětlil mechanismus časového tunelu a já jsem mu zase dala knihy ke čtení a staré zbraně, aby si je prohlédl. Několik dní si četl a pak nás požádal, abychom mu říkali Opat Leon, podle jedné postavy z knihy. Věděla jsem, že až představím Opata Leona ve Stockholmu, nebude těžké získat finance na vytvoření speciálních mezinárodních sil. Kdykoli se objeví démon, můžeme ho zachytit stříbrem, usadit ho v uměle vytvořené démonské komunitě a studovat ho. Podle mě by nejlepší místo bylo zoo v Central Parku."

Č.l. si ověřil význam slova zoo ve svém novém slovníku. "Nejsou zoo pro zvířata?"

Minerva spustila oči k zemi. "Ano. Začínám si to rozmyšlet, zvláště když jsem poznala tebe. Ty vypadáš celkem civilizovaně, ne jako Opat. Ten byl jak zvíře. Když sem dorazil, ošetřili jsme mu rány, starali se o něj, dokud se neuzdravil, a on neuměl nic lepšího, než pokusit se nás sežrat. Jinak to nešlo, museli jsme ho svázat."

"Takže už nás nehodláš zavírat do zoo?"

"Upřímně řečeno, já nemám na vybranou. Podle mých výpočtů se časový tunel na obou stranách rozvíjí a uprostřed rozpadá. Za chvíli bude každý vý-

počet nespolehlivý a nebude možné předvídat, kde se démoni zhmotní. Obávám se, Číslo Jedna, že tvé smečce nezbývá moc času, než zmizí docela."

Č.l. byl naprosto ohromený. Tohle bylo víc informací, než kdokoli zvládne za jeden den strávit. Z nějakého důvodu mu hlavou prolétla vzpomínka na démonku s rudými znaky. "A neexistuje nějaká pomoc? Víš, jsme inteligentní bytosti. Ne zvířata."

Minerva vstala a začala chodit sem tam. Přitom si natahovala jednu ze svých lokýnek.

"Už jsem o tom přemýšlela. Ale bez magie se nedá dělat nic, a Opat mi říkal, že všichni čarodějové při tom přenosu zahynuli."

"To je pravda," potvrdil Č.l. Nezmínil se o tom, že je možná sám čaroděj. Něco mu říkalo, že je to cenná informace a že by nebyl dobrý nápad prozrazovat příliš mnoho cenných informací osobě, která ho přivázala k židli. Už tak toho řekl příliš.

"Kdyby Opat věděl o tom časovém kouzlu, možná by se zpátky na Hybras tak nehnal," uvažovala Minerva nahlas.

"Táta mu řekl, že má v paži kousek stříbra. Ještě tu noc si ho vydrápl nehty a zmizel. Máme to všechno natočené.

Denně jsem myslela na to, jestli se mu povedlo dostat se domů."

"Povedlo," odpověděl Č.l. "Časové kouzlo ho odneslo rovnou zpátky, až na začátek. O tomhle místě se nikdy nezmínil. Prostě se objevil s knihou a s kuší a tvrdil, že je náš spasitel. Všechno to byly lži."

"No," povzddechla Minerva, "pravda je zkrátka taková, že nemám nejmenší ponětí, jak smečku zachránit." Zdálo se, že je jí to upřímně líto. "Možná že nám pomůže tvoje malá přítelkyně ve vedlejší místnosti, až se probere."

Jaká přítelkyně?" ptal se nechápavě Č.l.

"Ta, co uspala Boba, mého mladšího bratra. Ten tvoreček, kterého jsme chytili, když se tě pokoušel zachránit," vysvětlovala Minerva. "Nebo spíš zachránit prázdný golfový vak. Vypadá jako kouzelný tvor. Třeba by pomohla." Kdo by zachraňoval golfový vak? Řekl si Číslo Jedna.

Dveře se pootevřely a v nich se objevila hlava velitele ochranky.

"Minervo?"

"Teď ne," odsekla Minerva a mávala na něj, ať jde pryč.

"Máte telefon."

"Nejsem k dispozici. Vezměte si číslo."

Soto ale trval na svém; vstoupil do místnosti i s bezdrátovým telefonem, jehož mluvítko zakrýval rukou.

"Myslím, že s tímhle člověkem byste mohla chtít mluvit. Říká, že se jmenuje Artemis Fowl."

Minerva okamžitě věnovala Sotovi plnou pozornost.

"Vezmu si to," kývla.

Prilba LEPREko je úžasný kus výstroje. Ovšem prilba Sekce osm je zázrak moderní vědy. Porovnávat ty dvě by bylo asi jako porovnávat předovku s ostře-lovačskou puškou s laserovým zaměřováním.

Klusák plně využil svého téměř neomezeného rozpočtu, splnil si každou technickou fantazii a nacpal prilbu všemi diagnostickými, sledovacími, obrannými či prostě jen efektními vymoženostmi, které tam jen dokázal vměstnat.

Klusák se náležitě chlubil prilbou jako celkem, avšak kdyby si měl vybrat jen jednu věc, rozhodně by zvolil skákací polštářky.

Skákací polštářky samy o sobě nebyly nový přídavek. Dokonce i civilní prilby měly mezi spodní a horní skořápkou gelové polštářky, které poskytovaly další tlumivou vrstvu v případě nárazu. Klusák ale nahradil tuhou vnější stranu prilby poddajnějším polymerem a elektrosenzitivní gel vyměnil za elektrosenzitivní kuličky. Ty se daly pomocí elektrických pulzů ovládat, aby se zvětšovaly, zmenšovaly, převalovaly a poskytovaly tak prilbě prostou, ale velmi účinnou možnost pohybu.

Létat sice tenhle malý zázrak neumí, ale může poskakovat, kam jenom chceš, vykládal Klusák nedávno, když Myrta přebírala své vybavení. Létající prilby mají jen velitele. Ale stejně bych je nedoporučoval, energetické pole motoru může narovnávat trvalou. Ne že bych si myslel, že máš trvalou. Nebo že bys ji potřebovala.

Zatímco Minerva vyslýchala Č.1, Klusák si protahoval prsty nad dálkovým ovládáním Myrty prilby. Teď právě byla zamčená v pevné drátěné kleci v zadní části velínu bezpečnostní služby.

Klusák si rád při práci prozpěvoval. V tomhle případě si vybral riverbendovou klasiku: "Když to vypadá jako permoník a smrdí to jako permoník, nejspíš to bude permoník (nebo latrina v modrákách)." Riverbend byl skřítkovskou obdobou lidského country a tohle byl na riverbendovou písničku poměrně krátký titul.

Když na ulici chytím veš Když v míse kari šneka mám A když mi slunce spálí pleš, Tak na tebe si vzpomínám..

Klusák obezřetně vypnul mikrofon, aby Artemis neměl příležitost něco namítat proti jeho zpěvu. Popravdě řečeno, používal k vysílání signálu velice starou anténu s pevným drátovým propojením v naději, že na policejním ústředí jeho přenosy nikdo nezachytí. Město Jistota bylo uzavřené, a to znamenalo zákaz komunikace s povrchem. Klusák vědomě porušoval příkazy velitele Arka Soola a docela se při tom bavil.

Kentaur si nasadil speciální brýle, jimiž viděl všechno, co bylo v dohledu prilby. Navíc brýle mohly vytvořit "obraz v obraze", takže v menším okénku měl i pohledy ze zadní a bočních kamer. Bezpečnostní systémy zámečku měl Klusák už pod kontrolou; teď chtěl nakouknout do jejich počítačových souborů - to že Sekce osm udělat nemohl, obzvlášť když LEPREko bylo připravené vrhnout se na každý signál vycházející z města.

Prilba byla samozřejmě vybavená bezdrátovým omnisenzorem, ale čím blíží ji dokáže dostat ke skutečnému harddisku, tím rychleji všechno půjde.

Klusák stiskl kombinaci kláves na své virtuální klávesnici. Vypadalo to, jako by hrál na neviditelné piano, ale ve skutečnosti brýle interpretovaly jeho pohyby jako mačkání tlačítek. Malé laserové pero vyskočilo z tajné přihrádky na pravé straně prilby, hned nad polštářkem chránícím ucho.

Klusák namířil na zámek drátěné krabice.

"Zážeh jednu vteřinu. Pal." Nestalo se nic, takže Klusák krátce zaklel, zapnul si mikrofon a zkusil to znova.

"Zážeh jednu vteřinu. Pal."

Tentokrát ze špičky pera vylétl červený paprsek a zámek na dveřích se roztavil v kovové žužu.

Vždycky je dobře mít výstroj zapnutou, pomyslel si Klusák a byl rád, že nikdo nebyl svědkem jeho omylu, obzvlášť ne Artemis Fowl.

Klusák zaměřil stolní počítač na protější straně místnosti a označil ho upřeným pohledem a trojím mrknutím.

"Spočítej odskok," přikázal prilbě a na obrazovce se skoro okamžitě objevila animovaná tečkovaná šipka, která jednou klesla k podlaze a pak se vznesla ke stolu s počítačem.

"Proveď odskok," zavelel Klusák a usmál se, když se jeho výtvar probíral k životu. Prilba zasáhla podlahu s pinknutím podobným úderu basketbalového míče a pak přeskočila přes místnost přesně na počítačový stůl.

"Skvěle, génie," pogratoval Klusák sám sobě. Občas mu jeho vlastní úspěchy vhněly slzy do očí.

Škoda, že to neviděla Caballina, pomyslel si. A pak ho napadlo: Páni, já to s tou holkou začínám brát nějak vážně.

Caballina byla kentaurka, na kterou narazil v jedné galerii v centru. Ve dne pracovala jako produkční v televizi, večer sochařila. Velice chytrá dáma a o Klusákovi věděla všechno. Caballina byla zřejmě velká fanynka náladové deky, multisenzorového masážního a homeopatického oděvu, který Klusák navrhl speciálně pro kentaury. Povídali si tedy o tom dobrou půlhodinu. Slovo dalo slovo a teď s ní Klusák chodil každý večer běhat. Pokud se nedělo něco naléhavého.

A to se teď děje, připomněl si a soustředil se zase na práci.

Prilba ležela vedle klávesnice lidského počítače a omnisenzor mířil přímo na jeho disk.

Klusák se na disk zahleděl a třikrát mrknul, čímž ho na obrazovce vybral.

"Stáhni všechny soubory z tohoto a všech propojených počítačů," přikázal kentaur a prilba začala okamžitě vysávat informace z Apple Mácu.

Po několika vteřinách byla animovaná láhev na obrazovce plná až po okraj a řihla si. Přenos dokončen. Teď budou moct přesně zjistit, kolik informací tihle lidé mají a kde k nim přišli. Ale ještě tady byly zálohy. Ta skupina si mohla vypálit informace na CD, nebo dokonce odeslat mailem nebo uložit někde na internetu.

Klusák použil virtuální klávesnici k tomu, aby otevřel složku s datovou náloží a poslal do lidského počítače virus. Nálož dokonale vymaže všechny počítače v síti, ale ještě předtím se rozběhne po všech odkazech, které tihle lidé probírali, a celé stránky zlikviduje. Klusák by to sice byl rád provedl rafino-vaněji, třeba že by smazal soubory týkající se nějak skřítků, ale s touhle záhadnou skupinou si nemohl dovolit riskovat. Pouhý fakt, že se tak dlouho vyhýbali odhalení, byl dostatečným důkazem, že je nelze podceňovat.

Chystal se do lidského počítačového systému vpustit dost velikou bombu. Nejspíš to bude znamenat zhroucení tisíců stránek, včetně Googlu a Yahoo, ale Klusák neviděl jinou možnost.

Na Klusákově obrazovce blikala nálož jako červený blikotavý plamínek, který se zlomyslně chechtal, když se vrhal do datových kanálů omnisenzoru. Za pět minut budou harddisky Paradizových neopra-vitelně vypálené. A co víc, virus se také napojí na jakékoli archivační médium, které se vyskytuje v dosahu omnisenzoru a které nese stopu téhle sítě. Ja-

kákoli informace uložená na CD nebo ve flash paměti se rozpadne, jakmile ji někdo bude chtít načíst. Byla to mocná zbraň a neexistoval firewall ani anti-virus, který by si s ní poradil.

Ze dvou gelových reproduktorů na stole, které vypadaly spíš jako džbánky, se ozval Artemisův hlas a vyrušil Klusáka ze soustředění.

"V kanceláři je ve zdi sejf. Tam si Minerva dává poznámky. Je potřeba spálit všechno, co tam je."

"Sejf ve zdi," opakoval Klusák. "Podíváme se na to."

Kentaur zrentgenoval stěny místnosti a za jednou polici sejf skutečně našel. Kdyby měl dost času, byl by prozkoumal celý obsah, jenže měl schůzku a nechtěl přijít pozdě. Vyslal laserový paprsek, asi tak silný a dlouhý jako rybářský vlasec, do nitra sejfu, čímž celý jeho obsah změnil v popel. Přitom doufal, že ničí víc než jen rodinné šperky.

Rentgenový průzkum už nic dalšího slibného neobjevil, takže Klusák roztočil kuličky v přilbě, až spadla ze stolu. Jako malou ukázkou toho, jak virtu-ózně ovládá klávesnici, vykrojil Klusák laserem otvor na spodní straně dveří, ještě když byla přilba ve vzduchu. Dvěma elegantními skoky se pak dostala ven z pracovny do chodby.

Klusák se spokojeně zašklebil.

"A ani neškrtila o dřevo," podotkl.

Kentaur si vyvolal na obrazovku architektonický plán zámku Paradizových a prolнул ho na obrazovce s měřicí mřížkou. Na mřížce byly dvě tečky. Jedna z nich představovala přilbu, druhá Myrtu. Bylo načase dát ty dvě zase dohromady.

Klusák si při práci bezděčně prozpěvoval další sloku té riverbendové odrhovačky:

Když šťastným číslem dojde dech
Když v botě dlouhý hřebík mám
Když od rána mám ve všem pech
Tak na tebe si vzpomínám.

Na povrchu planety se Artemis bolestně ušklíbl, když mu písnička proběhla telefonem do palce.

"Prosím tě, Klusáku," prohlásil ublíženě, "já se pokouším na druhé lince vyjednávat."

Klusák překvapeně zaržal. Na Artemise docela zapomněl.

Jsou prostě taková, co nemají v srdci ani kapku ri-verbendu," odsekl a vypnul mikrofon.

Billy Kong se rozhodl, že si trochu promluví s tím novým zajatcem. Vlastně zajatkyní. Jestli to je "ona". Jak má vědět, co za stvoření to vlastně je? Vypadá jako holka, ale možná, že u démonů nevypadají holky stejně jako u lidí. Takže Billy usoudil, že se toho zeptá, co to vlastně přesně je - mimo jiné. Jestli stvoření nebude chtít odpovídat, nevadí. Billy Kong znal pár způsobů, jak přimět lidi mluvit. Zdvořile se jich zeptat byl jeden z nich. Dát jim cukrátko byl druhý. Billy Kong ale dával přednost mučení.

Počátkem osmdesátých let, když byl Billy Kong ještě obyčejný Jonas Lee, žil v Kalifornii, v proslulém letovisku Malibu, s matkou Annie a starším bratrem Erikem.

Annie měla dvě zaměstnání, aby chlapce uživila, a Jonas tedy trávil večery s Erikem. To by neměl být problém. Erikovi bylo šestnáct a byl tudíž dost starý na to, aby se o svého brášku postaral. Jenže jako většina šestnáctiletých i on měl jiné starosti než ma-

lého bratra. Upřímně řečeno hlídání Jonase mu značně narušovalo společenský život.

Erik viděl hlavní problém v tom, že Jonas nerad trávil čas doma. Jen vyrazil Erik za svými kamarády, Jonas přes výslovný zákaz zmizel z domu a vydal se do kalifornského večera. A být tou dobou v tomhle městě venku, to nebylo nic pro osmiletého kluka. Erik tedy potřeboval nějakou strategii, která by Jonase udržela doma a jemu poskytla volné pole působnosti.

Na dokonalý plán přišel jednou večer naprostou náhodou, když se vrátil pozdě v noci domů po hádce s druhým klukem své holky a s jeho bratry.

Jonas se pro jednu nikde netoulal, válel se před televizí a zíral na horory v ilegálně napojené kabe-lovce. Erik, který byl vždycky lehkomyšlný a impulzivní, si tajně začal s holkou místního gangstera. Ted' se proslechlo, že po něm gang jde. Už ho kapku poupravili, ale utekl jim. Byl zakrvácený a unavený, ale svým způsobem si to celé užíval.

"Zamkni," křikl na mladšího brášku a vytrhl ho z televizní otupělosti.

Jonas vyskočil a vytřeštil oči, když si všiml Erikova zkrvaveného nosu a rtů.

"Co se ti stalo?"

Erik se vesele zašklebil. On byl tenhle typ - vyčerpaný, zmlácený, ale nadupaný adrenalinem.

Jen jsem... prostě taková parta..."

A pak se zarazil, protože se mu v hlavě rozdrnčel nápad. Musí nejspíš vypadat dost zmláceně. Možná by toho šlo

využít, aby malý Jonas seděl pěkně doma, zatímco bude máma v práci.

Já ti to nemůžu říct," pokračoval a jedním rukávem si rozmázl po obličeji krvavou šmouhu. "Přisahal jsem. Prostě zamkni a zavři okenice."

Jonase obvykle bratrovy teatrální výstupy nebavily, ale dnes tu byla ta krev a horor v televizi, a taky slyšel na cestě nějaké dupání.

"Sakra, našli mě," zaklel Erik, když vyhlédl skrz okenici.

Malý Jonas popadl bratra za rukáv.

"Kdo tě našel, Eriku? Musíš mi to říct."

Erik se tvářil, že o tom uvažuje.

"No tak dobře," prohlásil nakonec. "Patřím do... ehm... tajné společnosti. Bojujeme s tajným nepřítelem."

Jako myslíš nějaký gang?"

"Ne," zavrtěl Erik hlavou. "Bojujem s démony."

"S démony?" opakoval malý Jonas. Napůl se mu nechtělo něčemu takovému věřit, ale napůl byl strašlivě vyděšený. Jo. Je jich plná Kalifornie. Ve dne vypadají úplně jako obyčejní lidi. Účetní a basketbalisti a tak. Jenže v noci si sundají kůži a jdou lovit děti, kterým ještě není deset."

Ještě jim není deset? Jako jsem já?"

Jako jsi ty. Přesně jako ty. Přistihnul jsem ty demony, jak žrali dvojčata. Holky, mohlo jim být tak osm. Většinu jsem jich pozabíjel, ale pár z nich mě asi sledovalo domů. Musíme být úplně zticha a oni vypadnou."

Jonas se vrhl k telefonu. "Musíme zavolat mámu!"

"Ne!" okřikl ho Erik a vytrhl mu telefon. "Chceš, aby mámu zabili? Fakt to chceš?"

Představa, že by maminka umřela, Jonase rozplakala. "Ne, máma nemůže umřít."

"Přesně," pokýval Erik laskavě hlavou. "Zabíjení démonů musíš nechat na mně a na mejch klukách. Až ti bude patnáct, můžeš se k nám taky dát a vez-

mem tě do přísahy, ale do té doby je to naše tajemství. Zůstaneš v domě a mě necháš dělat, co musím. Slibuješ?"

Jonas jen kývl, protože plakal tolik, že nebyl schopen slova.

A tak seděli bratři spolu tiše na pohovce, zatímco bratři kluka Erikovy holky mlátili na okna a volali na něj, ať jde ven. Je to ode mě sprostý, myslel si Erik. Nebudu to asi protahovat dýl než pár měsíců. Jenom aby se tomu mrňousovi nic nestalo, než se všechno uklidní.

Trik vyšel. Jonas celé týdny nevystřel po setmění nos z domu. Seděl na pohovce, kolena přitážená k bradě, a čekal, až se Erik vrátí a bude vyprávět nějakou ze svých složitých historek o démonech. Každý večer se bál, že bratr už nepříjde, že ho démoni zabijí.

Jednoho dne se jeho obavy naplnily. Policajti říkali, že Erika zabil nechvalně známý gang bratrů, kteří po něm už dlouho šli. Prý kvůli nějaké holce. Ale Jonas věděl, že to tak není. Věděl, že to provedli démoni. Odloupili si obličej a zabili jeho bráchu.

Jonas Lee, známý dnes jako Billy Kong, tedy teď šel za Myrtou zatížený svými vzpomínkami z dětství. V zájmu svého duševního zdraví se mu za ta léta povedlo přesvědčit sama sebe, že žádní démoni neexistují a že jeho milovaný bratr mu lhal. Tahle zrada s ním celé roky pěkně mávala, bránila mu vytvářet si jakékoli trvalejší vztahy a také mu značně usnadňovala ubližování lidem. A teď mu ta šílená holka Minerva platila za to, aby skutečně lovil demony, a ono se ukázalo, že opravdu existují. Viděl je na vlastní oči.

V téhle fázi už Billy Kong nedokázal rozeznávat, co je skutečnost a co ne. Část jeho mozku věřila, že měl těžký úraz a je v komatu a tohle všechno jsou jenom halucinace. Billy věděl jistě jen jedno. Jestli je sebemenší šance, že tihle démoni jsou stejní jako ti, co zabili Erika, tak za to drazě zaplatí.

Myrta nebyla ze své role oběti nijak nadšená. Toho si dost užila na Akademii. Byla v ročníku jediná dívka, a kdykoli se při hodinách měla přehrávat nějaká situace, dostala Myrta vždycky úlohu rukojmí nebo elfky, která se vrací sama domů, nebo pokladní přepadené bankovním lupičem. Pokoušela se namítnout, že to je otrocké podléhání stereotypům, jenže instruktor odpověděl, že stereotypy nejsou stereotypy jen tak pro nic za nic, tak si laskavě nasadte tu blondatou paruku. Když tedy Artemis navrhl, aby se Myrta nechala chytit, musel ji chvíli přesvědčovat. Ted' seděla přivázaná k dřevěné židli ve vlhké sklepní místnosti a čekala, až ji nějaký člověk přijde mučit. Až příště Artemis vymyslí nějaký plán, kde bude někdo muset dělat rukojmí, tak si tu roli pěkně sehraje on sám. Vždyť je to směšné. Myrta je přece kapitánka a bylo jí už osmdesát, zatímco Artemis čtrnáctiletý lidský civilista, a přesto on vydává rozkazy a ona je plní.

To proto, že je taktický génius, řekla její rozumná stránka.

Ale sklapni, odpověděla výmluvně podrážděná stránka.

A pak přišel do místnosti Billy Kong a začal Myr-tu dráždit ještě víc. Klouzal po místnosti jako bledý přízrak s nagelovanými vlasy a několikrát Myrtu mlčky obešel, než promluvil.

"Řekni mi něco, démone. Dokážeš si odloupnout obličej?"

Myrta se mu podívala do očí. "A čím? Zuby? Svázané ruce, tupče."

Billy Kong povzdychl. V poslední době každý, kdo měřil pod metr padesát, byl přesvědčený, že má právo mu nadávat.

"Ty asi víš, že tě nemám zabít," řekl Billy a popo-tahoval si špičky vlasů. "Ale já často dělám věci, co nemám."

Myrta se rozhodla trochu tomu člověku nabourat sebejistotu.

"To já vím, Billy, nebo bych měla spíš říct Jonasi? Za ty roky jsi provedl hodně špatných věcí."

Kong couvl. "Ty mě znáš?"

"Víme o tobě všechno, Billy. Sledujeme tě už roky."

To samozřejmě nebyla tak docela pravda. Myrta věděla o Kongovi jen to, co jí řekl Klusák. Nejspíš by ho ani nepokoušela, kdyby tušila, jaký vztah má k démonům.

Pro Billyho Konga bylo tohle prosté prohlášení potvrzením všeho, co mu kdysi řekl Erik. Všechno, na čem dosud stavěl, všechno, čemu věřil, se náhle zhroutilo a nenapravitelně se rozbilo.

Byla to pravda. Erik nelhal. Démoni skutečně chodí po Zemi. Jeho bratr se ho pokoušel ochránit a zaplatil za to svým životem.

"Pamatuješ na mého bráchu?" zeptal se třesoucím se hlasem.

Myrta předpokládala, že ji zkouší. Klusák se opravdu zmiňoval o bratrovi.

"Ano. Vzpomínám si. Derek, vid'?"

Kong vytáhl z náprsní kapsy malou dýku a sevřel ji tak pevně, že mu zbělely klouby.

"Erik!" rozkřikl se, až mu od úst létaly sliny. "Erik se jmenoval! Vzpomínáš si, co se mu stalo?"

Myrta náhle znervózněla. Tenhle Blátivý je labilní. Trvalo by jí jen vteřinu dostat se z těchhle pout, jenže to může být už pozdě. Artemis ji žádal, aby zůstala svázaná, jak nejdéle to půjde, ale podle toho, jak se Billy Kong teď tvářil, se zdálo, že zůstat svázaná by mohla být osudová chyba.

"Vzpomínáš si, co se mému bráchovi stalo?" zeptal se znova Kong a mával nožem jako dirigent taktovkou.

"Vzpomínám," odpověděla Myrta. "Umřel. Násilnou smrtí."

Kong měl pocit, že do něj uhodil blesk. Celý svět se s ním točil. Chvilku jen chodil po místnosti a něco si pro sebe mumlal, což Myrtu nijak neuklidnilo.

Je to pravda. Erik mi nelhal. Brácha mě měl rád. Měl mě rád a oni ho dostali!"

Myrta využila jeho chvilkové nepozornosti a vyklouzla z plastových pout, která jí svírala zápěstí. Použila k tomu starý policejní trik, který jí na Akademii naučila komandérka Vinyája: třela si zápěstí o ostrý okraj, až vznikly dvě malé odřeninky. Když jí z prstů vylétly magické hvězdičky, aby ranky zahojily, odklonila jich pár tak, aby roztavily plast a uvolnily ho, takže se dostala ven.

Když se Kong zase obrátil k Myrtě, nebyla už spoutaná, ale skrývala to.

Kong si před ní klekl, takže měli oči na stejné úrovni. Rychle mrkal a na spánku mu tepala žilka. Mluvil pomalu a v jeho hlase bylo znát stěží potlačované šílenství a násilí. Přešel do tchajwanské čínštiny, prvního jazyka své rodiny.

"Chci, aby sis odloupnula obličej. Hned teď."

Kong to považoval za konečný důkaz. Jestli si ta démonka vážně dokáže odloupnout obličej, tak ji bodne do srdce a čert vem následky.

"Nemůžu," řekla Myrta. "Mám svázané ruce. Sundej mi ho sám, nechceš? Máme teď nové masky. Na jedno použití. Jdou snadno dolů."

Kong se překvapením až zakuckal a zhoupl se ve dřepu. Pak se uklidnil a vztáhl k ní roztřesené ruce. Netřásl se strachem, ale hněvem a smutkem z toho, že bratrovu památku tak pohaněl a myslel si o něm tak hnusné věci.

"Tam, co začínají vlasy," radila Myrta. "Prostě za ni vem a zatáhni, neboj se, že ji roztrhneš."

Kong vzhledl a jejich pohledy se střetly. Víc Myrta nepotřebovala. Teď mohla uplatnit skřítkovský mesmer.

"Nemáš ty ruce nějaké těžké?" zeptala se mnoho-vrstevnatým, neodolatelným hlasem.

Kongovo čelo se náhle sraštilo a vrásky se zalily potem.

"Ruce? Cože? Jsou jak z olova. Dvě olovené trubky. Nemůžu..."

Myrta trochu přidala. "Tak je dej klidně dolů. Není spěch. Sedni si na zem."

Kong si sedl na beton. "Sednu si jenom na chvilku. Ten obličej ti sundám. Ale za chvilku. Jsem uta-hanej."

"Nejspíš máš chuť si povídat."

"Víš ty co, demone? Mám chuť si povídat. O čem si budem povídat?"

"O téhle skupině, co s ní spolupracuješ, Billy O Paradizových. Pověz mi o nich něco."

Kong se ušklíbl. "Paradizovi! Za řeč stojí jenom

jeden Paradizo. A to je ta holka, Minerva. Její táta prostě jenom všechno platí. Když Minerva něco chce, Gaspard to zaplatí. Je na tu malou geniální holku tak pyšnej, že udělá všechno, co mu řekne. No věřila bys, že ho dokonce přesvědčila, aby to všechno kolem démonů držel pod pokličkou, než se na ty její výzkumy mrkne Nobelův výbor?" Tohle byla skvělá zpráva. "Chceš říct, že nikdo mimo tenhle dům o demonech neví?"

"To neví skoro nikdo ani vevnitř v domě. Minerva se klepe strachem, že jí nějaká jiná šišatá hlava její výzkumy vyfoukne. Personál si myslí, že hlídáme politickýho vězně, co si nechává předělat obličej. Jenom Juanu Sotovi, to je šéf zdejší ochranky, a mně řekli pravdu."

"Dělá si Minerva záznamy?"

"Záznamy? Ta si píše úplně všechno, fakt všechno. Máme zaznamenanej každej moment, všechno, co kdy nějaký démon udělal, i když šel třeba na záchod. Úplně všechno má na videu, a jestli tady dole taky nejsou kamery, tak jenom proto, že jsme nikoho nečekali."

"A kam si ty záznamy dává?"

"Do takovýho malýho sejfu ve velině. Ve zdi. Minerva si myslí, že neznám kombinaci, jenomže znám. Bobovy narožky."

Myrta se dotkla polštářku v tělové barvě, který měla přilepený na krku. Byl to mikrofon. "V bezpečnostním velině je ve zdi sejf," řekla zřetelně. "Doufám, že mě slyšíš."

Odpověď se neozvala. Mít sluchátko by bylo příliš riskantní, takže si Myrta musela vystačit s mikrofonem na krku a kamzornicí, která jí jako kontaktní čočka lnula k pravému oku.

Kongovi bylo pořád ještě do řeči. "Viš, já vás demony všechny pozabijím. Mám plán. A hrozně chyt-rej. Slečna Minerva si myslí, že pojede do Stockholmu, jenže na to nikdy nedojde. Jenom čekám na správnou chvíli. Vím, že v tyhle dimenzi vás drží akorát stříbro. Tak vás pošlu zpátky a s sebou vám dám pěkný dáreček."

Na to se ještě podíváme, pomyslela si Myrta.

Kong se na ni napůl usmál. "Tak co s tím obličejem, sundáme ho? Fakt to umíš?"

Jasně že umím," odpověděla Myrta. "Viš určitě, že to chceš vidět?"

Kong jen kývl, bradu povolenou úžasem.

"Tak dobře. Pořádne se dívej."

Myrta zvedla ruce ke tváři, a když je zase odtáhla, byla celá její hlava pryč. Tělo a končetiny ji rychle následovaly.

"Nejenom že si dovedu sundat obličej," řekl Myr-tin hlas odněkud ze vzduchu. Já to umím s celým tělem."

Je to fakt," sípál Kong. "Všechno je to fakt."

Pak vzduchem zasvištěla malá neviditelná pěst a zbavila ho vědomí. Billy Kong ležel na betonové podlaze a zdálo se mu, že je zase Jonas Lee a před ním stojí jeho bratr a říká: Já jsem ti to povídal, bráško. Povídal jsem ti, že démoni jsou. V Malibu mě zavraždili. Tak co s tím provedeš?

A malý Jonas odpověděl: Pracuju na tom, Eriku.

Minerva si vzala od strážce telefon.

"Minerva Paradizová."

"Minervo, tady Artemis Fowl," řekl hlas perfektní francouzštinou. Jednou jsme se viděli, na Sicílii, přes místnost plnou lidí."

Já vím, kdo jsi; málem jsme se potkali i v Barceloně. A taky vím, že jsi to skutečně ty. Naučila jsem se tvoje hlasové vzorce a kadenci z přednášky o balkánské politice, kterou jsi měl před dvěma lety na Trinity."

"Výborně. Je mi divné, že jsem o tobě ještě neslyšel."

Já nejsem tak neopatrná jako ty, Artemisi. Dávám přednost anonymitě, než si budu moci získat uznání něčím skutečně výjimečným."

"Třeba existenci démonů," napověděl Artemis. "To by bylo něco skutečně výjimečného."

Minerva pevně sevřela telefon. "Ano, vážený pane Fowle. To by bylo výjimečné. To je výjimečné. Takže buď tak laskav a dej ty svoje irské tlapy pryč od mého výzkumu. To poslední, co můžu potřebovat, je, aby mi nějaký namyšlený teenager na poslední chvíli vyfouknul všechnu mou práci. Měl jsi svého vlastního démona, ale to ti nestačilo, pokusil ses ukrást ještě toho mého. Jen jsem tě v Barceloně poznala, pochopila jsem, že ti jde o stejný předmět výzkumu jako mně. Věděla jsem, že se nás pokusíš vykourit a pošleš někoho, aby se schoval v autě. Byl to celkem logický postup, takže jsem do toho auta nastražila pastičku. A taky jsi vyřadil mého bratra. Jak jsi mohl!"

"Za to bys mi měla být spíš vděčná," odsekl bezstarostně Artemis. "Malý Bobo je podle všeho nesnesitelný protiva."

"Proč mi voláš? Abys urážel mou rodinu?"

"Ne," odpověděl Artemis. "Omlouvám se, to bylo dětinské. Volám proto, abych se tě pokusil přesvědčit a přivést k rozumu. Tady je v sázce mnohem víc než Nobelova cena, čímž její význam nechci nijak snižovat."

Minerva se vědoucně usmála. "Artemisi Fowle, ať se snažíš předstírat, co chceš, voláš proto, že tvůj plán selhal. Mám tvou démonku a ty ji chceš zpátky. Ale jestli ti to udělá radost, klidně pokračuj v tom projevu o dobru lidstva."

Venku, na výběžku, odkud byl výhled na zámček Paradizových, se Artemis Fowl zamračil. Ta dívka mu hodně připomínala sebe samého před rokem a půl, kdy úspěch a zisk pro něj znamenaly vše a rodina a přátelé byli až na druhém místě. V tomhle případě byla upřímnost skutečně ta nejlepší politika.

"Slečno Paradizová," řekl tiše. "Minervo. Poslouchej mě chvíli - poznáš sama, že ti říkám pravdu."

Minerva pohrdlivě zamlaskala. "A proč asi? Protože je mezi námi nějaké výjimečné spojení?"

"Popravdě řečeno, je. Jsme si podobní. Oba jsme vždycky ta nejinteligentnější osoba v každé místnosti, ve které se ocitneme. Oba nás soustavně podceňují. Oba jsme odhodlaní být nejzářivější hvězdou v každém oboru, který si vybereme. Oba nás pronásleduje výsměch a osamělost."

"To je směšné," ušklíbla se Minerva, ale moc přesvědčivě to neznělo. Já nejsem osamělá. Mám svou práci."

Artemis se nedal odradit. Já vím, jaké to je, Minervo. A jedno ti řeknu: bez ohledu na to, kolik cen získáš, kolik teorií dokážeš, nebude to stačit k tomu, aby tě lidi měli rádi."

"Ušetří mě těch svých amatérských psychologických přednášek. Nejsi ani o tři roky starší než já."

To se Artemise dotklo. "Amatérské nejsou. A pro tvou informaci, s věkem inteligence často spíš klesá. Napsal jsem na to téma článek do Psychology Today, pod pseudonymem doktor C. Nillnie de Mentse."

Minerva se zasmála. Jasně. Senilní demence. To je dobré."

Artemis se také usmál. Jsi první, komu to došlo."

"To jsem vždycky."

Já taky."

"Neunavuje tě to někdy?"

"Strašně. Lidi jsou neuvěřitelní. Všichni tvrdí, že nemám smysl pro humor, a pak vytvořím naprosto logický vtip na základě obecně známého duševního stavu a všichni ho přehlédnou. Přitom by se měli válet smíchy."

"No to znám," souhlasila Minerva. "Mně se to stane každou chvíli."

Já vím. Moc se mi líbil ten vtip s Murraym Gell-Mannem a s únosem kvarku, cos udělala ve vlaku. Ohromně chytrá analogie."

Přátelská konverzace okamžitě zamrzla.

Jak jsi to mohl slyšet? Jak dlouho už mě špehuješ?"

Artemis byl šokovaný sám sebou. Tenhle fakt neměl v úmyslu odhalit. Tohle se mu vůbec nepodobalo, klábosit o zbytečnostech, když šlo o životy. Ale Minerva se mu líbila. Byla mu hrozně podobná.

"V chodbice byla bezpečnostní kamera. Opatřil jsem si ten záznam, nechal jsem ho zvětšit a odečítal jsem ti ze rtů."

"Hmmm," broukla nedůvěřivě Minerva. "Na žádnou kameru si nevzpomínám."

"Byla tam. V červené plastové bublině. Rybí oko. Omlouvám se za ten vpád do tvého soukromí, ale situace byla kritická."

Minerva chvíli mlčela. "Artemisi. Asi bychom si spolu měli hodně o čem povídat. Takhle dlouho jsem si s žádným klukem nepovídala už... no snad

ještě nikdy. Ale musím dokončit tenhle projekt. Mohl bys mi znova zavolat tak za šest týdnů?"

"Za šest týdnů bude už pozdě. Svět bude docela jiný, a tím nemyslím lepší."

"Artemisi. Nech toho. Zrovna ses mi začínal líbit, a už jsme zase tam, kde jsme začali."

"Dej mi ještě jednu minutu," naléhal Artemis. Jestli tě za jednu jedinou minutu nedokážu přesvědčit, tak zavěším a nechám tě bádat."

"Padesát devět," řekla Minerva. "Padesát osm.."

Artemise napadlo, jestli všechny dívky jsou takhle emocionální. Myrta bývala taky taková. Jednu chvíli vřelá a za chvíli jako led.

"Držíš v zajetí dva tvory. Oba myslící. A ani jeden není člověk. Když kteréhokoli z nich odhalíš širší vědecké komunitě, začne se na jejich druh pořádat hon. Budeš zodpovědná za vyhubení přinejmenším jednoho druhu. To chceš?"

"To chtějí oni," odsekla Minerva. "Ten první, kterého jsme zachránili, vyhrožoval, že nás všechny zabije a možná i sežere. Říkal, že démoni se vrátí a tu lidskou havěť vyhubí."

"O Opatovi vím," prohlásil Artemis a využil toho, co se dozvěděl z Minerviných vlastních bezpečnostních kamer. "To byl dinosaurus. Démoni teď na lidi zaútočit nemůžou. Podle mých časových výpočtů soudě, Opat to strhlo deset tisíc let do jeho vlastní budoucnosti a pak zase zpátky. Vyhlášovat válku démonům by bylo jako vyhlášovat ji opicím. Vlastně opice by byly nebezpečnější, je jich víc. A kromě toho, démoni se nemůžou ani plně materializovat, když je nenapumpujeme stříbrem."

"Určitě si najdou nějaký způsob, jak to obejít. Ne-

bo jeden může projít náhodou, stejně jako Opat, a těm ostatním pak otevřít brány."

"To je hodně nepravděpodobné. No vezmi si to reálně, Minervo, jaká je tak asi pravděpodobnost?"

"Takže Artemis Fowl chce, abych zapoměla na svůj nobelovský projekt a zajaté demony pustila."

"Abys zapoměla na projekt, to určitě," podíval se Artemis na hodinky. "Ale ty zajatce myslím propouštět nemusíš."

"Vážně? A pročpak?"

"Protože tuším, že už jsou pryč."

Minerva se zprudka obrátila k místu, kde předtím seděl Č.I. Bylo prázdné. Zajatý démon zmizel i se svou židlí. Rozhlédla se po místnosti a přesvědčila se, že tu není nikdo kromě ní.

"Kde je, Artemisi?" zaječela do telefonu. "Kde je moje trofej?"

"Zapomeň na to všechno," radil jí tiše Artemis. "Nestojí to za to. Ber to od člověka, který taky nadělal pěkných pár chyb. Brzo se ozvu."

Minerva stiskla telefon, jako by to byl Artemisův krk.

"To byl trik!" řekla, protože jí náhle došla pravda. "Ty jsi mě nechal chytit tu tvou démonku!"

Ale Artemis neodpověděl. Neochotně zavřel za tou konverzací dlaň. Obecně vzato, když se mu povedlo někoho převést, měl z toho příjemný pocit, ale když teď oklamal Minervu Paradizovou, cítil se jako had. Byla to ironie, že si připadal jako padouch zrovna teď, kdy byl skoro kladný hrdina.

Butler se po něm ze své vyhlídky podíval.

"Tak jak to šlo?" zeptal se. "Váš první delší rozhovor s dívkou vašeho věku?"

"Skvěle." Z Artemisova hlasu sarkasmus úplně odkapával. "Nejspíš se budeme v červnu brát."

KAPITOLA IX:

KARTA SE OBRACÍ

ZÁMEČEK PARADIZOVÝCH

Když Myrta Krátká otevřela dveře své improvizované cely v suterénu, zjistila, že před nimi poskakuje na místě její přílba a na ní se trojrozměrně promítá Klusákův obličej.

"Br, z toho jde strach," ulevila si. "Nemohl bys mi prostě poslat textovku?"

Klusák do počítače v Myrtině přílbě vložil trojrozměrnou nápovědu. Myrtu nepřekvapilo, že pomocníkovi dal své vlastní rysy.

"Trochu jsem zhubl od té doby, co byl ten model vytvořený," řekl Klusákův obraz. "Chodím běhat. Každý večer."

"Soustřed' se," okřikla ho Myrta.

Sklonila se a Klusák jí s přílbou vyskočil na hlavu. Myrta ji pevně dotáhla a uzavřela.

"Kde je ten démon?"

"Hned nad schody. Druhé dveře vlevo," odpověděl Klusák.

"Fajn. Vymazal jsi nás z bezpečnostního systému?"

"Samozřejmě. Démon je neviditelný a tebe lidé nezachytí, ať použijí jakýkoli objektiv."

Myrta skákala nahoru po schodech lidských rozměrů. Bylo by samozřejmě snazší letět, jenže křídla nechala venku stejně jako počítač ze své kombinézy.

Nechtělo se jí riskovat, že se dostanou do rukou lidem, tedy kromě Artemise. A ani to se jí nedělalo snadno.

Spěchala chodbou, minula první dveře vlevo a pak se protáhla pootevřenými druhými dveřmi. Rozhlédla se a jedním pohledem odhadla situaci.

Démon byl připoutaný na židli a ta lidská dívka stála zády k němu a telefonovala. Na zdi bylo velké, jednosměrně průhledné zrcadlo. Myrta si pomocí termálního čidla ověřila, že ve vedlejší místnosti je jen jeden člověk, mohutný muž. Vypadalo to, že také mluví do mobilu, a rozhodně se nedíval do démonovy cely.

"Mám ji omráčit?" zeptal se s nadějí v hlase Klusák. "Uspala tě přece plynem!" Tahle nová hračka ho strašně bavila.

Bylo to jako stát se přímým účastníkem počítačové hry.

Já jsem nebyla uspaná," opravila ho Myrta; uzavřená přílba všechna její slova navenek utlumila. "Zadržela jsem dech.

Artemis mě upozornil, že Minerva použije plyn. Ze všeho nejdřív jsem to auto odvětrala."

"A co ten Blátivý vedle?" naléhal Klusák. "Laserem můžu zamířit i skrz sklo. Fakt je to moc chytrá věcička."

"Nech toho, nebo si to spolu vyřídíme, až se vrátím," varovala ho Myrta. "Střelíme, jen když je to nezbytně nutné."

Myrta se protáhla kolem Minervy a dávala si dobrý pozor, aby se Blátivý nedotkla nebo nešlápla na uvolněnou parketu. Stačilo jedině vrznutí a všechny jejich plány by se zhroutily. Přidřepa u malého démona, kterého obtížné postavení kupodivu nevyvádělo příliš z míry. Místo toho si odřikával další a další slova a po každém se zahihňal.

"Pospolitost, moc hezké," řekl. A potom: "Sanitární. To se mi líbí. Hi hi ni."

No nazdar, pomyslela si Myrta. Ten démon zřejmě při přesunu přišel opar mozkových buněk. Pomocí hlasového příkazu si napsala na vizor textovou zprávu.

"Kývni, jestli tohle přečteš," stálo tam. Démonovi se zdálo, že ta slova najednou plují před ním ve vzduchu.

"Kývni, jestli..." vyslovil bezzvučně, pak se zarazil a začal horečně kývat.

"Přestaň kývat!" napsala Myrta. Jsem elfka. Patřím k prvnímu rodu skřítků. Přišla jsem tě zachránit. Rozumíš?"

Odpověď žádná, a tak Myrta doplnila zprávu příkazem. "Kývni jednou, jestli rozumíš."

Démon kývl.

"Dobře. Nemusíš dělat nic jiného, než být zticha a vůbec se nehýbat."

Další kývnutí. Malý démon začínal chápat.

Klusák přenesl svůj obraz zevnitř na hledí Myrti-ny přílby.

"Připravená?" zeptal se.

Jo. Ty dávej pozor na toho Blátivého vedle. Když se otočí, můžeš ho omráčit."

Myrta zašmátrala rukou v pravém rukávu a zachytila mezi ukazováčkem a prostředníčkem plachtu z kamfólie. Když je skřítek chráněný štítem a vibruje rychleji, než dokáže lidské oko sledovat, není to tak jednoduché, jak se zdá.

Kombinéza Sekce osm jí to poněkud usnadňovala, protože snižovala nutný počet kmitů. Myrta vytáhla a rozložila velký kus maskovací fólie. Na té automaticky naskočil dost věrný obraz toho, co by za ní přibližně mělo být. Každé zr-

níčko kamfólie tvořil vlastně umělý diamant vybroušený do mnoha plošek, který dokázal odrážet přesně bez ohledu na to, z jakého úhlu jste se na něj dívali.

Myrta zacouvala až těsně k Č.1 a pak kamfólii zvedla. Fólie byla vybavená multisenzorovou technologií, takže pro Klusáka nebylo nic těžkého smazat Č.1 z projekce. Z Minervina pohledu to bude vypadat, že její zajatý démon prostě zmizel. Číslo Jedna se bude zdát, že se neděje vůbec nic a že tohle je ta nejnepovedenější operace v dějinách zachraňování.

O pár vteřin později se k nim Minerva zprudka obrátila.

Č.1 na ni přátelsky kývl a ohromilo ho, že ona ho nevidí.

"Kde je, Artemisi?" zaječela dívka do telefonu. "Kde je moje trofej?"

Č.1 měl chuť říct Vždyť jsem tady!, ale rozmyslel si to.

"To byl trik!" ječela Minerva. "Ty jsi mě nechal chytit tu svou démonku!"

No že ti to konečně došlo, pomyslela si Myrta. A teď buď hodná holčička a běž pěkně prohledat zámek.

Minerva poslušně vyběhla z místnosti a volala svého otce. Gaspard Paradizo ji ve vedlejší místnosti slyšel, zaklapnul mobil a začal se otáčet...

Klusák aktivoval laser v přílbě a střelil ho do hrudi. Chirurg se svezl k zemi a ležel tam bez hnutí, jen hrud' se mu zvedala pomalým dechem bezvědomých.

"Skvěle," pochvaloval si kentaur. "Vidělas to? Na skle není ani šmouha."

"Měl namířeno ke dveřím!" namítla Myrta a spustila maskovací fólii.

"Šel ke sklu. Musel jsem ho omráčit."

"O tom si ještě promluvíme, Klusáku. Tohle tvoje násilnické chování se mi vůbec nelíbí."

"Caballina má ráda, když jedním rázně. Říká mi můj hřebce."
"Kdo? Poslyš, mlč už radši," sykla Myrta a přetavila Číslu Jedna pouta dvěma krátkými laserovými výstřely.
"Volný!" zvolal rarach a vyskočil. "Osvobozený. Nespoutaný. Bez omezení."
Myrta zrušila štít a Číslu Jedna se ukázala.
"Doufám, že je to přilba," podotkl Čl.
Myrta se dotkla tlačítka a hledí vyjelo vzhůru. "Ano, jsem skřítek jako ty. Jen z jiného rodu."
"Elfka!" vykřikl Čl nadšeně. "Opravdová elfka. Slyšel jsem, že si jídlo vaříte a že posloucháte hudbu. Je to pravda?"
"Občas, když se zrovna nepokoušíme uniknout před lidskými zabijáky."
"Ale oni nejsou zabijáci, vrahové, násilníci, dokonce ani bojechtiví."
"Ta, kterou jsi viděl, možná ne. Ale v suterénu je jeden takový s divnými vlasy. A věř mi, ten až se vzbudí, tak bude nejen zabiják, ale i všechno to ostatní, cos říkal."
Čl si vzpomněl na Billyho Konga; po novém setkání s ním rozhodně netoužil.
"Dobře, elfko. Tak co teď?"
"Říkej mi Myrto."
Já jsem Číslo Jedna. Tak co teď, Myrto?"
"Teď utečeme. Čekají na nás přátelé... ehm..., Číslo Jedna."
"Přátelé?" opakoval užasle Čl. Znal to slovo, samozřejmě, ale nikdy ho nenapadlo, že by se mohlo

nějak vztahovat k němu. Potěšilo ho to, dokonce i v téhle nebezpečné situaci. "Co mám dělat?"
Myrta kolem něj omotala kamfólii. "Tohle si přidržuj na sobě. Zakryje ti to většinu těla." "Neuvěřitelné," jásal Čl.
"Plášť neviditelnosti." Klusák zasténal Myrtě do ucha. "Plášť neviditelnosti! To je vysoce citlivé bojové vybavení. Co si myslíš? Že si to nějaký čaroděj jenom tak vytáhnul z podpaží?" Myrta si kentaura nevšimla; už si začínala zvykat.
"Tu fólii si pevně přidržuj jednou rukou, druhou se mě chyt' za pás. Musíme odsud rychle zmizet. Už mi zbývá kouzla jen na pár minut štítu. Jsi připravený?"
Z pláště neviditelnosti vykoukl ustaraný obličej ra-racha. "Přidržet fólii. Chytit se pásu. Chápu." "Dobře. Klusáku, kryj nám záda. Jdeme." Myrta aktivovala štít a pak rychle vyrazila otevřenými dveřmi ven, Čl táhla za sebou. Chodba byla plná palm v květináčích a barevných olejomalb, včetně jednoho Matisse. Myrta slyšela v okolních místnostech hulákat lidi. Všude kolem nich panoval ruch a bylo jen otázkou času, kdy se někteří Blátiví vyrojí i na tuhle chodbu. Čl dělal, co mohl, aby jí stačil. Jeho malé nožičky klopýtaly za skvěle trénovanou elfskou kapitán-kou. Zdálo se nemožné, že by mohli uniknout. Všude kolem bylo slyšet dupot blížících se nohou. Čl se na okamžik přestal soustředit, zachytil palcem u nohy za fólii a přišlápl ji. Elektronika ve fólii zajiskřila a zkratovala. Démon byl viditelný jako krvavá skvrna na sněhu.

Jsmo bez fólie," hlásil Klusák.
Myrta zaťala pěst. Jak postrádala svou zbraň!
"Dobře. Nezbyvá než prostě utéct. Klusáku, můžeš si povolit uzdu, jestli omluvíš tu koňskou analogii."
"No konečně," zarehtal kentaur. "Přidal jsem si k ovládání joystick. Není to zrovna tradiční, ale velice přesné. Nepřátelé se blíží ze všech stran. Já radím, volte přímou trasu. Běžte na konec chodby a pak ven z okna, po vzoru našeho přítele Dandyho. Jak budete venku, bude vás krýt Butler."
První hrozba se objevila před nimi. Dva strážní vyběhli za rohem s puškami v ruce.
Bývalí policajti, pomyslela si Myrta. Pokrývají úhlopříčky.
Oběma mužům vyrazilo dech, když uviděli Čl. Zřejmě nepatřili k zasvěceným.
"Co to sakra je?" prohlásil jeden.
Ten druhý zachoval chladnou hlavu. "Ani se nehni!"
Klusák je oba zasáhl do hrudi pořádnými laserovými záblesky. Energie jim projela oblečením a oni se svezli po zdi.
"V bezvědomí," lapal Čl po dechu. "Ve mdlobách, bez ducha, odepsaní." Uvědomil si, že takovéhle vyjmenovávání slovníku mu pomáhá proti stresu.
"Stres. Tlak, napětí a úzkost."
Myrta vlekla Číslo Jedna dál, k dosud otevřenému oknu. Z postranních chodeb vybíhali další strážní, ale Klusák se jich účinně zbavoval.
"Za tohle bych měl dostat bonusové body," chechtal se. "Nebo přinejmenším aspoň jeden život navíc."
V knihovně byli ještě dva strážci, kteří si tam po-

tajmu dávali espresso. Klusák je složil, než se vůbec stačili pohnout. A pak ještě vystřelil vějířovitý paprsek, který vypařil kávu dřív, než stačila dostřiknout na koberec.
Je tuniský," vysvětloval. "Kafe se z něj strašně těžko dostává. Takhle jim bude stačit vyluxovat."
Myrta seběhla do pokoje. "Mám dojem, že ti občas nedochází, jak závažná věc jsou takovéhle nadzemní akce," zavrčela a protáhla se kolem mohutné sametové pohovky.
Čl klopýtal za svou záchránkyni po schodech lidské velikosti. I přes celý svůj nový slovník si nebyl jistý, jak se vlastně cítí.
Vyděšený, to ano. Velicí Blátiví se zbraněmi, co plivají oheň, a vůbec všechno. A taky rozčilený. Zachraňuje ho nějaká elfská superhrdinka, a navíc je neviditelná. A bolest v noze, na tu nesmí zapomínat. Ten vzteký člověk ho střílel do nohy, určitě stříbrnou kulkou. Ale Čl si uvědomil, že jedna věc v tom kotli pocitů chybí. Ta, kterou v sobě pociťoval velice silně snad odjakživa. Nejistota. Bez ohledu na to, jaké šílenství se kolem něj rozpoutalo, cítil se na téhle planetě

víc doma, než se kdy cítil na Hybrasu.

Kolem ucha mu zasvištěla kulka.

No, možná že Hybras přece jen nebyl tak špatný.

"Probud' se, Klusáku!" zlobila se Myrta. "Máš nám snad krýt záda, ne?"

"Promiň," omluvil se kentaur, otočil laser a pokropil vchod. Strážkyně, která tam stála, se usmála od ucha k uchu a pak se svezla k zemi. A na té zemi si začala propzpěvovat dětskou písničku o psu a ovsu.

"To je divné," prohlásil Klusák. "Ona si zpívá."

"Nic zvláštního," hekla Myrta, která právě šplhala

na okenní parapet. "Laser některé funkce vyřadí, ale občas zase probudí jiné."

To je zajímavé, myslel si kentaur. Flinta štěstí. To rozhodně stojí za bližší prozkoumání.

Myrta se natáhla dolů a popadla Č.l za zápěstí. Polekalo ji, že její vlastní paže nejsou tak neviditelné, jak by byla chtěla. Docházelo jí kouzlo. Štít ubíral energii hrozně rychle. Za chvíli bude viditelná, ať už budou bezpečně pryč, nebo ne.

"Už jsme skoro tam," chlácholila Č.l.

Jenom přes tadyhleto velikou nekrytou plochu, co?" odsekl Č.l, který v sobě objevoval netušené vlohy k sarkasmu.

"Ten se mi líbí," pochvaloval si Klusák.

Skutáleli se dolů na trávník. Celá rezidence už tou dobou byla na nohou a z různých východů se valili strážní jako kuličky z protrženého pytle.

"Vytmať jim to, Klusáku," řekla Myrta. "A vozidla zlikviduj taky."

"Rozkaz, madam," odpověděl Klusák a dal se do díla.

Myrta utíkala, co mohla, a raracha vlekla za sebou. Neměla čas brát v úvahu jeho fyzické schopnosti; buď jí stačí, nebo ho povleče. Laserová tužka na její přilbě páčila paprsek za paprskem a otáčela se v širokém oblouku, aby zasáhla všechny přibližující se strážce. Myrta cítila teplo zbraně na temeni hlavy a rozhodla se, že jestli se z tohotohle dostane, vezme si Klusáka stranou na slovíčko ohledně toho jeho údajně revolučního chladicího systému.

Kentaur měl teď tak plné ruce práce, že už neměl kdy ani klábosit. Myrta ve sluchátkách slyšela jenom hekání a tiché ržání, jak se Klusák soustřeďoval na svůj úkol. Už se neobtěžoval s dokonalým mířením,

na to bylo cílů příliš mnoho. Kosil je vějíři energie, které dokázaly složit pět šest strážců najednou. Za půl hodiny budou zase úplně fit, i když někteří se možná budou pár dnů potýkat s bolestí hlavy, ztrátou vlasů, podrážděností, akutními nezvladatelnými střevními potížemi nebo s jiným ze široké škály vedlejších účinků.

Pak se Klusák zaměřil na auta a vypálil do každé benzinové nádrže několik impulzů. Bavoráky postupně explodovaly a předváděly při tom pozoruhodné ohnivé přemety. Síla nárazu popadla Myrtu a Č.l jako velká dlaň a popohnala je vpřed trochu rychleji. Myrtu chránila proti hluku přilba, ale chudákovi Č.l bude ještě pěkně dlouho zvonit v uších. Z pukajících motorů se valil hustý černý dým a zahalil pečlivě udržovanou zahradu lépe než jakýkoli kouřový granát. Myrta a Č.l se hnali těsně před okrajem oblaku k hlavní bráně.

"Vrata," zafuněla Myrta do mikrofonu.

"Vidím," odpověděl Klusák a roztavil panty zdobených železných mříží, takže se vyvrátily a zařinčely jako veliký zvon. Najaté terénní vozidlo zprudka zastavilo těsně za sloupy a dveře se otevřely.

Uvnitř seděl Artemis a natáhl ruku po Č.l.

"Honem," pobízel naléhavě. "Dovnitř!"

"Ááááá!" vyděsil se Č.l. "Člověk!"

Myrta naskočila do auta a vlekla Č.l za sebou.

"To je v pořádku," vysvětlovala a zrušila štít, aby si zachovala aspoň ten zbyteček kouzla, který ještě měla. "To je přítel."

Č.l se tiskl Myrtě k zadům a snažil se nezvracet. Pak se podíval k volant, kde seděl Butler.

"A co on, prosím, řekni, že je taky přítel."

Myrta se usmála a dopadla na sedadlo. "Ano, je to přítel. Ten nejlepší."

Butler škubl řadicí pákou. "Připoutejte se, kluci a holky. Bude honička."

Slunce právě zapadalo, když Butler zkušeně sjížděl autem v serpentínách k Věnce. Silnice byla vysekaná v prudkém svahu, nahoře nad ní hnízily kamenné vily a dole se otvírala hlubina Gorge du Loup. Jet v těchto zatáčkách rychle, to chtělo opravdu skvělého řidiče, jenže Butler jednou řídil obrněné vozidlo AI Fahd přeplněným káhirským tržištěm, takže alpské cesty pro něj moc velký problém nepředstavovaly.

Ukázalo se ovšem, že žádná honička se nekoná. Z vozového parku Paradizových zbyly převrácené, poničené a hořící hromádky na příjezdové cestě. Nezůstal jim ani moped, na kterém by se dalo prchající auto pronásledovat.

Butler neustále kontroloval zpětné zrcátko a spokojený úsměv si dopřál teprve, když projeli mýtní-cí v Cagnes sur Mer. Jsme z toho venku," prohlásil a zařadil se do rychlého pruhu dálnice. "Nezbylo jim tam jediné pojízdné vozidlo, včetně toho elektrického autíčka, co na něm jezdil malý Beau."

Artemis se usmál, opojený úspěchem. "Možná jsme jim měli nechat ten skvělý pomocný pohon pana Dana."

Myrta si všimla, že Č.l si spokojeně prohlíží svůj bezpečnostní pás.

"Připoutej se," připomněla mu.

"Připoutat," řekl Č.l. "Upevnit, přivázat, připnout. Proč jsi s těmi lidmi?"

"Oni ti pomůžou," vysvětlovala vlídně Myrta.

Č.l měl asi milion otázek a věděl přesně, jak každou z nich formulovat. Ale pro tu chvíli slova ustoupila obrazům a hranatá raráši brada klesala níž a níž, jak Č.l přes ztmavené sklo sledoval divy moderní dálnice.

Myrta využila příležitosti, aby se dozvěděla, co se mezitím dělo.

"Dandy a Sláma v pořádku odletěli?"

"Ano," potvrdil Artemis. "Klusák chtěl mít modul co nejdřív zpátky, protože ho použil bez povolení. Neměli bychom za nimi mít víc než pár hodin zpoždění. Než se dostanete do přístavu, bude už uzávěra určitě zrušená. Nepřekvapilo by mě, kdyby sis právě vysloužila medaili, Myrto. To byla neuvěřitelně skvělá práce."

Ještě nejsme úplně hotoví."

"To je pravda. Ale už to není nic, oč by se nedokázal postarat policejní tým pro výmaz paměti. Neexistuje žádný fyzický důkaz, že tu zkázu způsobil někdo jiný než lidé."

Myrta se zase opřela. Jenže na něco zapomínáme."

"Na demony," kývl Artemis. Jejich kouzlo se rozpadá. Jejich ostrov se ztratí v čase. Ztratí, nebo už ztratil. Budou se objevovat a zase mizet, jako když poskakuje míček."

Č.l zachytil jedno slovo. "Rozpadá?"

"Hybras je odsouzený k zániku," odpověděl otevřeně Artemis. "Tvůj domov to brzo vtáhne do časového tunelu a s ním všechno, co na něm je. Když říkám brzo, myslím tím náš čas, tady na tom konci. Tam u vás se to mohlo už stát, nebo se to možná stane až za milion let." Vztáhl k Č.l ruku. "A mimochodem, já se jmenuju Artemis Fowl."

Č.l jeho ruku uchopil a lehce mu ohryzal ukazováček, jak je u démonů zvykem.

Já jsem Číslo Jedna, rarach. Nemůžeme udělat něco, abychom Hybras zachránili?"

"Sotva," pokrčil rameny Artemis a prohlížel si ukazováček, jestli ho nemá pokousaný. Jediný způsob, jak Hybras zachránit, je vrátit ho na Zem za kontrolovaných podmínek. Bohužel jediní, kdo by to dokázali, byli čarodějové, a ti jsou všichni mrtví."

Č.l si hryzal ret: "Ehm, tedy, nejsem si docela jistý, ale já jsem možná taky čaroděj. Mám dar jazyků."

Artemis se naklonil dopředu, až se mu napnul bezpečnostní pás. "Dar jazyků může být jenom talent. Co ještě dovedeš?"

"No, zase si tím nejsem docela jistý, ale možná, že jsem dokázal změnit dřevo na kámen."

"Chrlíčový dotek. Tak to je zajímavé. Víš, Číslo Jedna, na tobě je něco... ty tvoje znaky. Připadáš mi povědomý."

Artemis se zamračil, protože ho zlobilo, že nedokáže svou vzpomínku docela přesně určit. "Nesetkali jsme se, to bych si určitě pamatoval. Ale přece jenom..."

"Ty znaky jsou celkem obvyklé, zvlášť ten šestiúhelník na čele. Démoni si často myslí, že mě znají. Můžeme se vrátit k Hybrasu?"

Artemis kývl. "Ano, jistě. Nejlepší by asi bylo dostat tě do podzemí. Já si jen tak hraju s magickou teorií; Klusák tam má živé odborníky, kteří se nemohu dočkat, až tě prozkoumají. Jsem si jistý, že policie už dokáže vymyslet nějaký plán, jak tvůj ostrov zachránit."

"Vážně?"

Odpovědi ušetřil Artemise Butler, který se ozval od volantu.

"V zámečku Paradizových máme menší problém," poklepal na obrazovku malého laptopu připevněného na palubní desce. "Možná byste se měli podívat sami."

Strážce podal přes rameno počítač dozadu. Obrazovka byla rozdělená do dvanácti okének, do kterých dosud přes Klusákovu datovou smyčku proudila data z bezpečnostních kamer zámečku.

Artemis si položil laptop na kolena a těkal svými jasnými očima po obrazovce.

"No potěš," prohlásil zamyšleně. "To není dobré."

Myrta si přesedla, aby viděla na obrazovku.

"To tedy není dobré ani trochu."

Č.l počítač nijak zvlášť nevyváděl z míry. Pro něj to byla prostě jen nějaká krabíčka.

"Není to dobré," probíral se slovníkem ve své hlavě. "Synonymum pro je to špatné."

Artemis nevzhlédl od obrazovky. "To máš úplnou pravdu, Číslo Jedna. Je to špatné. Hodně špatné."

KAPITOLA X

KRÁL KONG

ZÁMEČEK PARADIZOVÝCH

Minerva Paradizová byla vzteky bez sebe. Ten příšerný Fowl jí dokázal nějak vyfouknout výzkumný subjekt přímo před nosem. A to po té spoustě peněz, co tatínek utratil za bezpečnostní službu, dokonce najal i toho odporného pana Konga. Minerva si občas říkala, jestli snad úplně všichni muži nejsou lumpové, samozřejmě kromě tatínka.

Zámeček byl v troskách; Fowl po sobě nechal pěknou spoušť. Auta se hodila leda do šrotu. Trávníky byly tak rozorané, že by se tam dala sázet zelenina, a každíčký kout v domě načichl kouřem a benzinem. Jen spěšný telefonát na policejní stanici ve Věnce a několik výmyslů o havárii generátoru zabránilo příjezdu policejního auta.

Jakmile něhli oheň pod kontrolou, svolala Minerva do patia poradu. Byl tam Juan Soto, šéf ochranky, její otec Gaspard a samozřejmě taky Billy Kong. Ten vypadal rozčilenější než jindy.

"Démoni," mumlal si rodák z Malibu pro sebe. Je to pravda, všechno je to pravda. Mám zodpovědnost ke svému

bratrovi. Musím pokračovat tam, kde on skončil."
Kdyby byla Minerva dávala pozor na to, co Kong

říká, možná by si všimla jeho výhrušného tónu, jenže měla dost vlastních problémů. A podle Minervi-na názoru byly její problémy mnohem důležitější než problémy kohokoli jiného.

"Mohli byste se soustředit? Možná jste si všimli, že můj projekt je v krizi."

Gaspard Paradizo už měl Minervina projektu právě tak dost. Zatím jí vyhověl ve všem a stálo ho to jeden a půl milionu eur, ale teď bylo zničené celé jeho sídlo, a to skutečně bylo příliš.

"Minervo, chérie" řekl a uhladil si stříbrné vlasy. "Myslím, že bychom měli vše přehodnotit. A možná to ukončit dřív, než budou ztráty příliš velké."

"Ukončit, tati? Ukončit? Když Artemis Fowl pracuje na stejném projektu? To tedy ani omylem."

Gaspard promluvil znova a tentokrát měl jeho tón ocelovou hranu. "ani omylem, říkáš, Minervo?"

Minerva se zarděla. "Promiň, tati. Já jenom zuřím. Ten Irčan sem prostě napochoduje málem s armádou a jen tak mimochodem zničí všechnu naši práci. Můžeme si něco takového nechat líbit?"

Gaspard, stejně jako ostatní, seděl u kovového zahradního stolku v zadním patiu u bazénu. Odstrčil židli a obešel stůl ke své dceři. Z jejího místa byl úžasný výhled na zalesněnou rokli a dál dolů, do An-tibes. Dnes večer ale výhled nikoho moc nezajímal.

„Já myslím, Minervo," začal a přidřepł vedle ní, "že jsme zašli příliš daleko. Tady jsou ve hře nadpřirozené síly. Tyhle tvory provází nebezpečí a já už nedovolím, abys ohrožovala sebe nebo ostatní. Bojovali jsme statečně a já jsem na tebe tak pyšný, že mi div srdce nepukne, ale teď se toho musí chopit vláda."

"Copak to jde, tati?" namítla Minerva podrážděně.

"Nemáme vůbec žádné záznamy. Žádné zdroje. Všechny počítačové složky a disky jsou zničené. Dokonce se provrtali i do sejfu a spálili všechno, co tam bylo. A řekla bych, že Artemis Fowl shodil i Yahoo a Google. Je to beznadějné. Jak by to asi vypadalo, kdyby se malá holka objevila na ministerstvu obrany a vykládala jim tam něco o obludách ve sklepech? Potřebuju důkazy."

Gaspard vstal, až mu zapraskalo v kolenou. "Důkazy, maličká? To nejsou zločinci. Díval jsem se, jak mluvíš s naším návštěvníkem. Byl bystrý, inteligentní, neprovedl nic špatného. Nebylo to zvíře. Jedna věc je předložit Nobelovu výboru důkaz o chystané invazi z času, ale docela něco jiného je pronásledovat nevinné myslící tvory."

"Ale tati!" prosila Minerva. Ještě jeden pokus. Po-třebuju měsíc, abych obnovila model časového tunelu, a pak zase dokážu předpovědět materializaci."

Gaspard políbil svou dceru na čelo. "Zeptej se svého srdce, moje geniální holčičko. Co ti říká?"

Minerva se zamračila. "Zeptat se srdce? Tati, vážně, copak jsme v červené knihovně?"

"Prosím, chérie," neztrácel trpělivost otec. "Víš, že tě mám rád a respektuji tvoji genialitu, ale aspoň projednou, nemohli bychom zůstat u toho poníka? Nebo nemám objednat toho Justina Timberjakse-jmenuje, aby ti zazpíval na narozeninové oslavě?"

Minerva ještě chvíli tiše zuřila, ale v podstatě věděla, že tatínek má pravdu. Neměla právo chytat a zavírat inteligentní tvory. Byla to krutost, nic jiného. Zvlášť když neměli zlé úmysly. Nemohla to ale jen tak prostě vzdát. Minerva se v duchu rozhodla, že její příští projekt bude Artemis Fowl. Ona o tom Irčanovi zjistí úplně všechno, i to, co ví o démonech.

"Tak dobře, tati," povzdechla. "Kvůli tobě se té Nobelovy ceny zřeknu. Přinejmenším tenhle rok."

Příští rok to bude jiné, pomyslela si. Až budu vědět to, co ví Artemis Fowl. Existují celé světy, které mám skoro na dosah.

Gaspard svou dceru vřele objal. "Dobře. Bude to tak nejlepší."

Chirurg se vrátil na svou židli.

"Tak. Pane Soto, hlášení o škodách."

Šéf ochranky se podíval do svého clipboardu.

"Mám zatím jenom předběžnou zprávu, mon-sieur Paradizo. Obávám se, že dodatečné škody budeme zjišťovat ještě několik týdnů. Vozový park je naprosto zničený. Naštěstí máme pojištění pro válečnou zónu, takže nová auta můžeme mít během pěti dnů. V bazénu je šrapnel. Jeden kus prorazil čističku a zeď, takže bazén teče a nefiltruje. Znáš v Tourrettes sur Loup jednoho člověka. Je velice rozumný a dokáže držet jazyk za zuby."

"Co lidé?"

Soto zavrtěl hlavou. "Vůbec nevím, čím to po nás stříleli. Nějakými paprsky. Jako Maťani. Ale většina lidí už se vzpamatovala. Pár jich bolí hlava. Žádné další vedlejší účinky, až na Thierryho, který strávil poslední půlhodinu na záchodě. Občas někdo zaječí..."

Billy Kong, který si až doteď nepřítomně mumlal, se najednou probral a uhodil pěstí do skleněné desky kovového stolku.

"Ne. Tohle nejde. Rozhodně ne. Potřebuju dalšího démona."

Gaspard se zamračil. "Ten nešťastný experiment skončil. Nikdy jsem to neměl dovolit. Zaslepila mě pýcha a ctižádost. V tomhle domě už žádní démoni nebudou."

"Nepřichází v úvahu," řekl Kong, jako by byl zaměstnavatel a ne zaměstnanec. "Erikova práce se musí dokončit. Jsem mu to dlužný."

"Poslechněte, pane," obořil se na něj přísně Soto. "Co podle vás nepřichází v úvahu, to není důležité. Vás a vaše lidi jsme najali na určitou práci, a ta práce rozhodně nezahrnuje výklady o tom, co je přijatelné a co ne."

Zatímco Soto mluvil, Kong si zkontroloval vlasy v malém zrcátku, které s sebou všude nosil.

"Měl byste pochopit pár věcí, Paradizo. Za prvé, vy tomu tady nevelíte. Myslím doopravdy. Aspoň od té doby, co jsme se k tyhle skupince přidali já a moji lidi. Za druhé, já obvykle na tyhle straně zákona nedělám. Moje specialita je vzít si, co chci, a použít k tomu takový prostředky, který jsou zrovna potřeba. Tuhle chůvu jsem začal dělat jenom proto, že těm démonům mám kapku co oplácet. Nebo spíš hodně co oplácet. Já vím, že malá Minerva je chce jenom fotit a vyptávat se jich na kdejakou psychopitominu, ale já mám s ni-ma vlastní plány. A ty budou trochu víc bolet."

Gaspard se obrátil na šéfa ochranky.

"Pane Soto, odpovíte na tohle drzé prohlášení?"

"To tedy odpovím," pěníl Juan Soto. Jak se opovažujete mluvit s monsieurem Paradizem tímhle tónem? Vy jste tady zaměstnanec, to je všechno. Nebo přesněji řečeno, už nejste zaměstnanec. Vaše smlouva se tímto ruší. Máte hodinu na to, abyste vyklidil svůj pokoj a opustil sídlo."

Billy Kong se usmíval nebezpečně jako žralok. "Nebo co?"

"Nebo vás vyvedou moje stráže. Asi jste zapomněl, že vaše skupina má jen čtyři muže, kdežto moje pětkrát tolik."

Kong na něj mrknul. "Snad. Ale moji čtyři jsou nejlepší."

Ohrnul klopou saka. Ukázalo se, že pod ní má připnutý malý mikrofon.

"Plán se urychluje," řekl do něj. "Otevřete koně."

Soto nechápal.

O čem to ten idiot mluví? O jakých koních?

"Odkud máte ten mikrofon? Z trezoru? Kanály musejí zůstat volné pro oficiální komunikaci."

Ale Minerva pochopila narážku na Iliadu. Otevřít koně se mohlo vztahovat jedině k dřevěnému trojskému koni. Kong má mezi strážemi svoje zrádce.

"Tati," řekla naléhavě. "Musíme pryč."

"Pryč? Tohle je můj dům. Souhlasil jsem skoro se vším, cos po mně chtěla, chérie, ale tohle je přece směšné..."

Minerva vyskočila ze židle a hnala se k otci.

"Prosím, tati. Jsme tu v nebezpečí."

Soto pohoršené zamlaskal. "Mademoiselle v žádném nebezpečí není. Moji lidé vás ochrání. Asi jste po tom těžkém dnu podrážděná. Nechtěla byste si na chvíli lehnout?"

Minerva se mračila v bezmocném vzteku. "Copak nechápete, co se děje? Pan Kong vydal signál svým lidem. Možná už se zmocnili domu. Přišel mezi nás jako vlk v rouše beránčím."

Gaspard Paradizo si byl velmi dobře vědom dceřiny inteligence.

"Soto? Je to možné?"

"Není!" prohlásil Juan Soto, ale pod jeho rozhořčeným ruměncem se skrývala smrtelná bledost. Ten Kongův klidný posměšný škleb ho znervózňoval. A popravdě řečeno, nebyl docela tak zkušený voják, jak o něm tvrdil jeho životopis. Ano, strávil rok ve

španělských mírových jednotkách v Namibii, ale po celou dobu dělal stráž jednomu novináři a do žádné akce se nikdy nedostal. Tohle místo si opatřil pouhou drzostí a základními znalostmi zbraní a taktiky. Ale kdyby se objevil někdo, kdo skutečně ví, o čem mluví...

Soto sáhl k pasu pro vysílačku.

"Není to možné," opakoval. "Ale abych vás uklidnil, zdvojnásobím stráž a upozorním svůj tým, ať je ve střehu." Stiskl tlačítko HOVOR. "Hlaste se po dvojicích. Odshora."

Soto tlačítko pustil a ozvalo se jen šumění statické elektřiny. To prázdné syčení bylo zlověstnější než vytí strašidel.

Trvalo to pár vteřin. Soto se statečně snažil zůstat sebejistý, ale prozradil ho pot stékající v kapkách po čele.

"Porucha," řekl nejistě.

Billy Kong zavrtěl hlavou.

"Dva výstřely," řekl do svého mikrofonu.

Ani ne vteřinu nato zaduněly u záměčku dvě ostré rány.

Kong se usmál. "Důkaz," řekl. "Tady velím já."

Soto často uvažoval o tom, jak by asi reagoval, kdyby se skutečně dostal do nebezpečí. Předtím, když byl přesvědčený, že jsou obklíčeni, trochu zpanikařil, ale dodržel předepsaný postup. Tohle bylo jiné.

Soto sáhl po pistoli. Trénovaný člověk by to dokázal, aniž se podíval dolů. Ale Soto trénovaný nebyl. Než se stačil podívat po pouzdře, vyskočil Kong na stůl a jednou ranou ho zbavil vědomí.

Šéf ochranky se skácel na záda s tichým vzdechem.

Kong seděl na stole, lokty se opíral o kolena.

"Potřebuju toho démona zpátky," řekl a jakoby nic vytáhl z tajné kapsy na rukávě tenkou dýku. Jak ho najdeme?"

Gaspard Paradizo popadl Minervu do náruče, odhodlaný chránit dceru vlastním tělem.

Jestli jí něco uděláte, Kongu..."

Billy Kong obrátil oči v sloup. "Na vyjednávání není čas, doktore."

Zavrtěl čepelí mezi prsty, pak škulbl zápěstím a hodil dýkou po Gaspardovi. Rukojet' zbraně uhodila doktora do čela a on pustil dceru a svezl se k zemi jak odhozený kabát.

Minerva padla na kolena a zvedla otcovu hlavu do klína.

"Tati? Vzbud' se, tati." Chvilíčku byla jen malou holčičkou, pak se znovu ujala vlády inteligence. Zkontrolovala otcí pulz a poklepala ukazovákem a prostředníkem na místo, kam dopadla dýka.

"Velké štěstí, pane Kongu, že nemáte na krku obvinění z vraždy."

Kong pokrčil rameny. "To už jsem zažil. Je neuvěřitelný, jak snadno se dá uniknout stíhání. Stojí to přesně deset táců. Tři za plastiku, dva za nové papíry a pět za hodně dobrého hackera, který vám vyrobí novou počítačovou minulost."

"Ale ještě půlotáčka toho nože a otec by byl mrtvý, ne jen v bezvědomí."

Kong vytáhl z rukávu další nůž. "Co není, můžete být. Tak, jak najdeme toho našeho kamarádíčka?"

Minerva se postavila čelem proti Kongovi se vzdorně zaťatými pěstmi.

"Tak mě poslouchajte, vy idiote. Ten démon je pryč. Nepochybuji ani v nejmenším, že jeho dobrodinec mu vytáhnul stříbrnou kulku z nohy, jen ho měl v autě. Už je zpátky na tom svém ostrově. Zapomeňte na něj."

Kong se zamračil. "To zní logicky. Taky bych to

tak udělal. No tak dobře, kdy je další materializace?"

Minerva vlastně měla být vyčerpána. Správně by měla jen vzlykat a trást se. Koneckonců, její otec byl v bezvědomí, a muž, který ho do toho stavu poslal, seděl na stole proti ní a hrál si s dalším nožem. Ale Minerva Paradizová nebyla obyčejná dvanáctiletá holčička. Vždycky se dokázala ve stresu pozoruhodně ovládat. Takže i když se Minerva Paradizová opravdu bála, byla víc než schopná dát Billymu Kongovi najevo, co si o něm myslí.

"Kde jste byl posledních třicet minut?" zeptala se a pak luskl prsty. "No jasně - spal jste. Myslím, že vaši lidé tomu říkají, že jste byl neutralizovaný. A takovou malinkou démonkou. No tak já vám tedy řeknu, co se mezitím stalo. Celá naše operace je neutralizovaná. Nemám žádné výsledky výzkumu, žádné výpočty a žádný subjekt. Začínám od začátku. Nebo spíš, kéž bych začínala od začátku. To by bylo jak splněný sen. Minule jsem výpočty časového tunelu dostala, tentokrát je musím provést sama. Nechápejte mě špatně, dokážu to. Koneckonců, jsem génius, ale potrvá to nejmíň sedmáct měsíců. Nejmíň. Comprenez-vous, pane Kongu?"

Billy Kong rozuměl dobře. Pochopil, že tahle otravná holka se mu pokouší zalepit oči vědou.

"Sedmáct měsíců, jo? Jak dlouho by to trvalo, kdybyste měla nějakou tu pobídku?"

"Žádné pobídky nezmění vědecké zákony."

Kong seskočil ze stolku a přistál na špičkách, tiše jako kočka. Já myslel, že to je vaše specialita, měnit vědecké zákony. Nešlo v celý tyhle věci hlavně o to dokázat, že všichni vědci na světě kromě vás jsou pitomci?"

"Tak jednoduché to není..."

Kong si začal pohazovat nožem a chytal ho, aniž se na něj podíval. Čepel se otáčela pořád dokola, až vytvořila stříbrný vějíř. Fascinující.

"Řeknu vám to jednoduše. Já myslím, že mi můžete opatřit démona, a myslím, že to můžete stihnout dřív než za sedmáct měsíců. Takže já udělám tohle." Naklonil se dopředu a zvedl židli, se kterou se zhroutil Juan Soto. Šéf ochranky se svezl na stůl.

Já teď ublížím panu Sotovi. Takhle jednoduchý to je. Nemůžete udělat vůbec nic, abyste mě zarazila. To je ukázka, že nepreháním. Konečně pochopíte, jaká je realita. A budete vědět, že to myslím vážně. Potom začnete mluvit. A když ne, postoupíme k šťastnému výherci číslo dvě."

Minerva nepochybovala o tom, že "šťastný výherce" bude její otec.

"Prosím, pane Kongu, tohle přece není nutné. Říkám vám pravdu."

"No ne, najednou prosím!" tvářil se Kong naoko překvapeně. "A pane Kongu. Kde je ten idiot a pitomec?"

"Nezabíjejte ho. Je to slušný člověk. Má rodinu."

Kong popadl šefa ochranky za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. Strážcův ohryzek se vybořil jako švestka.

Je neschopnej," zavrčel Kong. "Koukejte, jak snadno váš démon utekl. A jak jednoduše jsem to tady dokázal ovládnout."

"Nechtě ho žít," prosila Minerva. "Můj otec má peníze."

Kong povzdechl. "Vy to pořád ještě nechápete, co? Na tak chytrou holku dokážete být většinu času hodně pitomá. Já nechci prachy. Já chci démona. A teď

přestaňte mluvit a dávejte pozor. Nemá cenu pokoušet se vyjednávat."

Minervě se sevřelo srdce, protože si uvědomila, na jak tenký led se pustila. Ani ne během hodiny se dostala do světa temnoty a krutosti. A dovedla ji tam její vlastní domýšlivost.

"Prosím," řekla, a už jen stěží se dokázala tvářit klidně. "Prosím."

Kong si na noži přehrátl. "Nekoukej se teď jinam, holčičko. Sleduj, abys nezapomněla, kdo je tady šéf."

Minerva nedokázala odvrátit pohled. Fascinoval ji ten příšerný obraz. Bylo to jako scéna z nějakého hororu, dokonce včetně scénické hudby.

Minerva se zamračila. Skutečný život žádnou scénickou hudbu nemá. A přesto se odněkud ozývala.

Ukázalo se, že je to z kapsy Kongových kalhot. Jeho polyfonický telefon hrál "Pochod toreadorů" z Carmen. Kong telefon vytáhl.

"Kdo je to?" štěkl do něj.

"Moje jméno není důležité," ozval se mladý hlas. "Důležité je, že mám něco, o co vy stojíte."

Jak jste přišel k tomuhle číslu?"

"Mám přítele," odpověděl záhadný volající. "Zná všechna čísla. A teď k věci. Domnívám se, že máte zájem o démona?"

Několik minut před tímto rozhovorem Butler sjel z dálnice poblíž výjezdu na letiště a vmáčkl se na zadní sedadlo mezi Artemise a Myrtu. Společně sledovali na malém laptopu drama rozvíjející se v zámečku Paradizových. Artemis si pevně tiskl kolena. "To nemůžu dovolit. To nedovolím."
Myrta položila svou ruku na jeho. "Nemáme na vy-

branou, Artemisi. Jsme z toho venku. Tohle není naše věc. Nemůžu riskovat odhalení Číslo Jedna."

Artemis se chmuřil tak, že mu od vlasů až ke kořenu nosu naskočila hluboká brázda.

Já vím. Jistě. Jenže jak tohle může nebýt moje věc?" Podíval se po Butlerovi. "Zabije Kong toho člověka?"

"Nepochybně," kývl strážce. "V duchu už jako by to udělal."

Artemis si promnul oči. Cítil se náhle vyčerpaný. Jsem za to nepřímý zodpovědný. Nemůžu si vzít na svědomí smrt člověka. Myrto, ty dělej, co dělat máš, ale já ty lidi musím zachránit."

"Svědomí," řekl Číslo Jedna. "Krásné slovo. Zvláště to svě- na začátku se mi líbí."

Bylo jasné, že rarach neposlouchá, o čem se mluví, že si jen vybírá určitá slova. Nepřípadnost tohoto prostého prohlášení Artemise přiměla, aby se na raracha podíval. Jeho pohled na okamžik spočinul na znacích, které měl Č.1 na prsou. A náhle věděl, kde je už viděl. V té chvíli ho jako zášahem blesku napadl celý plán.

"Myrto, věříš mi?"

Myrta zakvílela: "Artemisi, na tohle se mě neptej. Já prostě vím, že bude následovat nějaký další tvůj šílený plán."

"Věříš mi?"

"Ano," povzdechla Myrta. "Víc než komukoli jinému."

"Tak mi prosím věř, že nás všechny z toho dostanu. Vysvětlím potom."

Myrta nevěděla, co dělat. Tohle rozhodnutí ovlivní celý zbytek jejího života, a taky života toho raracha. A je možné, že následkem bude dramatické zkrácení obou dvou.

"Tak dobře, Artemisi. Ale budu tě sledovat."

Artemis promluvil do telefonu v prstenu. "Klusá-ku, můžeš mě přepojit na mobil Billyho Konga?"

"Žádný problém," odpověděl Klusák z ústředí Sekce osm. "Ale to bude to poslední, co pro tebe udělám. Sool vyčlenil moje spojení nahoru. Za třicet vteřin mě odpojí a vy se tam budete muset spoléhat na sebe."

"Rozumím. Přepoj mě."

Butler popadl Artemise za rameno. Jestli ho zavoláte, bude mít navrch. Kong si bude chtít zvolit, kde se setkáme."

Já vím, kde bychom se měli setkat. Jen budu muset přesvědčit pana Konga, že si místo schůzky vymyslel sám."

Artemis zavřel pěst a zakryl telefon. "Tiše. Už zvoní."

"Kdo je to?" štěkl Kong.

"Moje jméno není důležité," řekl Artemis. "Důležité je, že mám něco, o co vy stojíte."

Jak jste přišel k tomuhle číslu?"

"Mám přítele," odpověděl záhadný volající. "Zná všechna čísla. A teď k věci. Domnívám se, že máte zájem o démona?"

"To znamená, že musíš být ten velkej Artemis Fowl, Minervin idol. Už mám vás chytřejch dětí plný zuby. Proč nemůžete prostě občas štipnout nějaký auto nebo krást v obchodě jako normální děti?"

"Však my krademe," namítl Artemis, "jen ve větším měřítku. Tak máš zájem o mého démona, nebo ne?" přešel i on na tykání.

"Snad," odpověděl Kong. "O co ti jde?"

Je to jednoduché. Vyberu nějaké veřejné místo a provedeme výměnu. Můj démon za to tvoje děvče."

"Ty nic vybírat nebudeš, chlapečku. Místo schůzky zvolím já. Ty jsi mě volal, nezapomeň. Co vlastně s tou holkou chceš?"

Její život," odpověděl Artemis prostě. "Nemám rád vraždy ani vrahy. Ty a tvůj tým odtamtud odejdete s jedním rukojmím, prostě si je čenžnem. Je to jednoduchý. Neříkej mi, žeš ještě nikdy nepropouštěl rukojmí."

Jsem starej mazák, chlapečku. Výkupný vyzvedávám už roky."

"Dobře. Jsem rád, že jsme se dohodli. Tak mi teda řekni, kde se chceš sejít. A povídám ti, tu akci pořádně taj. Pejska ze mě nedělej, panáčkovat nikde nehodlám. Je sto jedna věcí, co se můžou zvrtnout, takže všechno musí lítat. Jestli nás poldové nachy-taj, vandalství nejspíš nebude to nejhorší, co nám přišijou."

V autě se Myrta na Artemise tázavě, zachmuřeně podívala. Aby jen tak klábosil, to nebylo v jeho stylu, a takhle hrubě ho neslyšela mluvit snad ještě nikdy. Uklidnil ji pohledem a mávnutím ruky.

"Dobře," prohlásil Kong. "Něco mě napadlo. Znáš Tchaj-pej 101?"

"Na Tchaj-wanu?" zeptal se Artemis. Jedna z nejvyšších budov světa? To nemyslíš vážně. Vždyť je to na druhým konci světa."

"To myslím smrtelně vážně. Tchaj-pej je můj dru-hej domov. Znáám ho dobře. Budeš mít dost co dělat, aby ses tam dostal včas, takže nebude kdy na nějaký triky. Výměnu provedem ve vyhlídkovém patře v pravý poledne, ode dneška za dva dny. Když se neukážeš, tak ta holka sjede expres výtahem dolů. Chápeš, ne?"

Jo. Budu tam."

"Fajn. A nechod' sám. Přiveď s sebou toho oškli-výho, nebo tu holku. Je mi to jedno, potřebuju než jednoho."

"Tu holku jsme už pustili."

"Oukej. Tak toho druhýho. Vidíš, že se mnou se dá mluvit. Já jsem rozumněj člověk, když mě někdo nenaštve. Tak mě nenaštví."

"Neboj," odpověděl Artemis. "Nenaštvu."

A řekl to tak přesvědčivě, že kdybyste ho neznali, určitě byste mu věřili.

KAPITOLA XI

DALEKO, VYSOKO

ŤCHAJ-PEJ, ŤCHAI-WAN

Tchaj-pej 101 patří k nejvyšším budovám světa. Někteří říkají, že je vůbec nejvyšší, pokud se započítá i šedesátimetrová úzká špice, jiní namítají, že špice není budova a že se Tchaj-pej 101 dá tedy nazvat jen nejvyšší stavbou světa. V každém případě se na čtyřech místech světa - na dvou v Asii, jednom v Africe a jednom v Saudské Arábii - právě stavěly budovy, které si brousily zuby na výškovou korunu, takže sláva Tchaj-peje mohla být pomíjivá. Artemis a spol. přistáli na Čankajškově mezinárodním letišti ani ne tři hodiny před domluveným termínem v pronajatém trysovém letadle Lear. A i když Butler byl registrovaný pilot s licenci pro denní i noční lety v nejrůznějších letounech, většinu cesty pilotoval Artemis.

Tvrdil, že se mu při pilotáži lépe myslí. A kromě toho ho tak aspoň nikdo nevyrušoval, když dotahoval poslední drobnosti svého šíleně odvážného plánu. Byl si dobře vědom rizik, jaká se právě v tomhle plánu skrývají. Klíčový prvek byl čistě teoretický a zbytek vysoce nepravděpodobný.

Během pětáctyřicetiminutové cesty z letiště do centra Tchaj-peje v pronajatém lexusu seznámil s plánem ostatní.

Všichni vypadali vyčerpaně, i když

v letadle se najedli a odpočinuli si. Jen Čl byl ve skvělé náladě. Kam se podíval, objevoval nějaké další divy, na které mohl zírat v úžasu, a neuměl si představit, že by mu někdo mohl ublížit, dokud je pod Butlerovou ochranou.

"Špatná zpráva je, že nám do termínu nezbývá moc času," začal Artemis. "Takže nebude kdy nastražit past."

"A co nějaká dobrá zpráva, Artemisi?" zavrčela roz-mrzele Myrta. K rozmrzelosti měla několik důvodů. Za prvé byla oblečená jako lidská holčička, protože Artemis ji prosil, aby si kouzlo co nejvíc šetřila na dobu, kdy ho bude skutečně potřebovat. Povedlo se jí trochu zvýšit svou magickou energii tím, že zasadila žalud, který nosila v zapečetěné schránce na krku, jenže nebyl úplný, takže měla rezervy omezené. Byla také naprosto odříznutá od Národa, a k tomu všemu navíc si byla jistá, že ji Ark Sool zase pošle přinejmenším před kárnou komisi, tedy jestli z té výměny vůbec někdo z nich vyjde živý. Koneckonců, odvezla Číslo Jedna přes půl světa, místo aby ho bezpečně dopravila do Jistoty. "Dobrá zpráva je, že Kong o moc dál než my být nemůže, takže taky neměl čas žádnou past nastražit."

Lexus vjel do čtvrti Sin-i a Tchaj-pej 101 se vztyčil na obzoru jako obrovský výhonek bambusu.

Butler zaklonil hlavu, aby viděl až na vrcholek víc než pět set metrů vysoké budovy. "My nikdy nemůžeme podnikat nic v malém, co? Proč si jednou nemůžeme dát schůzku u McDonalda?"

Já jsem to místo nevybíral," prohlásil Artemis. "Ono si nás vybralo samo. Přivedl nás sem osud."

Poklepal Butlerovi na rameno a strážce zaparkoval na prvním volném místě, které našel. Trvalo to

celou věčnost. V Tchaj-peji vládla ranní špička, šňůry aut se pohybovaly pomalu a plivaly kouř jako vzteklý drak.

Mnozí z tisíců chodců a cyklistů měli přes obličej masky proti smogu.

Když auto zastavilo, pokračoval Artemis v instrukcích.

"Tchaj-pej 101 je zázrak moderního stavebnictví. Architekti se inspirovali skromným bambusem. Ale sám tenhle tvar by nestačil udržet mrakodrap vzpřímený dokonce i při zemětřesení nebo ve vichřici, takže ho architekti postavili na konstrukci ze su-persloupů z ocelových dílů vyplněných betonem a instalovali tam sedmisettunovou ocelovou kouli jako stabilizační kyvadlo, které absorbuje sílu větru. Skvělý nápad. Místo budovy se kýve kyvadlo. Stala se z toho slušná turistická atrakce. Dokonce se dá pozorovat z vyhlídkového patra. Majitelé pokryli kouli patnáctimetrovou vrstvou čistého stříbra, které zdobí rytina slavného tchajwanského umělce Alexandra Chou."

"Díky za přednášku o architektuře," přerušila ho Myrta. "Co kdyby ses teď pustil do vysvětlování plánu? Chci to mít co nejdřív za sebou a zbavit se téhle směšné teplákovky. Je tak lesklá, že jsem určitě vidět i ze satelitu."

"Mně se tohle oblečení taky nelíbí," stěžoval si Čl, který měl na sobě čepec a oranžové dlouhé šaty s kytičkami. Už když si je oblékal, usoudil, že oranžová mu rozhodně nesluší.

"S oblečením bych si být tebou dělala nejmenší starosti," okřikla ho Myrta. "Řekla bych, že tě právě hodláme předat krvežíznivému zabijákovi, co, Artemisi?"

"To ano," potvrdil Artemis. "Ale jen na pár vteřin."

V nebezpečí nebudeš vůbec, nebo jen máličko. A jestli se moje tušení ukáže jako správné, je možné, že zachráníme Hybras."

"Počkat, jak to je s tím, že budu pár vteřin v nebezpečí?" zamračil Čl široké čelo. "Na Hybrasu může pár vteřin trvat hodně dlouho."

"Tady ne," ujistil ho Artemis a doufal, že to zní přesvědčivě. "Tady pár vteřin znamená tak dlouho, než stačíš otevřít dlaň."

Čl párkrát natáhl a skrčil prsty. "To je pořád dost dlouho. Nemůžeme to nějak zkrátit?"

"Ne. To by znamenalo obětovat Minervu."

"No, konečně, přivázala mě k židli." Čl se rozhlédl po šokovaných tvářích kolem sebe. "Co je? To byl vtip. Jasně že to udělám. Ale už žádnou oranžovou. Prosím."

Artemis se usmál, ale jeho oči říkaly něco jiného. "Tak dobře, žádnou oranžovou. A teď náš plán. Má dvě části. Jestli ta první nevyjde, je ta druhá redundantní."

"Redundantní," opakoval Č.l skoro nevědomky. "Nepotřebný nadbytečný."

"Přesně tak. Takže ho vysvětlím, až bude potřeba."

"A co ta první část?" chtěla vědět Myrta.

"V té se setkáme s krutým zabijákem a jeho bandou a ti od nás budou čekat, že jim předáme Č.l."

"Tak co uděláme?"

"Předáme jim Číslo Jedna," řekl Artemis a obrátil se k nervóznímu rarachovi. Jak se ti ten plán zatím líbí?"

"No, ta první část se mi nelíbí vůbec a tu poslední neznám. Takže doufám, že ten prostředek je něco extra."

"Neboj," kývl Artemis. Je."

ŤCHAJ-PEJ 101

Celá skupina vyjela rychlovýtahem z obrovité vstupní haly do vyhlídkového patra. Myrta a Č.l dostali technicky vzato povolení ke vstupu do budovy, protože nad hlavním vchodem visela malá tabulka vyzývající návštěvníky, ať jen přijdou a odejdou, jak se jim zlíbí. A vzhledem k tomu, že se jí ve výťahu nezačalo chtít zvracet, usoudila Myrta, že destička se skutečně jako pozvání počítá.

"Výtahy značky Toshiba," četl Artemis z brožurky, kterou si vzal v informacích. Je to nejrychlejší výťah na světě.

Pohybujeme se rychlostí osmáct metrů za vteřinu, takže by to do osmdesátého devátého patra nemělo trvat déle než půl minuty."

Když se ozvalo cinknutí a dveře se otevřely, podíval se Artemis na hodinky.

"Mhm. Přesně. Skutečně impozantní práce. Možná si jeden takový pořídím domů."

Vyšli do vyhlídkového patra, kde byla na opačném konci restaurace. Z téhle orlí vyhlídky mohli návštěvníci obejít budovu kolem dokola a natočit si panoramatický výhled na video. Bylo odsud přes Tchajwanský průliv dokonce vidět až do Číny.

Skupinka na okamžik zapomněla na obavy a dopřála si chvilku údivu nad elegancí této obrovité stavby. Obloha za oknem skoro neznatelně splývala s mořem na obzoru. Obzvlášť ohromený byl Č.l. Obracel se v malých kruzích, až se mu šaty kolem nohou roztáhly.

"Nech těch piruet, chlapče," varoval ho Butler, který byl první, kdo se vzpamatoval a vrátil se k jejich úkolu. Jsou ti vidět nohy. A přitáhni si čepce do obličeje."

Č.l poslechl, i když z čepce také nebyl nijak nadšený. Byl beztvářý a povislý, takže jeho hlava v něm vypadala jako pytel špinavého prádla.

"Hodně štěstí, Myrto," řekl Artemis do prázdna. "Sejdeme se ve dvacátém třetím patře."

"Vyřiďte to co nejrychleji," zašeptala mu Myrta do ucha. "Nezbývá mi dost kouzla na dlouhý štít. Už takhle mám co dělat, abych zůstala neviditelná."

"Rozumím," odpověděl Artemis koutkem úst.

Skupinka pomalu kráčela k baru a usadila se pod obrovským kyvadlem, které viselo metr nad osmdesátým devátým patrem. Na sedmissetunovou kouli byl impozantní pohled, vypadala, jako by sem někdo zavřel měsíc, a její povrch pokrývaly tradiční rytiny.

"To je legenda o Nian," vysvětloval Artemis jen tak mimochodem, zatímco Butler se rozhlížel po místnosti. "O kruté obludě, která se v předvečer každého Nového roku krmí lidským masem. Nian se zaháněla rozžatými pochodněmi a ohňostroji, protože se o ní vědělo, že se bojí červené barvy. Proto ty červené cákance. Podle těch obrázků to vypadá, že Nian byla ve skutečnosti troll. Chou ty svoje kresby nejspíš postavil na soudobých líčeních."

U jejich stolu se objevila servírka.

"Li ho bo," řekl Artemis. "Můžeme dostat konvici čaje oolong? Organického, jestli ho máte."

Servírka zamrkala na Artemise a pak se podívala po Butlerovi, který ještě stál.

"Vy jste pan Fowl?" zeptala se výbornou angličtinou.

Já jsem pan Fowl," opravil ji Artemis a poklepal na stůl, aby mu věnovala pozornost. "Máte pro mě něco?"

Servírka mu podala ubrousek.

"Od toho pána u baru," řekla.

Artemis jel pohledem podél obloukového kovového zábradlí a systému zábran oddělujících návštěvníky od kyvadla, a především kyvadlo od nich.

Billy Kong seděl asi o deset stolů dál a pozvedal obočí jejich směrem. Nebyl sám. Nikdo jiný tedy obočí nezvedal, ale u stolu s ním seděli tři muži a několik dalších postávalo u baru. Minerva seděla Kon-govi na klíně. Pevně ji držel za paži. Podle držení ramen bylo znát, že je dívka nervózní, ale ústa měla vzdorně semknutá.

"Tak co?" zeptal se Artemis Butlera.

"Nejmiň dvanáct," odpověděl strážce. "Billy má zřejmě na Tchaj-wanu kamarády."

"Naštěstí žádného neviditelného," prohlásil Artemis a rozbalil ubrousek.

Pošli toho tvora k rezervovanému stolu, bylo tam napsáno. Já pošlu tu holku. Žádný triky, nebo někdo přijde k úrazu."

Podal ubrousek Butlerovi. "Co myslíš?"

Butler přešel zprávu pohledem. "Myslím, že si tady nic nezkusí. Je tu moc kamer. Kdyby ho nenatočil bezpečnostní systém, tak nějaký turista určitě. Jestli Kong něco chystá, tak až venku."

"A tou dobou by už mělo být pozdě."

"Doufejme."

Servírka se vrátila s bambusovým podnosem, na němž stála keramická konvice s čajem a tři sklenice. Artemis si dal s naléváním kouřící tekutiny načas.

Jak se cítíš, Číslo Jedna?"

"Trochu mě bolí noha."

"Lék proti bolesti přestává působit. Řeknu Butlerovi, aby ti pak dal další injekci. Jsi připravený? Všechno dobře dopadne, buď klidný."

"A stačí vážně jenom otevřít dlaň?"

Jen co budeme ve výtahu."

"To je všechno? Nemám ho rozptýlit nějakými vtipnými řečmi, jako tys to dělal pro Myrta?"

"Ne. To nebude nutné. Jen otevři dlaň."

"Mám se tvářit vyděšeně?"

"Hodilo by se to."

"Fajn. To nebude problém."

Butler byl teď naprosto připravený k akci. Obvykle se ovládal a chodil trochu shrbený, aby příliš nepoutal pozornost. Teď ale stál napjatý a v plné výšce, přichystaný vrhnout se do akce. V očích měl bojovný výraz a na krku se mu napínaly svaly. Zachytil pohled Billyho Konga a upřeně se mu zadíval do očí. I takhle na dálku bylo nepřátelství mezi nimi skoro hmatatelné. Několik psychicky citlivějších okolostojících se náhle začalo cítit nepříjemně a rozhlédlo se po nejbližší toaletě.

Když se Butler dost naprobodával Konga pohledem, klekl si vedle Č.1, aby mu dal poslední instrukce.

"Stačí jenom, když dojdeš k tomu stolu, kde je cedulka Reservé. Počkej, až tam přijde Minerva, a pak jdi dál ke Kongovi. Když tě povedou hned pryč, napočítej do dvaceti a pak otevři dlaň. Když počkají, než odejdeme my, otevři dlaň, až se dveře výtahu zavřou. Rozumíš?"

"Rozumím všemu. V každém jazyce, který si vyberete."

"Připravený?"

Č.1 se zhluboka nadechl. Cítil, jak se mu ocas nervózně chvěje. Od té doby, co se vynořil z časového tunelu, pohyboval se trochu jako ve snách. Jak má někdo vnímat tolik věcí najednou? Mrakodrapy, pro všechno na světě. Budovy, které vážně trhají mraky.

"Připravený," řekl.

"Tak jdi. A hodně štěstí."

Č.1 se vydal na svou osamělou cestu zpátky do zajetí. Všude kolem něj proudily davy lidí, rozčilených, zpocených, žvýkajících a mřících jeden na druhého nějakými přístroji.

To jsou nejspíš fotoaparáty a kamery.

Polední slunce zářilo velikými okny, která se tu táhla od stropu po podlahu, a odráželo se na stříbrném kyvadle, takže koule se rozzářila jako na diskotéce. Desky stolků měl těsně nad hlavou. Kolem pospíchali číšníci a servírky s naloženými tácy. Sklenice padaly, děti ječely.

Moc lidí, myslel si Č.1. Chybí mi démoni. Dokonce i Opat. No, Opat možná ne.

Č.1 došel k rezervovanému stolu. Musel se postavit na špičky, aby dohlédl na přeložený kousek lepenky, na kterém bylo to slovo napsané. Zvedl si kraj klobouku, aby lip viděl. Začínal si uvědomovat, že tyhle šaty nejsou zrovna typické oblečení lidských dětí, jak mu řekl Artemis.

To je strašný převlek. Vypadám jako cvok. Někdo si určitě všimne, že nejsem člověk. Kdybych tak uměl používat štít jako Myrta.

Bohužel, i kdyby Č.1 uměl ovládat své rozvíjející se magické schopnosti, krytí štítem nepatřilo nikdy do arzenálu démonů-čarodějů.

Č.1 udělal krok doprava a přimhouřil oči oslepené září obřího kyvadla. Minerva už se blížila. Dělal malé odměřené kroky k rezervovanému stolu. Kong se za ní nakláněl na židli dopředu a podupával nedočkavostí a rozčilením. Byl jako pes na vodítku, když ucítí lišku.

Minerva byla na místě. Zvedla Číslu Jedna okraj klobouku, aby si ověřila, že to je skutečně on.

"Není to můj čepec," prohlásil Č.1. "A rozhodně to nejsou moje šaty."

Minerva ho vzala za ruku. Před tím únosem byla z osmdesáti procent génius a z dvaceti dvanáctiletá dívka. Teď to bylo tak půl na půl. "Omlouvám se za všechno. Že jsem tě svázala, i za to ostatní. Myslela jsem, že se mě pokusíš sežrat."

"Nejsme všichni divoši," řekl Č.1. "A zápěstí mě strašně dlouho bolela. Ale asi ti odpustím. Jestli už je se svazováním konec."

"Ano. Slibuju." Minerva se podívala přes hlavu Č.1 k Artemisovu stolu. "Proč mi pomáhá? Víš to?"

Č.1 pokrčil rameny. "Nevím jistě. Myrta, to je naše přítelkyně, říkála, že to má něco společného s pubertou. Zřejmě jsi hezká, i když upřímně řečeno, já to tedy nevidím."

Jejich rozhovor přerušilo hvízdnutí od baru. Bil-ly Kong začínal být netrpělivý. Bývalý zaměstnanec Paradizových přivolaával Č.1 kývavým prstem.

"Měl bych jít. Vyrazit. Odkrácet."

Minerva kývla. "Hm. Buď opatrný. A nashle. Kde to máš? V ruce?"

"Ano," odpověděl automaticky Č.1, a pak užasl: Jak to víš?"

Minerva pomalu vykročila dál. "Génius. Nemůžu si pomoci."

Tady se to jenom hemží génii, myslel si Č.l. Doufejme jen, že pan Kong k nim taky nepatří.

Pokračoval v cestě a dával si pozor, aby měl ruce i nohy pořád pod šaty. To poslední, oč by stál, bylo způsobit paniku tím, že by ukázal svoje šedivé krátké prsty. I když, možná, že by se mu lidé klaněli a uctívali ho. Koneckonců, ve srovnání s těmi jejich neohrabanými muži byl neuvěřitelně krásný.

Když Č.l došel ke stolu Billyho Konga, byl zabiják samý úsměv. Jenže na jeho tváři vypadal úsměv jako první příznak nemoci. Vlasy měl natužené do perfektních špiček. Dokonce i během únosu si Kong udělal čas na vlasy To, jak o sebe člověk dbá, o něm hodně vypovídá.

"Tak tě zas vítám, démone," řekl a popadl ho za šaty pod krkem. "Moc rád tě vidím. Jestli to jsi ty..."

Jestli to jsem já?" zmateně opakoval Č.l. Já nikdo jiný než já být neumím!"

"Promiň, ale radši se přesvědčím sám," zavrčel Kong a odtáhl na chvilku volánek čepce, aby zahlédl tvář Číslo Jedna. Jestli je ten Fowl aspoň z půlky tak chyt-rej, jak se o něm říká, tak se určitě o něco pokusí."

Kong si prohlédl raráchovu tvář, šťouchl do velké čelní šupiny, odtáhl rty, aby zkontroloval růžové dásně a hranaté bílé zuby Konečně obtáhl runu na čele Č.l prstem, aby se ujistil, že není namalovaná.

"Spokojen?"

"Docela ano. Náš malý Artemis asi neměl čas zorganizovat výměnu. Moc jsem ho hnál."

"Všechny jste nás moc hnál," stěžoval si Č.l. "Museli jsme sem letět ve stroji. Viděl jsem měsíc zblízka."

"To mi může fakt utrhnout srdce, démone. Po tom, co jste provedli mému bráchovi, máš kliku, že jsi ještě živej. Ale to brzo napravím."

Č.l otočil hlavu, aby viděl na výtahy. Artemis, But-ler a Minerva byli dva kroky ode dveří.

"Po těch nekoukej. Nemůžou ti pomoci. Nikdo ti nemůže pomoci."

Kong luskl prsty a ke stolu přistoupil svalnatý muž. Táhl velký kovový kufr.

"Kdyby tě zajímalo, co to je, tak bomba. Víš přece, co je to bomba, vid'?"

"Bomba," řekl Č.l. "Výbušnina. Nálož." Vytřeštil oči. "Ale to by mohlo někomu něco udělat. Nebo spíš nejenom jednomu někomu."

"Přesně. Ale nebudou to lidi. Démoni. Připoutám to na tebe, nastavím časování a pošlu tě zpátky na tvůj ostrov. Ta rána by měla přinejmenším nadělat do démonský populace pořádnou díru. Vy se sem na ty vaše noční lovy nějakou dobu nepodíváte."

"Já to neudělám," prohlásil Č.l a dupl si.

Kong se zasmál. "Víš určitě, že jsi démon? Co jsem slyšel, ten poslední byl víc... démonickéj."

Jsem démon. Démon-čaroděj."

Kong se naklonil tak blízko, že Č.l cítil citrusovou vůni jeho vody po holení. "No tak, ty malej čaroději, možná dokážeš tu bombu změnit na kytici, ale po-chybuju o tom."

"Nemusím dělat nic, protože mě nedokážete přinutit, abych se vrátil na Hybras."

Kong vytáhl z kapsy pouta. "Právě naopak. Já vím přesně, co mám dělat. Něco jsem se na tom zámečku naučil. Jenom stačí ti vyndat z nohy tu stříbrnou střelu a Hybras si tě přitáhne domů."

Č.l se ohlédl k výtahům. Za jeho novými přáteli se zavíraly dveře.

"Myslíte tuhle stříbrnou střelu?" zeptal se a ukázal Kongovi, co měl až dosud schované v dlani.

"On to vyndal," vydechl Billy Kong. "Fowl tu kulku vyndal."

"Vyndal," souhlasil Č.l. "Vyjmul. Odstranil."

Pak stříbrnou kulku pustil a zmizel.

Myrta se celou dobu krčila na kyvadle a dívala se, jak se situace vyvíjí. Zatím šlo všechno podle plánu. Minerva došla k Artemisovi a Butler je rychle od-

vedl k výtahu. Na druhém konci baru předváděl Bil-ly Kong svůj šklebivý psychopatický výstup. Až to celé skončí, bude potřeba tomu Blátivému vymazat paměť. Ono vůbec bude potřeba hodně zametat. To ale ona dělat nebude, není už u LEPreko. Po tomhle všem bude ráda, když bude ještě pracovat na Sekci osm.

Myrta ťukla do počítače na zápěstí a přiblížila si Č.l. Rarach zvedl levou ruku. Signál. Ted'. Přišel čas prověřit teorii. Buď "Navždy sbohem", nebo "Tak tě zas vítám".

Artemisův plán byl riskantní, protože jeho výpočty byly teoretické, ale jinak nešlo ostrov démonů zachránit. A zatím mu to vycházelo. Když se už Myrta musí spoléhat na něčí teorie, tak si rozhodně vybere ty od Artemise Fowla.

Když Myrta sledovala Č.l, jak pouští stříbrnou kulku a mizí, neodolala a vyfotografovala si kamerou v přílbě Kongův obličej. Jeho reakce stála skutečně za všechny peníze. Později se tomu všichni pořádně nasmějí.

Pak aktivovala křídla, vznesla se nad mohutnou stříbrnou kouli a sledovala, zda se objeví znamení.

O pár vteřin později se nahoře, na vrcholu koule, začal otáčet slabý obdélník modrého elektrického světla. Přesně tam, kde Artemis říkal. Číslo Jedna se vracel. Přesně jak Artemis předpovídal.

Tak velké množství stříbra ve vzdálenosti tří metrů by mělo Číslo Jedna zabránit v cestě domů. Mělo by způsobit chvilkovou materializaci na vrcholu, kde je energetické pole kyvadla nejkonzentrovější. A tam musíš být ty, Myrto, a postarat se, aby se ta chvilková materializace stala trvalejší.

Na kyvadle bylo v zářícím obdélníku vidět silue-

tu Číslo Jedna. Vypadal trochu zmateně, jako by napůl spal. Jedna ruka se vynořila do tohoto světa a hmátla po realitě.

To Myrtě stačilo. Vrhla se dolů a zapnula Číslu Jedna na šedé zápěstí stříbrný náramek. Přízračné prsty se zavrtěly a pak zpevněly. Pevnost se šířila po ruce Čísla Jedna jako šedá barva a zachraňovala ho z Bezčasí. Za pár vteřin se tam, kde byl dřív prázdný prostor, krčil třesoucí se tvor.

"Zmizel jsem?" ptal se rarach. "A jsem zpátky?"

"Ano a ano," uklidnila ho Myrta. "Teď mlč a nehýbej se. Musíme tě odsud dostat."

Kyvadlo se pomalu houpalo a pohlcovalo sílu větru, který cloumal budovou Tchaj-pej 101. Myrta se naklonila, popadla pevně Č.1 a vznesla se kolmo nahoru. Dávala si při tom dobrý pozor, aby její náklad zůstal zakrytý sedmisettunovou stříbrnou koulí.

O patro výš se nacházela další vyhlídková terasa, ale byla zavřená, protože se předělávala. V rohu řezal jediný dělník koberec a nezdál se ani trochu překvapený, když uviděl raracha v dlouhých kytíčkovaných šatech, jak se vznáší nad zábradlím.

"Hele," řekl. "Rarach v šatíčkách. Víš ty co, rara-chu?"

Č.1 přistál se žuchnutím na podlaze. "Ne," řekl opatrně. "Pověz mi to."

"Ani trochu mě nepřekvapuje, že tě vidím," řekl ten člověk. "Vlastně jsi tak málo zajímavý, že na tebe zapomenou, jen budeš pryč."

Č.1 se posbíral z podlahy a narovnal si čepec. "Koukám, že sis s ním promluvila."

Myrta zrušila štít a během pár okamžiků zviditelněla. "Nakrmila jsem ho mesmerem." Nakoukla přes zábradlí dolů do restaurace. "Pojď sem, Číslo Jedna. Tohle se ti bude líbit."

Č.1 položil prsty na sklo. Kong a jeho zabijáci dole působili pěkný zmatek, jak se hnali k výtahům. Obzvlášť rozčilený byl Kong, odhazoval si z cesty turisty nalevo napravo a převracel stoly.

"Na tohle nejspíš nemáme čas," podotkl Č.1.

"Nejspíš ne," souhlasila Myrta. Ani jeden ze skřítků se však nepohnul.

"Hele," řekl ten dělník. "Další skřítek. To je přece tak strašně nezajímavé."

Teprve když se za Kongem a jeho lidmi zavřely dveře výtahu Toshiba, obrátila se Myrta k odchodu.

"Tak kam teď?" zeptal se Č.1 a otřel si z oka slzu štěstí.

"Teď nastává fáze dvě," odpověděla Myrta a přivolala výtah. Je čas zachránit Hybras."

"Nesmíme ztratit ani minutu," prohlásil Č.1 a kolébal se do kovové krabice. Jé, moje první fráze!"

Artemis a Butler se dívali, jak Minerva přechází přes restauraci k nim. Za daných okolností se držela hodně statečně. Bradu měla zvednutou a v očích odhodlaný pohled.

"Butlere, můžu se tě na něco zeptat?" řekl Artemis.

Butler se pokoušel nespustit z očí ani jednoho člověka v restauraci.

"Teď mám zrovna dost co dělat, Artemisi."

"Nic náročného. Stačí odpovědět ano' nebo 'ne'. Je během puberty normální, že člověk cítí tu zatracenou přitažlivost i v napjatých situacích? Třeba při předávání výkupného?"

Je hezká, co?"

"Výjimečně hezká. A vtipná - pamatuješ na ten vtip s kvarkem?"

"Pamatuju. Jednou si musíme promluvit o vtipch."

Možná by u toho mohla být i Minerva. A abych odpověděl na vaši otázku, je to normální. Čím napjatější situace, tím víc hormonů vaše tělo vytváří."

"Fajn. Takže je to normální. Tak zase k věci."

Minerva nespěchala. Proplétala se mezi stolky a turisty a blížila se stálým tempem.

Když došla k nim, Butler jí položil ochrannou ruku na záda.

"Vy se necháváte unášet dnes a denně, co?" zavrčel a vedl ji k výtahu.

Artemis se vydal za nimi, ale ještě se ohlédl, aby si byl jistý, že je nikdo nesleduje. Kong se na ně ale ani nedíval, tak byl šťastný ze svého úlovku.

Výtah se otevřel a oni tři vešli. Na stěně výtahu se rychle střídala čísla směrem dolů.

Artemis vztáhl ruku k Minervě. "Artemis Fowl Druhý. Těší mě, že tě konečně poznávám."

Minerva mu ruku vřele stiskla. "Minerva Paradi-zová. Taký tak. Vzdal ses kvůli mně svého démona. Cením si toho.

Vážně." Mírně se zarděla.

Výtah hladce zastavil a ocelové dveře se otevřely téměř bez syknutí.

Minerva vykoukla ven. "To přece není hala. Proč neodcházíme?"

Artemis vystoupil do čtyřicátého patra. "Naše práce ještě neskončila. Potřebuju dostat našeho démona zpátky a taky je načase, aby ses dozvěděla, proti čemu ses to málem postavila."

KAPITOLA XII

SRDCE Z KAMENE

ŤCHAJ-PEI 101, ČTYŘÍCATÉ PÁTRŮ, GALERIE Kimsičog

Artemis rázoval vstupní halou galerie Kimsičog s Butlerem a Minervou po boku.

Jsme v galerii," rozhlédla se Minerva. Je tohle vážně ta nejlepší chvíle na umění?"

Artemis se překvapeně zastavil. "Na umění je vhodná chvíle vždycky," namítl. "Ale tady jsme kvůli jednomu hodně

zvláštnímu uměleckému dílu."

Jakému?"

Artemis ukázal na malované hedvábné praporce, které v pravidelných rozestupech visely ze stropu. Na každém byla velká dramatická spirálovitá runa.

"Pořád sleduji, co se děje v uměleckém světě. A tahle výstava je pro mě obzvlášť zajímavá. Hlavním exponátem jsou pozůstatky fantastického sousoší. Polokruh podivných tančících postav. Snad deset tisíc let starý. Údajně se našel u pobřeží Irska, ale teď je na Tchaj-wanu a vystavuje ho americká ropná společnost."

"Artemisi, proč jsme tady? Potřebuju se vrátit domů k otci."

"Nepoznáváš tu runu? Nevidělaš ji už někde?"

Minerva si vzpomněla okamžitě. „Jeais out! Cer-

tainement. Takovou runu má na čele ten démon. Přesně stejnou."

Artemis lusk prsty a pokračoval v chůzi.

"Správně. Když jsem se setkal s Číslem Jedna, věděl jsem, že ty jeho znaky odněkud znám. Chvilí mi trvalo, než jsem si vzpomněl, kde jsem je viděl, ale jak jsem na to přišel, napadlo mě, že tohle sousoší možná není vůbec sousoší."

Minervin mozek ho rychle dohnal. "Ale kruh čarodějů. Z původního časového kouzla."

"Přesně tak. Co když je to nerozmetalo do vesmíru? Co když někdo z nich dokázal uvažovat tak rychle, že použil chrlíčový dotek a všechny je změnil na kámen?"

"A jestli je Číslo Jedna čaroděj, tak je jediný, kdo je může znovu oživit."

"Výborně, Minervo. Chytáš se rychle. Mladá, bystrá a arogantní. Někoho mi připomínáš. Kdo by to mohl asi být?"

"Nemám tušení," podotkl Butler a obrátil oči v sloup.

"Ale jak jsi tohle dokázal zařídit?" žasla malá Fran-couzka. "Místo setkání navrhoval Kong. Slyšela jsem ho mluvit do telefonu."

Artemis se usmál nad vlastní chytrostí. "Když o tom přemýšlel, řekl jsem já: Tak mi teda řekni, kde se chceš sejít. A povídám ti, tu akci pořádně taj. Pejška ze mě nedělej, panáčkovat nikde nehodlám. Je sto jedna věcí, co se můžou zvrtnout, takže všechno musí lítat. Jestli nás poldové nachytají, vandalství nejspíš nebude to nejhorší, co nám při-šijou." Chápeš?"

Minerva si zamyšleně potahovala za loknu. „Mon Dieu! Použil jsi sugesci. Taj. Pejška. Sto jedna. Nachytají, vandalství."

"Nebo, jak z toho vyslyšelo Kongovo podvědomí: Tchaj-pej 101, Tchaj-wan!"

"Skvěle, Artemisi. Geniální. A když to řeknu já, už to něco znamená."

"Ano, geniální," potvrdil Artemis s obvyklým nedostatkem skromnosti. "Když k tomu přičteš fakt, že Kongův druhý domov je Tchaj-wan, byl jsem si dost jistý, že to vyjde."

U recepcce galerie stál uhoněný muž v zářivě modrém obleku a s hlavou vyholenou, až na spirálové strniště ve tvaru stejné runy, jakou měl na sobě Číslo Jedna. V uchu měl sluchátko s bluetooth a mluvil do něj rychlou tchajwanskou čínštinou.

"Ne, ne. Losos rozhodně nestačí. Objednali jsme chobotnice a humry. A do osmi hodin tady budou, nebo sjedu osobně dolů, nadělám z vás plátky a jako suši naservíruju vás."

"Potíže s cateringem?" zeptal se přátelsky Artemis v čínštině, když muž zavěsil.

Jo," odpověděl ten člověk. "Výstava se otevírá dneska večer a..."

Muž se zarazil, protože zvedl hlavu, aby se podíval, kdo s ním mluví, a spatřil Butlera.

"No nazdar. To je obr. Chci říct dobrý den. Já jsem pan Lin, jsem zdejší kurátor. Co pro vás můžu udělat?"

"Doufali jsme, že bychom si mohli soukromě prohlédnout výstavu ještě před otevřením," vysvětloval Artemis. "Zvlášť ty tančící postavy."

Pan Lin byl tak překvapený, že se zmohl jen na užaslé prskání. "Cože? Co? Soukromě? Ne, ne, ne. To není možné, nepřichází v úvahu. Jde o důležité umělecké dílo. Podívejte se na mou hlavu. Koukejte! To jen tak pro nějakou obyčejnou výstavu nedělám."

"To chápu, ale tady můj přítel, ten velký, by byl strašně rád, kdybyste nás na minutku pustil dovnitř."

Pan Lin otevřel ústa k odpovědi, ale upoutalo ho něco v hale.

"Co to je? V těch kytičkovaných šatech?"

Artemis se ani neobtěžoval podívat.

"Ale to jsme maskovali našeho kamaráda skřítku jako dítě v dlouhých šatičkách."

Pan Lin se zamarčil a spirála na jeho hlavě se pohnula. "Kamaráda skřítku? Vážně? Poslyšte, co jste zač? Jste z Pop Art Today? Je to jeden z těch post-modernistických kousků Dougieho Hemlera?"

"Ne. Je to opravdový skřítek. Přesněji řečeno dé-mon-čaroděj. A za ním, ta, co letí, to je elfka."

"Letí? Poslyšte, vyřídte ode mě Dougiemu Hemlerovi, že nemá sebemenší šanci dosáhnout..." Pak si všiml Myrty vznášející se nad hlavou Č.l. "Ááá!"

"Ááá," souhlasil Artemis. "To je oprávněná reakce. Tak můžeme už dovnitř? Je to skutečně krajně důležité."

"Hodláte zničit výstavu?"

"Pravděpodobně," připustil Artemis.

Panu Linovi se při řeči chvěl ret. "Tak to vás dovnitř pustit nemůžu."

Myrta se spustila k nim a cestou zasunula vizor.

Já myslím, že nás můžete pustit dovnitř," promluvila hlasem zastřeným kouzlem. "Protože tihle tři lidé jsou vaši nejstarší

přátelé. Pozval jste je na tajnou předběžnou prohlídku."

"A co vy dva?"

"S námi si hlavu nelámejte. My tady ani nejsme. Jsme jenom inspirace pro vaši příští výstavu. Tak co kdybyste nás už pustil dovnitř?"

Pan Lin mávl rukou směrem k Myrtě. "Proč bych si měl s vámi lámat hlavu? Ani tady nejste. Jste jenom takový hloupý nápad, co se mi honí hlavou. A pokud jde o vás tři, jsem strašně rád, že vám to vyšlo a stavili jste se."

"Nemusíte nás točit na video," pokračovala Myrta. "Co kdybyste vypnul kamery v galerii?"

Jenom vypnu kamery v galerii - abyste měli trochu soukromí."

"Dobrý nápad."

Kurátor věnoval pozornost hromadě plakátů na svém stole ještě dřív, než se za Artemisem a jeho společníky zavřely bezpečnostní dveře.

Výstavní síň byla ultramoderní, s tmavými dřevěnými podlahami a dřevěnými žaluziemi. Na stěnách visely fotografie - obrovské zvětšeniny tančících postav, které stály uprostřed místnosti. Samy postavy byly umístěné na vyvýšeném pódiu, aby bylo snazší si je podrobně prohlížet. Svítlo na ně tolik reflektorů, že na nich nezbyl už skoro žádný stín.

Č.l si nepřítomně popotahoval čepec a omámeně se blížil k pódiu, jako by byl mesmerizovaný on, a ne kurátor.

Vylezl na pódiu a pohlídal první postavu po kamenné kůži.

"Čarodějové," zašeptal. "Bratři."

Sousoší bylo nádherné svým detailním zpracováním, ale přitom děsivé tím, co představovalo. Skládalo se ze čtyř soch rozestavěných v přerušném polokruhu, které buď tančily, nebo před něčím v hrůze uhýbaly. Byli to malí podsadití skřítkové, jako Č.l, s třicími bradami, mohutnými hrudníky a krátkými pahýly ocasů. Jejich těla, končetiny a čela

pokrývaly spirálovité runy. Všichni démoni se drželi za ruce a ten čtvrtý svíral pahýl ruky dalšího v řadě.

"Kruh byl prolomen," řekl Č.l. "Něco se zvrtilo."

Artemis vylezl na stupínek za ním. "Dokážeš je probrat?"

"Probrat?" škulbl sebou Č.l.

"Podle toho, co vím o chrličovém doteku, umí měnit živé věci v kámen a naopak. Ty ten dotek máš - dokážeš ho použít?"

Č.l si nervózně zammul dlaně. "Možná ten dotek mám. Víš, možná, a vůbec to nevím jistě. Změnil jsem dřevěný rožeň v kámen, nebo aspoň myslím, že to byl kámen. Možná ho jenom pokrýval popel. Byl jsem pod hrozným tlakem. Všichni na mě koukali. Však víš, jaké to je; nebo možná nevíš. Kolik z vás bylo ve škole rarachů? Ani jeden, co?"

Artemis mu stiskl rameno. "Vykládáš nesmysly, Číslo Jedna. Musíš se soustředit."

"Ano. Jistě. Soustředit se. Koncentrovat. Myslet."

"Fajn. A teď zkus, jestli je dokážeš probrat. Je to jediný způsob, jak zachránit Hybras."

Myrta zavrtěla hlavou. "Tím ho vážně hodně uklidniš, génie."

Minerva obcházela exponát omámená skoro stejně jako její bývalý zajatec.

"Tyhle sochy jsou skutečně démoni. Byli mezi námi celou tu dobu. Měla jsem to poznat, ale Opat takhle vůbec nevypadal."

Myrta přistála těsně vedle dívky.

Jsou celé velké druhy, o kterých nic nevíš. Skoro se ti povedlo postarat se o likvidaci jednoho z nich. Měla jsi štěstí; kdyby se to opravdu stalo, ani deset Artemisů Fowlů by tě nezachránilo před skřítkov-skou policií."

"Chápu. Už jsem se omluvila. Můžeme to nechat být?"

Myrta se na ni zamračila. "No to mě těší, že sis to tak rychle odpustila."

"Pěstovat si výčitky svědomí škodí duševnímu zdraví."

"Malí géniové," zavrčela Myrta.

Na pódiu Č.l položil ruce na jednoho z kamenných démonů.

Jak to bylo na Hybrasu... Prostě jsem ten rožeň držel a začal jsem být takový... rozčilený... a pak to začalo. Nesnažil jsem se ho změnit na kámen."

"A můžeš se zase rozčilit?" ptal se Artemis.

"Co? Jenom tak? Já nevím. Upřímně řečeno, je mi trochu špatně. To ty šaty, bolí mě z nich hlava. Jsou vážně hrozně křiklavé."

"Možná, kdyby tě Butler trochu vyděsil..."

"To není totéž. Potřebuju nějaký skutečný tlak. Víím, že pan Butler by mě doopravdy nezabil."

"Tím bych si tak jistý nebyl."

"Hm. Ha ha ha. Ty jsi číslo, Artemisi. Koukám, že si na tebe budu muset dávat pozor."

Buder kontroloval svou pistoli, když uslyšel v chodbě nějaký hluk. Doběhl k bezpečnostním dveřím a vyhlédl ven malým okénkem z nerozbitného skla.

"Máme společnost," prohlásil a odjistil pistoli. "Kong nás našel."

Bodyguard jednou vystřelil do elektronického ovládání zámku, takže uškvařil čip a dveře zamkl.

"Otevřít ty dveře jim dlouho nepotrvá. Musíme demony vzbudit a zmizet. Hned!"

Artemis stiskl Číslu Jedna rameno a kývl k bezpečnostním dveřím.

Je tohle už dost velký tlak?"

Na druhé straně dveří se Kong a jeho lidé zarazili, když uviděli, jak se z ovládní kouří.

"Sakra," zaklel Kong. "Odpálil zámek. Budem se muset prostřít. Na plánování není kdy. Done, máš ten kufr?"

Don pozvedl zavazadlo. Jo, tady."

"Fajn. Jestli se stal zázrak a tam vevnitř je démon, tak mu ten kufr připeš na zápěstí, pěkně pevně, jasný? Nechci prošvihnout další šanci."

"Provedu. Máme granáty, šéfe. Mužem ty dveře vyhodit do vzduchu."

"Ne," okřikl ho Kong. "Potřebuju Minervu a nechci, aby byla zraněná. Kdo jí něco udělá, tomu něco udělám já. Jasný?" Rozuměli všichni. Nic složitějšího na tom nebylo.

Uvnitř v galerii začínal být Artemis trochu nervózní. Původně doufal, že Kong okamžitě odejde z budovy, ale ten zabiják nejspíš ve výtahu uviděl plakát na tuhle výstavu a došel ke stejnému závěru jako Artemis sám.

"Tak co?" zeptal se Číslo Jedna, který nerozhodně mnul paži sochy.

Ještě nic. Snažím se."

Artemis ho poplácal po rameni. "Tak se snaž trochu víc. Nestojím o to dostat se do přestřelky ve výškové budově.

Přinejmenším bychom všichni skončili v tchajwanském vězení."

Dobře, pomyslel si Č.l. Soustřed' se. Sáhni do kamene.

Pevně sevřel prst kamenného čaroděje a pokoušel se něco cítit. Z toho mála, co věděl o čarodějích, odhadoval, že tohle je zřejmě Qwan, hlavní kouzelník. Na hlavě měla kamenná postava prostou ob-

roučku se spirálovým motivem na čele - odznak vůdce.

To musela být hrůza, uvažoval Č.l. Vidět, jak se tvůj domov rozplyne, a sám zůstat tady. A vědět, že je to všechno tvoje vlastní vina.

Nebyla to moje vina! utrhl se nějaký hlas v hlavě Č.l. To ten idiotský démon N'zall. Tak dostaneš mě už konečně ven, nebo ne?

Č.l. skoro omdlel. Dýchal teď rychle a přerývaně a srdce mu vylétlo až do krku.

No tak, mladý čaroději. Osvoď mě! Čekám hodně, hodně dlouho.

Ten hlas, ten někdo, byl v té soše. Qwan.

Jistě že jsem Qwan. Držíš mě za ruku. Kdo jsi myslel, že jsem? Nejsi doufám hloupý, co? To by mi ještě scházelo. Čekám deset tisíc let a pak se objeví hlupák.

"Já nejsem hlupák!" rozčilil se Č.l.

"Samozřejmě že ne," povzbuzoval ho Artemis. "Snaž se co nejvíc. Řeknu Butlerovi, ať je zadrží, jak dlouho to půjde."

Č.l. se kousl do rtu a kývl. Kdyby mluvil nahlas, všechny by to mátl. A tohle už byl dost velký zmatek sám o sobě, i bez toho, aby k němu ještě přispíval.

Zkusí sílu myšlenek. Qwan hovoří k jeho mysli; možná to obráceně půjde taky.

Ovšemže to půjde, vyslal zprávu Qwan. A co je to za nesmysly s vařeným jídlem? Hlavně mě už pusť z tohoto vězení.

Č.l. sykl a snažil se zahnat z hlavy sny o vařené hostině.

Já nevím, jak tě vysvobodit, myslel si. Nevím, jestli to dokážu.

Samozřejmě že to dokážeš, odpověděl Qwan. Ty

máš v sobě tolik kouzla, že bys naučil trolla hrát na housle. Prostě ho vypusť.

Jak? Nemám potuchy jak.

Qwan chvilku mlčel a spěšně se probíral vzpomínkami Č.l.

Aha, chápu. Ty jsi úplně nováček. Nemáš vůbec žádnou průpravu. No, to je jen dobře. Bez zkušeného vedení jsi mohl vyhodit do povětří půlku Hyb-rasu. Tak dobře, já tě malinko postrčím správným směrem. Odsud moc dělat nemůžu, ale možná ti tu sílu trochu rozproudím. Pak to už bude jednodušší. Jak jsi jednou v kontaktu s čarodějem, předá ti část svých znalostí.

Č.l. by byl přísahal, že kamenné prsty ho malinko sevřely, ale to si možná jen představoval. Co si ovšem určitě nevymýšlel, to byl náhlý pocit chladné ztráty, který se mu šířil po paži. Jako by z něj někdo vysával život.

Neboj se, mladý čaroději. Jen ti odsávám trochu kouzla, abych rozběhl jiskřičky. Je to strašný pocit, ale nebude dlouho trvat.

Skutečně to byl strašný pocit. Č.l. si představoval, že umírat kousek po kousku by muselo být asi takovéhle, a ostatně se mu to do jisté míry skutečně dělo. A v takové situaci se tělo brání tím, že vetřelce vyžene. Kouzlo, které až donedávna v Čísle Jedna nečinně odpočívalo, mu náhle vybuchlo v mozku a hnalo se za vetřelcem.

Č.l. měl pocit, že náhle vidí docela jinak. Předtím byl slepý, ale teď viděl i skrz zdi. Nešlo samozřejmě o nějaké supervidění, bylo to pochopení vlastních schopností. Kouzlo jím proudilo jako tekutý oheň, vyhánělo z jeho porů nečistoty. Ze všech otvorů mu stoupala pára a runy na jeho těle zazářily.

To je ono, chlapče, chválil Qwan. A teď ho vypusť. Vyžeh je.

A Č.l. zjistil, že přesně tohle dokáže udělat - ovládat proudění kouzla. Poslal ho za Qwanovým chapadélkem, do svých prstů a do Qwanovy ruky. Mrtvý pocit nahradily vibrace síly. Začal se chvět a s ním se rozechvěla i socha, odhazovala vrstvy kamene jako had kůži. Prsty starého čaroděje už nebyly tuhé, měly živou, dýchající pleť. Pevně svíraly Č.l. aby spojení mezi nimi nezesláblo.

To je ono, chlapče, povedlo se ti to.

Povedlo se mi to, myslel si nevěřicně Č.l. Tohleto se opravdu všechno děje.

Artemis a Myrta v úžasu hleděli na to, jak se kouzlo šíří Qwanovým tělem a loupe z jeho končetin kamenné slupky s

oranžovými záblesky a praskotem podobným výstřelům z pistole. Nejdřív ožila Qwa-nova ruka, pak paže, pak hrud'. Kámen mu opadal z brady a úst, takže čaroděj se poprvé za tisíce let mohl opět nadechnout. Jasně modré oči zamžouraly do světla a pevně se zavřely. A kouzlo postupovalo pořád dál, shazovalo z Qwanova těla i poslední kousky kamene, ale pak se zastavilo. Když jiskřičky kouzla Číslo Jedna doběhly k dalšímu čaroději v řadě, jen zapraskaly a vyhasly.

"Co ti ostatní?" ptal se Č.1. Ty určitě dokáže osvobodit taky.

Qwan chvíli kašlal a chrchlal, než byl schopen odpovědět.

"Mrtví," řekl a zhroutil se mezi sutinami.

Na druhé straně bezpečnostních dveří galerie vyprazdňoval Kong do zámku už třetí zásobník ze své automatické pistole.

"Ty dveře už dlouho nevydrží," varoval Butler. "Můžou povolit každou vteřinou."

"Můžeš je zdržet?" zeptal se Artemis.

"To by neměl být problém. Ale nechci tady nechávat žádná těla, Artemisi. Řekl bych, že policie je už na cestě."

"Co je takhle trochu vyděsit?"

Butler se usmál. "S potěšením."

Střelba ustala, dveře trochu poklesly ve veřejích. Butler je zprudka otevřel, vtáhl dovnitř Billyho Konga a zase je zabouchl.

"Ahoj, Billy," řekl a přitiskl ho ke zdi.

Kong byl příliš pomatený, než aby se bál. Zaútočil na něj sérií ran, z nichž každá by pro normálního člověka byla smrtelná. Od Butlera se odrážely jako mouchy od tanku. To ovšem neznamenal, že nebolely. Kongovy cvičené ruce působily jako rozžhavené železo všude, kam dopadly. Butler na bolest reagoval jen lehkým napětím v koutcích úst.

"Myrto?" ujistil se.

"Nadhazuj," kývla Myrta a zamířila svoje Neutrino na určité místo v prostoru.

Butler vyhodil Billyho Konga přímo vzhůru a Myrta ho ve vzduchu sejmula ranou ze své zbraně. Kong přeletěl přes místnost po podlaze a cestou ještě rozdával křečovitě rány.

"Hadí hlava je mimo hru," prohlásil Artemis. "Doufám, že ostatní se přidají."

Minerva se rozhodla, že využije bezvědomí Billyho Konga, aby si to s ním vyřídila. Došla ke svému ležícímu únosci.

"Vy, pane Kongu, nejste nic než tupý zabiják," prohlásila a kopla ho do nohy.

"Mladá dámo," okřikl ji přísně Butler, "jděte od něj. Nemusí být úplně mimo."

Jestli jste mému otci zkrivil jenom vlas," pokračovala Minerva, aniž si Butlerova varování všimla, "tak se osobně postarám, abyste z vězení už nevylezl."

Kong pootevřel usazené oko. "Takhle se s personálem nemluví," zachroptěl a popadl Minervin kotník v ocelovém sevření.

Minerva si uvědomila, že se právě dopustila zásadní chyby, a usoudila, že nejlepší bude zaječet z plných plic. Což taky udělala.

Butler měl dilema. Jeho povinností bylo chránit Artemise, ne Minervu, ale za ta léta, co pracoval s Artemisem a vlastně taky s Myrtou, na sebe vzal roli jakéhosi obecného ochránce. Když byl někdo v nebezpečí, pomohl mu. A tahle holka bláznivá rozhodně v nebezpečí byla. Ve smrtelném nebezpečí.

Proč si tihle chytří vždycky myslí, že jsou neporazitelní?

A tak se Butler rozhodl a důsledky tohoto rozhodnutí ho měly pronásledovat v bdění i ve spaní po několik následujících let. Jako profesionální bo-dyguard věděl, jak zbytečné jsou úvahy typu "kdybych byl býval...", ale za nocí, které následovaly, měl mnohokrát sedět u ohně s hlavou v dlaních, přehrávat si tenhle okamžik v hlavě a přát si, aby se byl zachoval jinak. Ať už by byl udělal cokoli, následky by byly tragické, přinejmenším by ale nebyly tragické pro Artemise.

Butler tedy jednal. Udělal čtyři rázné kroky od dveří, aby vyprostil Minervu z Kongova sevření. Nebylo to těžké, ten člověk byl napůl v bezvědomí. Vypadalo to, že ho pohání jen energie šílenství. But-

ler mu prostě jen dupnul na zápěstí a pak ho ostře klepl mezi oči kloubem ukazováčku. Kongovy oči se obrátily v sloup a prsty povolily jako nohy umírajícího pavouka.

Minerva rychle couvla z Kongova dosahu.

"To byla ode mě hrozná hloupost, omlouvám se," zamumlala.

"Na to je trochu pozdě," pokáral ji Butler. "Mohla byste se teď laskavě krýt?"

Celá tahle drobná příhoda trvala asi čtyři vteřiny, ale za tu dobu se na opačné straně dveří hodně stalo. Don, který držel bombu a který nedávno dostal celkem bez důvodu od šéfa ránu, se rozhodl vli-chotit se do Kongovy přízně tím, že do galerie vtrhne a rozdá si to s tím obrem vevnitř. Opřel se ramenem o dveře přesně v té chvíli, kdy od nich Butler na opačné straně odstoupil, a k vlastnímu překvapení vletěl dovnitř hlavou napřed. Za ním rychle následovali čtyři další Kongovi zabijáci s nejrůznějšími zbraněmi.

Myrtě, která kryla dveře svým Neutrinem, to moc starostí nedělalo. Starosti si začala dělat tehdy, když se z klubka mužů vykutálel granát a tukl ji do nohy. Pro ni by nebylo těžké mu uniknout, ale Artemis a Č.1 by v jeho dosahu zůstali.

Přemýšlej!

Bylo jedno řešení, ale to znamenalo ztrátu drahého vybavení. Zastrčila zbraň do pouzdra, strhla si přílbu, zakryla jí granát a nalehla na ni vši silou. Byl to trik, který už použila - se smíšenými výsledky. Doufala, že se to moc často

opakovat nebude.

Krčila se tam jako žába na muchomůrce po dobu, která jí připadala hodně dlouhá, ale která ve skutečnosti nemohla být delší než pár vteřin. Koutkem

oka si všimla, že zabíják se stříbrným kufříkem fackuje toho, který odhodil granát. Možná, že použít smrtící prostředky bylo proti rozkazům.

Granát vybuchl a odhodil Myrtu vzhůru. Většinu nárazu a všechny střepiny zadržela přilba, ale stejně to stačilo, aby to Myrtě roztržilo obě holeně a zlomilo jednu stehenní kost. Přistála na Artemi-sových zádech jako pytel kamení.

"Au," řekla a ztratila vědomí.

Artemis a Č.I se pokoušeli oživit Qwana.

"Živý je," prohlásil Artemis, který čarodějovi kontroloval pulz. "Srdce mu bije pravidelně. Měl by se brzo vzpamatovat. Pevně ho drž, nebo by nám mohl zmizet."

Č.I kolébal hlavu starého démona v klíně. "Řekl mi čaroději," vysvětloval se slzami v očích. "Nejsem sám."

"Na dojemné historky bude dost času potom," zarazil ho přísně Artemis. "Teď vás odsud hlavně musíme dostat."

Kongovi muži byli už v galerii a střílelo se. Artemis si byl jistý, že Butler a Myrta si s pár zabíjáky poradí, ale jeho jistota dostala závažnou trhlinu, když se ozvala rána a na zádech mu přistála potlučená Myrta. Její tělo okamžitě obklopil obal z modrého světla. Z něj sršely jiskry jako padající hvězdy a vyhledávaly nejhůř pošramocená místa.

Artemis se zpod ní vysoukal a položil svou zotavující se přítelkyni jemně vedle Qwana.

Kongovi muži se teď střetli s Butlerem a nejspíš trpce litovali, že si nevybrali jinou práci. Řádl mezi nimi jako kulečnicková koule mezi roztřesenými kuželkami.

Jeden se kolem něj přece jen dostal. Vysoký muž

s tetováním na krku a hliníkovým kufříkem. Artemis usoudil, že v něm nejspíš nebude výběr asijských koření, a uvědomil si, že bude muset zasáhnout sám. Zatímco rozvažoval, co přesně by měl udělat, muž ho srazil k zemi. Než se stačil vrátit k Myrtě, seděla už jeho přítelkyně omámeně na zemi a k zápěstí měla připoutaný kufřík.

Muž, který kufřík umístil, se vrátil do rvačky, ze které ho Butler během pár vteřin znovu vyřadil.

Artemis si klekl vedle Myrty.

Jsi v pořádku?"

Myrta se usmála, ale bylo vidět, že jí to dá práci. Jakžtakž, díky kouzlu. Jsem ale na dně, nezbyla mi ani kapka. Tak bych všem radila, aby zůstali zdraví, než budu moci provést rituál." Zatřásla zápěstím, až řetěz zachrastil. "Co je to?"

Artemis se zdál bledší než obvykle. "Řekl bych, že nic příjemného." Otevřel kufřík a zvedl víko. "A měl bych pravdu. Je to bomba, velká a složitá. Nějak ji pronesli skrz bezpečnostní kontroly. Nejspíš někudy, kde se ještě staví."

Myrta zamrkala, aby se vzpamatovala, a potřásala hlavou, dokud ji bolest neprohrála.

"Dobře. Bomba. Vidíš časování?"

"Osm minut. Odpočítává."

"Dokážeš ji zneškodnit?"

Artemis sevřel rty. "Možná. Potřebuju otevřít ten kryt a podívat se, jak funguje, než to budu moci říct jistě. Může tam být jednoduchá rozbuška, ale může tam taky být celá spousta falešných."

Qwan se s námahou pozvedl na loket a vykašlal velký chuchvalec prachu a hlenu. "Cože? Jsem po deseti tisících letech zase živý, a vy mi chcete říct, že mě bomba roztrhá na kousíčky?"

"To je Qwan," vysvětloval Č.I. "Nejmocnější čaroděj z magického kruhu."

"Už jediný," opravil ho Qwan. "Ty ostatní jsem nedokázal zachránit. Zbyli jsme jen ty a já, chlapče."

"Dokázal bys zařídit, aby ta bomba zkameněla?" zeptala se Myrta.

"Potrvá několik minut, než se moje kouzlo vzpamatuje. Ale chrlíčový dotek stejně funguje jen na organickou hmotu. Na rostliny a zvířata. Bomba je plná uměle vyrobených součástek."

Artemis pozvedl obočí. "Ty znáš bomby?"

"Byl jsem zkamenělý, ne mrtvý. Viděl jsem, co se kolem mě děje. Mohl bych vám povídat. Nevěřili byste, kam všude dokážou turisté nalepit žvýkačku."

Butler skládal bezvědomá těla k bezpečnostním dveřím.

"Musíme odsud pryč," volal. "Policie už je v hale."

Artemis poodstoupil o pět šest kroků od skupiny a zavřel oči.

"Artemiši, tohle není vhodná chvíle se hroutit," kárala ho Minerva, která vylezla zpod vitríny. "Potřebujeme plán."

"Pst, mladá dámo," napomenul ji Butler. "Přemýšlí."

Artemis si dopřál na rozvažování dvacet vteřin. To, na co přišel, nebylo zdaleka perfektní.

"Tak dobře. Myrto, musíš nás odsud odnést, jediná máš křídla."

Myrta chvíli v duchu počítala. "To půjde leda nadvakrát, možná i natřikrát."

"Na to není čas. Nejdřív musí pryč bomba. V tomhle domě je spousta lidí. S bombou musím já, protože je šance, že ji dokážu zneškodnit. A taky skřít-

kové. Je nezbytně nutné, aby je nezavřeli; to by byl Hybras ztracený."

"To nemůžu dovolit," namítal Butler. "Mám povinnosti vůči vašim rodičům."

Artemis se na svého ochránce přísně podíval.

Já ti ukládám novou povinnost," řekl. "Starej se o Minervu. Ať je v bezpečí, než se zase sejdem."

"Ať Myrta odletí nad moře a tu bombu tam zahodí," navrhoval Butler. "Potom můžeme podniknout záchrannou akci." "To bude pozdě. Jestli odsud tyhle skřítky nedostaneme, tak se k Tchaj-peji obrátí oči celého světa. A kromě toho, moře tady okolo je samý rybářský člun. Tohle je jediný možný způsob. Já nedovolím, aby lidi nebo skřítkové umírali, když tomu můžu zabránit."

Butler se odmítal vzdát. "Poslouchejte se chvilku, Artemisi. Mluvíte jako... jako kladný hrdina! To přece není nic pro vás."

Artemis neměl na emoce čas. "Řečeno slovy H. P. Woodmana, příteli, čas odtikává, musíme už jít. Myr-to, připni si nás na opasek, všechny kromě Butlera a Minervy."

Myrta kývla, dosud poněkud ořesená po výbuchu. Odmotala z pásu několik kotvicích lan a přála si, aby měla ve výbavě Klusákův měsíční pás, který kolem všeho, k čemu se připnul, vytvářel pole nízké gravitace.

"Pod paže," radila Číslu Jedna. "A pak zapnout zpátky do smyčky."

Butler pomáhal zapnout Artemisovi. "A tohle je poslední kapka, Artemisi. Mám toho tak akorát, přísahám. Až se dostaneme domů, jdu do důchodu. Jsem starší, než vypadám, a cítím se ještě starší, než jsem. Už žádné plány a úklady. Slibujete?"

Artemis se donutil k úsměvu. "Letím jenom do vedlejší budovy. Když tu bombu nedokážu zneškodnit, tak ji Myrta může vzít nad moře a pokusit se najít bezpečné místo."

Oba věděli, že Artemis lže. Jestli bombu nedokáže zneškodnit, na žádné zahazování už čas nebude.

"Vezměte si tohle," podal mu Butler ploché kožené pouzdro. "Moje náradí. Abyste se aspoň dostal dovnitř."

"Díky, příteli."

Myrta byla po krk naložená. Č.1 a Qwan jí viseli na pásku, Artemis byl připnutý zepředu.

"Tak. Všichni připravení?"

"Škoda, že se mi ještě nevrátilo kouzlo," vrčel Qwan. "Udělal bych ze sebe zase sochu."

"Vyděšený," řekl Č.1 "Vylekaný. Strachy bez sebe. Podělaný."

"Hovorové výrazy," podotkl Artemis. "Výborně."

Butler zavřel kufrík. Jenom na vedlejší budovu. Nikam dál nemusíte. Ten panel sundejte a jděte rovnou k výbušnině. Vytrhněte rozbušku, když to jinak nepůjde."

"Rozumím."

"OK. Nebudu říkat nashledanou, jenom hodně štěstí. Sejdeme se hned, jak se tady z toho dokážu vylhat."

"Takže nejvýš nějakých třicet minut."

Až do té chvíle se Minerva držela stranou a tvářila se zahanbeně.

Je mi to líto, Artemisi. Neměla jsem se ke Kongovi vůbec přibližovat."

Butler ji popadl, zvedl do vzduchu a postavil stranou. "To jste neměla, ale teď není na omluvy čas. Postavte se ke dveřím a tvařte se nevinně."

"Ale..."

"Nevinně! Okamžitě."

Minerva poslechla, protože si moudře uvědomila, že tohle není vhodná doba na hádky.

"Tak můžem, Myrto," pobídl Artemis. "Start."

"Kontrola," řekla Myrta a aktivovala křídla na zádech. Ta chvilku bojovala s nezvyklou váhou, a taky ve vibracích motoru bylo slyšet něco, co se Myr-tě moc nelíbilo, ale postupně se křídla vzpamatovala a zvedla všechny z podlahy "Dobrý," řekla, "myslím, že to půjde."

Butler postrčil vznášející se skupinu k oknu. Tohle všechno bylo tak příšerně riskantní, že nemohl ani uvěřit, že něco takového připouští. Nebyl ale čas na váhání. Bylo to buď, anebo.

Natáhl se nahoru a trhl za bezpečnostní pojistku okna. Dvoumetrová skleněná tabule se doširoka otevřela a vítr, který v téhle výšce vál hodně silně, s jekotem vletěl do budovy. Všechny najednou ohlušil útok živlů. Bylo těžké někoho vidět a ještě těžší slyšet. Myrta vyplula i s celou skupinou ven a bylo by je to strhlo, kdyby je Butler ještě chvilku nepřidržel.

"Leť po větru," křičel na Myrtu, když ji pouštěl. "Sestupuj pomalu."

Myrta kývla. Motor křidel na okamžik vynechal a oni o dva metry klesli.

Artemisovi vyskočil žaludek do krku.

"Butlere," zavolal a jeho hlas zněl ve větru slabě a dětsky.

"Ano, Artemisi? Co je?"

"Kdyby se něco stalo, čekej na mě. Ať to vypadá, jak chce, já se vrátím. Všechny je přivedu zpátky."

Butler málem vyskočil za nimi. "Co máte v plánu, Artemisi? Co chcete dělat?"

Artemis mu sice odpověděl, ale jeho slova strhl vítr a strážce nemohl dělat nic jiného než stát v rámu z oceli a skla a křičet do vzduchu.

Klesali rychle. O něco rychleji, než by se Myrtě líbilo.

Křídla to neutáhnu, uvědomila si. Tuhle váhu a ten vítr neunesou. Nedokážeme to.

Poklepala Artemisovi na hlavu. "Artemisi!" křikla.

Já vím," odpověděl stejným způsobem mladý Ir. "Moc těžký náklad."

Kdyby teď spadli, bomba by vybuchla uprostřed Tchaj-peje. To nepřicházelo v úvahu. Dala se udělat jen jediná věc.

Artemis se o téhle možnosti ani nezmněl před Butlerem, protože věděl, že Butler by ji vetoval, bez ohledu na to, jak

logická připadala jemu samému.

Než stačil Artemis na základě té teorie začít jednat, Myrtina křídla se zakuckala, šklubla sebou a zhasla. Padali v nerovném volném pádu jako pytel kamení, smýkalo to s nimi nebezpečně blízko u zdi mrakodrapu. Artemise příšerně pálily oči od větru, končetiny měl vyvrácené, div se nezlomily, a tváře nadmuté do komických rozměrů, i když na pádu stovky metrů dlouhém, na jehož konci čeká jistá smrt, nic veselého není.

Ne! prohlásila Artemisova nezlomná vůle. Nepřipustím, aby to takhle skončilo.

Se zaťatou, skoro fyzickou zarputilostí, kterou se nejspíš naučil od Butlera, zvedl Artemis paže a popadl Č.1 za ruku. To, oč mu šlo, měl před sebou, skoro před nosem, a přesto mu připadalo nemožné na to dosáhnout.

Nemožné ne nemožné, dosáhnout na to musím.

Bylo to jako pokoušet se postrkovat obrovský, prohýbající se balón, ale Artemis to nevzdával.

Země se hnala k nim, menší mrakodrapy vystrkovaly špice jako kopí. A Artemis se pořád snažil.

Konečně jeho prsty sevřely stříbrný náramek Číslo Jedna.

Sbohem, světe, pomyslel si. Tak nebo onak.

A pak náramek strhl a zahodil ho do vzduchu. Démoni náhle nebyli ukotvení v této dimenzi. Vteřinku se nic zjevného nedělo, ale pak, právě když prolétali mezi prvními z nižších mrakodrapů, se na nebi otevřel otáčející se červený lichoběžník a polkl je, jako když si dítě hodí do pusy lentilku.

Butler se odpotácel od okna a pokoušel se srovnat si v hlavě to, co právě viděl. Myrtina křídla selhala, to bylo jasné, ale co dál? Co to bylo?

Pak mu to najednou došlo. Artemis musel mít ještě záložní plán, měl ho přece vždycky. Nešel bez záložního plánu ani na záchod. Takže nejsou mrtví. Na to je slušná šance. Zmizeli prostě do dimenze démonů. Bude si to muset opakovat tak dlouho, až tomu sám uvěří.

Butler si všiml, že Minerva pláče.

"Nejsou všichni mrtví, že ne? Kvůli mně."

Butler jí položil ruku na rameno. "Kdyby byli všichni mrtví, bylo by to kvůli vám - ale oni nejsou. Artemis má všechno pod kontrolou. A teď hlavu vzhůru, musíme se odsud vyhat, dceruško."

Minerva nakrčila čelo. "Dceruško?"

Butler mrknul, ačkoli veselo mu nebylo. "Ano, dceruško."

O pár vteřin později vyrazila dveře jednotka řádné tchajwanské policie a místnost zaplavily šedé

a modré uniformy. Na Butlera mířilo dobrých deset speciálních policejních pistolí. Většina těch hlavní se trochu chvěla.

"Ne, pitomci," ječel pan Lin, který se propletl mezi policisty a tloukl je po rukou se zbraněmi. "Tenhle ne. To je můj dobrý přítel. Táhletí, ti v bezvědomí. Ti se sem vloupali a omráčili mě. Zázrak, že můj přítel a jeho..."

"Dcera," pomohl mu Butler.

"A jeho dcera nejsou zranění."

Pak si kurátor všiml svého zničeného exponátu a předstíral, že omdlívá. Když mu nikdo nepřiběhl na pomoc, sebral se, odpízlil se do koutku a začal vzlykat.

Jeden inspektor, který měl svou zbraň po kovboj-sku proklatě nízko, se dokolébál k Butlerovi.

"To jste udělal vy?"

"Ne. Já ne. My jsme se schovávali za bednou. Rozbili tu sochu a pak se začali rvát mezi sebou."

"Máte nějakou představu, proč by chtěli rozbít sochu?"

Butler pokrčil rameny. "Podle mě jsou to anarchisté. U takovýchhle nikdy nevíte."

"Nemají žádný průkaz," pokračoval inspektor. "Ani jeden. To mi přijde trochu divné."

Butler se trpce usmál. Po všem, co Billy Kong provedl, ho budou stíhat jen za poškození majetku. Mohli by se samozřejmě zmínit o únosu, jenže to by znamenalo strávit na Tchaj-wanu týdny, možná i měsíce bojem s byrokracií. A Butler nijak zvlášť nestál o to, aby se mu někdo hrabal v minulosti, tím méně ve sbírce falešných pasů, které měl v kapse saka.

Pak si na něco vzpomněl. Tenkrát v Nice se o Kon-govi něco dozvěděl.

Kong vzal na svého kamaráda kuchyňský nůž, říkal tehdy Klusák. Ještě pořád tam na něj platí zatykač, pod jménem Jonas Lee.

Kong je na Tchaj-wanu hledaný pro vraždu, uvědomil si Butler, a na vraždu žádná promlčecí lhůta neplatí.

"Slyšel jsem je mluvit tady s tím," ukázal Butler na ležícího Billyho Konga. "Říkali mu pane Lee nebo Jonasi. Byl to jejich šéf."

To inspektora zaujalo. "Vážně? A neslyšel jste ještě něco? Občas i ten nejdrobnější detail může být důležitý."

Butler o tom zamračeně uvažoval. Jeden z nich něco říkal, i když nevím, co to mělo znamenat..."

"Pokračujte," naléhal inspektor.

"Říkal... počkejte, jak to bylo? Říkal: 'Ty už nejsi takovej tvrdšas, jak se tváříš, Jonasi. Zářez na pažbě sis neudělal už roky.' Co to znamená, udělat zářez na pažbě?"

Inspektor vytáhl z kapsy mobil. "To znamená, že ten člověk je podezřelý z vraždy." Stiskl zrychlenou volbu pod číslem jedna. "Základna? Tady Chán. Po-třebuju, abyste se v záznamech podívali po jménu Jonas Lee - a vraťte se pár let zpátky." Zavřel telefon. "Díky, pane..."

"Arnott," představil se Butler. "Franklin Arnott, New York."

Pas na jméno Arnott už používal několik let. Byl nefalšovaně pomačkaný.

"Díky, pane Arnotte. Možná jste právě chytil vraha."
Butler zamrkal. "Vraha! Páni. Slyšelas to, Eloise? Tvůj táta chytil vraha."
"Skvěle, tati," řekla Eloise, ale kdovíproč nevypadala právě šťastně.

Inspektor se otočil, že se vrátí k vyšetřování, ale pak se zarazil.
"Kurátor říkal, že tu s vámi byl ještě někdo. Nějaký chlapec. To je váš přítel?"
"Ano a ne. Je to můj syn. Arty."
"Nikde ho nevidím."
"Teď zrovna odešel, ale vrátí se."
Jste si jistý?"
Butlerův pohled se rozostřil. "Ano, jsem si jistý. Slibil mi to."

KAPITOLA XIII MIMO ČAS

Cesta mezi dimenzemi probíhala tentokrát divočeji, než si Artemis pamatoval. Neměl čas rozjímat nad měnící se scenerií a jeho smysly sotva tak stačily zaregistrovat pohledy, zvuky nebo změny teplot. Strhlo je to z jejich vlastní dimenze a hnalo červími dírami ve vesmíru. Celé zůstalo pouze jejich vědomí. Jen jednou se na kratičký okamžik zhmotnili. Krajina byla šedivá, pustá a plná děr a v dálce viděl Artemis modrou planetu zakrytou mračky.
Jsem na Měsíci, pomyslel si Artemis, a pak je to zase strhlo dál. Přitahoval je Hybras.
Byl to nepřírozený pocit, tohle putování mimo tělo i mysl. Jak to, že si to všechno ještě uvědomuji? žasl Artemis. Jak je to vůbec možné?
A co bylo ještě zvláštnější, když se Artemis soustředil, vnímal, jak k němu plují myšlenky ostatních. Byly to z valné většiny všeobecné emoce, jako strach nebo vzrušení. Ale po chvilce duševního průzkumu dokázal Artemis rozpoznat i jednotlivé myšlenky.
Myrta uvažovala o tom, jestli její zbraň přežije cestu bez poškození. Typický voják. A pak Číslo Jedna, který si soustavně dělal starosti ne kvůli cestě samé, ale kvůli někomu, kdo na něj bude čekat na Hybra-su. Nějaký Opat. Démon jménem Opat. Artemis to zkoušel dál a objevil Qwana vznášejí-

čího se v éteru. Jeho mysl byla úctyhodná, pohrávala si se složitými výpočty a filozofickými hádankami.
Ten tvůj mozek nezahálí, mladý člověče.
Artemisovo vědomí pochopilo, že tahle myšlenka byla určena jemu. Čaroděj vycítil jeho neohrabané zkoumání.
Artemis vnímal, že jeho mysl a mysl ostatních je trochu jiná. V nich bylo něco odlišného. Jakási neznámá energie. Těžko se vysvětloval pocit beze smyslů, ale z nějakého důvodu se jevil modrý. Modrá plazma, elektrizující a živá.
Artemis si ten silný pocit nechal proniknout do mysli a okamžitě ucítil prudký příliv energie.
Magie, uvědomil si. Magie je v mysli. To byl cenný poznatek. Artemis se vrátil do vlastního myšlenkového prostoru, ale trochu té modré plazmy si vzal s sebou. Jeden nikdy neví, kdy se kapka magie může hodit.
Zhmotnili se na Hybrasu, v samotném kráteru. Jejich přilet doprovázel záblesk vypuzené energie. Leželi na svahu pokrytém sazemí, udýchaní a zpocení. Zem pod nimi byla na dotek teplá a v nose je dráždil štiplavý pach síry. Euforie ze zhmotnění se brzo rozplynula.
Artemis se několikrát zkusmo nadechl a vydechl a vzduch z jeho úst zvedal malé prachové víry. Ze sopečného plynu mu slzely oči a každý volný kousek kůže mu okamžitě pokryly vločky popela.
"Tak tohle by mohlo být peklo," komentoval to.
"Peklo nebo Hybras," ozval se Č.1 a zvedl se na kolena. "Tehle popel jsem už na sobě měl. Z šatů ho prostě nevypereš."

I Myrta se už vzpamatovala a kontrolovala svoje vybavení.
"Neutrino je v pořádku. Ale komunikační signál tu nezachytím ani jeden. Musíme se spoléhat jenom na sebe. A jak to vypadá, ztratila jsem tu bombu."
Artemis si klekl a koleno prolomil slupku popela, takže zpod ní začal stoupat žár. Podíval se na hodinky a zahlédl svou vlastní tvář. Vlasý měl šedé popelem a na okamžik měl dojem, že vidí svého otce.
Něco ho napadlo. Vypadám jako můj otec, otec, kterého už možná nikdy neuvídím. Ani matku. Ani Butlera. Zbyl mi jen jediný přítel.
"Myrto," řekl, "můžu se na tebe podívat?"
Myrta nevzhlédla od počítače na svém zápěstí.
"Teď na to není kdy, Artemisi."
Artemis k ní pomalu došel; po tenké slupce se muselo opatrně.
"Myrto, potřebuju se na tebe podívat," řekl a vzal ji za ramena.
V Artemisově tónu bylo něco, co Myrtu přimělo, aby nechala toho, co dělala, a začala ho vnímat. Takový tón nepoužíval příliš často. Hraničil téměř s něhou.
Jenom se potřebuju ujistit, že jsi to pořád ty. Na cestě mezi dimenzemi se může ledacos stát. Při poslední výpravě se mi vyměnily prsty."
Zvedl ruku, aby to viděla. "Divné, já vím. Ale ty vypadáš v pořádku. Máš všechno a máš to správně."

Koutkem oka zahlédl Artemis nějaký záblesk. O kousek výš ve stěně kráteru byl napůl zapadlý kovový kufřík. "Bomba," povzdychl Artemis. "Myslel jsem, že jsme ji při přesunu ztratili. Když jsme přistáli, viděl jsem nějaký záblesk."

Qwan spěchal k bombě. "Ne. To byla vytěsněná energie. Většinou moje. Kouzlo je skoro jako další bytost, dělá si, co chce. Část toho mého se ke mně včas nevrátila a při sestupu se zažehla. Ale můžu s potěšením konstatovat, že zbytek je nastartovaný a připravený k použití."

Artemise napadlo, že slovník téhle prehistorické bytosti se občas nápadně podobá žargonu NASA. Není divu, že nemáme proti skřítkům šanci, pomyslel si. Ti řešili dimenzionální rovnice, když my jsme ještě křesali kamenem o kámen. Artemis pomohl čaroději vytáhnout bombu ze sevení popela. Jejich přesun vyvedl časovač z rovnováhy, takže teď ukazoval přes pět tisíc hodin. Konečně aspoň nějaká klika.

Artemis použil Butlerovo náradí a prozkoumal útroby bomby. Možná by ji dokázal zneškodnit, kdyby na to měl několik měsíců, nějaké ty počítače a pár laserových nástrojů. Ale bez toho všeho byla šance, že tuhle zbraň dokáže neutralizovat, asi tak velká, jako že si veverka poskládá papírovou vlaštovku.

"Bomba je naprosto funkční," hlásil Qwanovi. "Zasáhlo to jenom časovač."

Čaroděj si hladil vousy. "To dává smysl. Přístroj je relativně jednoduchý v porovnání se složitostí našich těl. Tunel mezi dimenzemi ho snadno znova poskládal. S časovačem je to jiné. Ten zasáhne každý časový záchvěv, na který tady narazíme. Může vybuchnout každou vteřinu, nebo taky nikdy."

Nikdy, to ne, myslel si Artemis. Zneškodnit ji možná nedokážu, ale odpálit ji rozhodně můžu, když bude potřeba.

Myrta se podívala na smrtící zařízení. "Existuje nějaký způsob, jak se jí zbavit?"

Qwan zavrtěl hlavou. "Neživé předměty nemůžou cestovat časovým tunelem bez doprovodu. Nás to ale naopak může kdykoli vtáhnout zpátky. Potřebujeme si okamžitě opatřit nějaké stříbro."

Myrta se podívala po Artemisovi. "Možná by někteří z nás chtěli, aby je to vtáhlo."

"Možná," pokrčil rameny Qwan. "Ale za určitých podmínek. Když se tomu prostě poddáte, kdo ví, kde můžete skončit. Nebo kdy. Přitáhne vás prostor a čas, kam přirozeně patříte, jenže protože kouzlo se rozpadá, mohli byste taky skončit ve skále kilometr pod zemí, nebo uvíznout na Měsíci."

Při té představě rychle vystřízlivěli. Jedna věc je udělat si na Měsíci krátkou turistickou zastávku, a docela něco jiného trčet tam navždycky. Tedy ne že byste o tom po první minutě něco věděli.

"Takže jsme uvíznuli tady?" ptala se Myrta. "No tak, Artemisi. Máš přece nějaký plán. Vždycky ho máš."

Ostatní se shromáždili kolem Artemise. Měl v sobě něco, co nutilo lidi, aby ho automaticky považovali za vůdce.

Možná to bylo tím, že se za něj považoval sám. A v tomhle případě byl navíc nejvyšší z celé skupinky.

Pousmál se. Tak takhle se tedy Butler cítí pořád.

"Všichni máme nějaké důvody, proč se chceme vrátit," začal. "Myrta a já jsme tam nechali někoho, koho máme rádi.

Přátele a rodinu, které bychom moc rádi zase viděli. Vy, Číslo Jedna a Qwane, potřebujete dostat svůj lid z téhle dimenze. Kouzlo se rozpadá a brzo už nikde na tomhle ostrově nebude bezpečno. Jestli jsou moje výpočty správné, a já jsem si jistý, že jsou, ani stříbro vás tady už moc dlouho neudrží. Takže buď můžete počkat, až vás kouzlo samo strhne, nebo můžeme my rozhodnout, kdy ten skok provést."

Qwan v duchu počítal. "To nejde. Na přesun toho ostrova sem bylo potřeba sedm čarodějů a aktivní sopka. Abych nás dostal zpátky, potřeboval bych sedm magických bytostí. Nejlip čarodějů. A samozřejmě živou sopku, kterou nemáme."

"A musí to být sopka? Nestačil by jakýkoli zdroj energie?"

"Teoreticky ano," připustil Qwan. "Takže chceš říct, že bychom mohli použít tu bombu?"

"Možné to je."

"Krajně nepravděpodobné, ale možné ano. Stejně bych ale potřeboval sedm magických bytostí."

"Ale kouzlo je přece hotové," namítal Artemis. "Infrastruktura už tu je. Nedokázal bys to s menším počtem?"

Qwan na Artemise zahrozil prstem. Jsi chytrý, Bláteníčku. Ano, možná bych to dokázal s menším počtem. Ale jistě to vědět nebudeme, dokud nedorazíme tam, kde být chceme."

"Tak kolik?"

"Pět. Pět je naprosté minimum."

Myrta zaťala zuby. "Máme jen tři, a Číslo Jedna je nováček. Takže musíme na ostrově najít dva demony, kteří mají kouzlo."

"To sotva," odsekl Qwan. Jak rarach jednou zkru-tuje, končí tím veškeré kouzlo, které snad měl. Jenom čarodějové, jako jsem já a Číslo Jedna, nezkrutují. Takže my si své kouzlo zachováme."

Artemis si oklepal ze saka popel.

"První, co musíme udělat, je vylézt z kráteru a najít nějaké stříbro. Bombu navrhují nechat tady. Teplota není dost vysoká, aby ji zažehla, a kdyby přece jen vybuchla, část té energie zachytí sopka. Jestli chceme najít nějakého magického tvora, máme roz-

hodně větší šanci mimo tenhle kráter. Tak nebo tak, z té síry mě začíná bolet hlava."

Artemis nečekal na souhlas ostatních. Otočil se a vyrazil k okraji kráteru. Ostatní ho po chvilce následovali. S každým krokem museli zápolit s vrstvou popela. Artemisovi to připomínalo obrovskou písečnou dunu, na kterou kdysi lezl se svým otcem. Tady by ovšem pád měl horší následky.

Byl to obtížný a zrádný výstup. Popel zakrýval trhliny v kamenech a malé průrvy, odkud vystupoval teplý vzduch ze

sopky. Kolem nich rostly trsy barevných hub, které svítily ve stínu kráteru jako ko-rálové noční lampičky. Během stoupání nikdo z nich moc nemluvil. Čl si pro sebe brumlal dlouhé pasáže ze slovníku, ale ostatní už chápali, že je to jeho způsob, jak si dodat odvahy.

Artemis se občas podíval nahoru. Nebe bylo čer-vánkově rudé a svítilo nad ním jako krvavé jezero. Opravdu veselé přirovnání, pomyslel si Artemis. Možná to vypovídá něco o její povaze, když krvavé jezero je jediná metafora, která mě napadne.

Nejlépe vybavený byl pro tenhle výstup Čl. Měl nízko těžiště, a když potřeboval, mohl se opřít i o pahýl ocasu. Mohutné nohy mu poskytovaly pevnou oporu a desky krunýře pokrývající jeho tělo ho chránily před jiskrami a dokonce i před odřeninami, kdyby upadl.

Qwan zjevně trpěl. Starý čaroděj byl deset tisíc let sochou a ještě pořád docela nerozhodil strnulost v nohou a rukou. Kouzlo tento proces poněkud usnadňovalo, ale ani kouzlo nedokázalo úplně vymazat bolest. Sykl pokaždé, když nohou prolomil slupku popela.

Konečně se skupinka dostala na vrchol. Jestli uběhl nějaký čas, nedalo se nijak určit jaký. Obloha byla pořád stejně rudá a všechny hodinky se prakticky zastavily.

Myrta posledních pár kroků vyběhla a pak zvedla pravou ruku zaťatou v pěst.

"To znamená stát," vysvětloval Artemis ostatním. "Vojenské gesto. Lidští vojáci dělají přesně totéž."

Myrta vykoukla nad okraj a pak se vrátila k ostatním.

"Co znamená, když se k nám do kopce žene spousta démonů?"

Qwan se usmál: "Že naši bratři viděli záblesk přeletu a jdou nás přivítat."

"A co když jsou vyzbrojeni kušemi?"

"Hmm," uvažoval Qwan. "To by mohlo být trochu vážnější."

"Tak zle snad nebude," pokrčil rameny Artemis. "Postavili jsme se spolu i trollům."

"To je pravda," řekla Myrta a nabíla zbraň. "Nejsou tak velcí. To zvládneme. Vážně."

Artemis se zamračil. Myrta se obvykle neobtěžovala ho uklidňovat, leda když byli v hodně velkém průšvihů.

„Je to tak zlé?“ zeptal se.

Myrta hvízdla a zavrtěla hlavou. "Nemáš nejmenší tušení, jak moc."

KAPITOLA XIV: VŮDCE SMEČKY

OSTROV HYBRAS

Zatímco Artemis a jeho společníci se blížili časovým tunelem, Opat Leon seděl v Radě se staršími smečky. Rada přijímala veškerá velká rozhodnutí, přesněji řečeno, Opat tam přijímal velká rozhodnutí. Ostatní se domnívali, že se na nich podílejí. Opat Leon měl svoje způsoby, jak jim vnutit své názory

Kdyby tak věděli, pomyslel si a kouzl se zevnitř do tváře, aby se nezačal poťouchle usmívat. Sežrali by mě zaživa. Ale oni se to nedozvědí, protože už nežije nikdo, kdo by jim to mohl říct. Ten idiot Číslo Jedna byl poslední, a ten je fuč.

Jaká škoda.

Opat měl na dnešek velké plány. Chystal velkou změnu pro celou smečku, začátek nové éry. Éry Opata Leona. Rozhlédl se kolem stolu po ostatních démonech, kteří vycucávali kosti ještě nedávno živých králíků, jichž jim pro dnešní schůzi naservíroval celé vědro. Pohrdal ostatními členy Rady. Všemi do jednoho. Byli to hloupí slaboši hnaní jen těmi nejnižšími chutěmi. Potřebovali vůdce. Žádné argumenty, žádné debaty, jen jeho slovo jako zákon, a tím to končilo.

Za normálních okolností by samozřejmě démoni

ne museli právě souhlasit s jeho představou o budoucnosti. Popravdě řečeno, kdyby něco takového navrhl, nejspíš by s ním naložili stejně jako teď s tím vědrem králíků. Jenže okolnosti normální nebyly. Při vyjednávání s Radou měl jisté výhody.

Na opačném konci stolu se zvedl Hadley Krutislav Baset, nedávný přírůstek Rady, a hlasitě zavrčel. To bylo znamení, že si přeje mluvit. Upřímně řečeno, Baset dělal Opatovi trochu starost. Zdálo se, že je odolný vůči Opatovým obvyklým přesvědčovací metodám a někteří z ostatních mu začínali naslouchat. S Basetem se bude muset brzo něco dělat.

Baset znovu zavrčel a přiložil si dlaně k ústům, aby si byl jistý, že jeho hlas dolehne až do čela stolu.

"Budu mluvit, Opate Leoně. A ty mě budeš poslouchat."

Opat unaveně povzdychl a mávnutím ruky naznačil, ať tedy mluví. Tihle mladí si hrozně potrpí na formality.

"Dějí se věci, které mi dělají starost, Opate. Se smečkou není všechno tak, jak bývalo."

Okolo stolu se ozvalo souhlasné mumlání. Ale to nic. Ostatní budou za chvíli zpívat jinou.

"Říkáme si lidskými jmény. Uctíváme lidskou knihu. Je mi z toho zle. To se z nás nakonec mají stát lidi úplně?"

"To už jsem vysvětloval, Basete. Možná milionkrát. Jsi vážně tak tupý, že ti moje slova neproniknou do lebky?"

Baset vydal hrdelní zavrčení. Tohle byla výzva k boji. A ať je Opat vůdcem smečky nebo ne, tohle mu Baset hned otluč o hlavu.

"Tak já to zkusím ještě jednou," pokračoval Opat a hodil si nohy na stůl, což byla pro Baseta další uráž-

ka. "Učíme se lidské způsoby, protože tak je lip poznáme a lip porazíme. Čteme knihu, cvičíme s kušemi, nosíme jejich

jména."

Baset se ale zastrašit nedal. "Tohle tvoje povídání jsem slyšel miliónkrát, ale pokaždé mi přijde k smíchu. Když lovíme králíky, taky si nedáváme králíčí jména. Nebydlíme v liščích norách, když chceme lovit lišky. Můžeme se učit z knihy a střílet z kuše, ale jsme démoni, ne lidi. Moje rodné jméno bylo Skřípec. Tomu říkám právě démonské jméno! Ne tohle pitomé Hadley Krutislav Baset."

Byl to pádný argument a dobře přednesený. Za jiných okolností by možná Opat zatleskal a vzal si mladého démona za pobočníka, jenže z pobočníků obvykle rostou konkurenti, a o ty Opat nestál.

Vstal a pomalu kráčel podél stolu. Postupně se podíval do očí všem členům Rady. Zpočátku se jim v očích vzdorně blýskalo, ale když Opat začal mluvit, ohně vyhasly a nahradil je kalný přísvit poslušnosti.

"Máš samozřejmě pravdu," řekl Opat a přešel drápem po jednom svém zahnutém rohu. Od nehtu se zajiskřilo. "Ve všem, co říkáš, máš naprostou pravdu. Jména, ta směšná kniha, kuše. Učit se anglický jazyk. Všechno je to vtip."

Baset se zašklebil, až odhalil bílé špičaté zuby, a jeho světle hnědé oči se zúžily. "Ty to přiznáváš, Opat? Slyšeli jste ho, jak to přiznal?"

Předtím ostatní souhlasně vrčeli, když se mladý démon postavil vůdci, ale teď se zdálo, jako by z nich všechna bojovnost vypřichala. Dokázali jen zírat na desku stolu, jako kdyby v létech dřeva byly vepsány odpovědi na nejdůležitější otázky života.

"Pravda je taková, Basete," pokračoval Opat a při-

blížil se ještě víc, "že se domů nikdy nevrátíme. Náš domov je teď tady."

"Ale říkal jsi..."

Já vím. Říkal jsem, že kouzlo skončí a nás to vtáhne tam, odkud jsme přišli. A kdo ví, možná to je i pravda. Ale nemám nejmenší ponětí, kdy se to stane. Víم jenom to, že dokud jsme tady, mám v úmyslu tu velet."

Baset byl šokovaný "Tak to nebude žádná velká bitva? Vždyť jsme na ni tak dlouho trénovali."

"Tím jsem vás jen zabavil," prohlásil Opat a mával prsty jako kouzelník. "Kouř a kouzla. Vojáci se aspoň měli na co koncentrovat."

"Cože se měli na co?"

"Koncentrovat, pitomče. Soustředit. O čem přemýšlet. Dokud se plánuje válka, jsou démoni spokojení. Já jsem jim tu válku poskytnul a ukázal jsem jim, jak v ní vyhrát. Takže jsem samozřejmě zachránce."

"Dal jsi nám kuši."

Opat se musel smát. Tenhle Baset je opravdu hlupák k pohledání. Klidně by se mohl vydávat za gnó-ma.

"Kuši," vyrazil se sebe konečně, když ho smích trochu přešel. "Kuši! Blátiví mají zbraně, které plivou smrt. Mají železné létací ptáky, co shazují výbušná vejce. A jsou jich miliony. Miliony! Stačilo by jim na náš ostrov shodit jenom jedno takové vejce a všichni zmizíme. A tentokrát bychom se už určitě nevrátili."

Baset nevěděl, jestli má zaútočit, nebo prchat. Všechna ta odhalení mu drásala mozek, a ostatní členové Rady neuměli nic lepšího než tu sedět a slintat. Skoro, jako by byli očarovani...

"No tak," pobízel ho Opat posměšně. "Už to skoro máš. Vyždímej trochu tu houbu, co máš místo mozku."

"Ty jsi Radu očaroval!"

"Trefa!" zahulákal Opat. "Dejte tomu démonovi syrového králíka!"

"A-ale to přece nejde," koktal Baset. "Démoni nemají kouzlo, jenom čarodějové. A čarodějové ne-zkrutují."

Opat doširoka rozpřáhl ruce. "A já rozhodně zkrutovaný jsem, a báječně zkrutovaný. Nebolí tě mozek, Basete? Nemí toho na tebe trochu moc?"

Baset vytáhl z pochvy dlouhý meč.

Jmenuju se Skřípec!" zařval a vrhl se po vůdci smečky.

Opat srazil meč stranou předloktím a pak skočil po svém protivníkovi. Byl sice lhář a manipulátor, ale kromě toho i strašlivý bojovník. Baset se ocitl v postavení holubice útočící na orla.

Opat srazil menšího démona na kamennou podlahu a pak si na něj sedl, bez ohledu na to, že ho Baset mlátil do obrněné hrudi.

"Víc toho nedokážeš, mrňousku? To jsem se lip popral se svým psem."

Popadl Basetovu hlavu do dlaní a stiskl, až mladému démonovi vylezly oči z důlků.

"Sice bych tě teď mohl zabít," řekl Opat se zjevným potěšením, "ale mezi rarachy jsi dost oblíbený a oni by mě otravovali otázkami. Tak tě nechám žít. Svým způsobem. Tvoje svobodná vůle bude patřit mně."

Baset by správně neměl být vůbec schopen mluvit, ale podařilo se mu zasténat jediné slovo:

"Nikdy!"

Opat stiskl ještě víc.

"Nikdy? Říkáš nikdy? Ale copak nevíš, že tady na Hybrasu nikdy netrvá moc dlouho?"

A pak Opat udělal něco, čeho by žádný zkrutova-ný démon správně neměl být schopen: vyvolal ve svém nitru kouzlo a nechal ho zasvítit z očí.

Jsi můj," řekl Basetovi a jeho hlas byl neodolatelný a zabarvený kouzlem.

Ostatní byli už zpracováni tak, že podlehl jen slabému náznaku mesmeru v jeho hlasu, ale na Base-tův čerstvý mladý mozek musel Opat použít všechnu magii, co jí v těle měl, do poslední jiskřičky. Magii, kterou ukradl. Magii, která se podle skříit-kovských zákonů nikdy nesměla použít k mesmeri-zování jiného skříitka.

Basetova tvář zrudla a destička na čele mu praskla.

Jsi můj!" opakoval Opat a díval se Basetovi přímo do očí, které nemohly uhnout. "Už mi nikdy nebudeš odporovat." Basetovi je třeba připsat ke cti, že s kouzlem několik vteřin bojoval, dokud mu tím magickým útokem nepraskla žilka v oku. Jak se mu pak krev rozlévala po oranžové rohovce oka, Basetovo odhodlání zesláblo a nahradila ho poslušná otupělost.

Jsem tvůj," odříkal. "Už ti nikdy nebudu odporovat."

Opat na chvíli zavřel oči a vtáhl kouzlo zpátky. Když oči zase otevřel, byl samý úsměv.

"To je dobře. Hrozně rád to slyším, Basete. Druhá možnost totiž byla rychlá a bolestivá smrt, takže jako poslušný pesek jsi na tom pořád lip."

Zvedl se a velkoryse pomohl Basetovi na nohy.

"Upadl jsi," vysvětloval jako trpělivý doktor. "Pomáhám ti na nohy."

Baset zasněně zamrkal. "Už ti nikdy nebudu odporovat."

"Ale to teď nech být. Hlavně si sedni a dělej, co ti řeknu."

Jsem tvůj," dodal Baset.

Opat ho zlehka poplácal po tváři. "A to ostatní tvrdili, že spolu nebudeme vycházet."

Vrátil se k vlastní židli v čele stolu. Židle měla vysoké opěradlo a byla vyrobená z nejrůznějších částí zvířecích těl.

Uvelebil se v ní a dlaněmi pohlídl podničky

"Tohle křeslo miluju," řekl. "Vlastně je to spíš trůn než židle, a to mi připomíná to hlavní, proč jsme dneska tady." Opat sáhl pod kožený záhyb křesla a vytáhl hrubě opracovanou bronzovou korunu.

"Myslím, že je nejvyšší čas, aby mě Rada jmenovala doživotním králem," prohlásil a nasadil si korunu na hlavu.

Nápad s doživotním králem se mu bude prosazovat těžko. Smečce démonů vždycky velel ten nejsilnější a bylo to postavení hodně dočasné. Opat takovou dobu přežil jen proto, že mesmerizoval každého, kdo se mu odvážil postavit.

Většina členů Rady podléhala Opatovu kouzlu už tak dlouho, že přijali návrh jako královský výnos, ale někteří z mladších se otřásali v divokých křečích, protože jejich skutečné přesvědčení zápasilo s touto odpornou myšlenkou.

Boj ale netrval dlouho. Opatův návrh se šířil jako virus jejich vědomím i podvědomím a potlačoval každý zárodek vzpoury, ať byl kdekoli.

Opat si postrčil korunu na hlavě. "Dost debaty. Kdo souhlasí, řekne grrrrráááá!"

"GRRRRÁÁÁÁÁ!" zařvali démoni a mlátili do stolu meči a železnými rukavicemi.

"Ať žije král Leon," napovídal Opat.

"A Ť ŽIJE KRÁL LEON!" opakovali členové Rady jako cvičení papoušci.

Jejich ovace přerušil voják, který vtrhl dovnitř koženým závěsem.

"Viděli... objevil se velký..."

Opat si rychle sundal korunu z hlavy. Běžná populace na něco takového ještě nebyla připravená.

"Co viděli? Co velkého se objevilo?" vyptával se.

Voják chvíli mlčel a lapal po dechu. Vzápětí si uvědomil, že by asi měl vysvětlit, jak obrovsky velké bylo to, co se objevilo na hoře, jinak mu Opat nejspíš utrhne hlavu za to, že přerušil schůzi.

"Objevil se veliký záblesk." Veliký záblesk? To moc obrovsky neznělo.

Já radši začnu znova. Ze sopky vyšel obrovský záblesk. Poblíž byli dva lovci. Říkají, že někdo přistál. Celá skupina.

Čtyři bytosti."

Opat se zamračil. "Bytosti?"

"Dva démoni, tedy snad. Ale ti další dva. Lovci nevěděli, co jsou zač."

Tohle bylo vážné. Bytosti mohli být lidé, nebo co hůř, zbylí čarodějové, kteří nějak přežili. A jestli tam je čaroděj, tak určitě uhodne Opatovo tajemství. Stačil by jeden jediný démon, který skutečně má nějakou kouzelnou sílu, a jeho vláda nad smečkou skončila. S tím se muselo něco dělat.

"Dobře. Rada to vyšetří. Nikdo jiný tam nahoru nepůjde."

Vojákův ohryzek nervózně poskakoval, jako by se chystal přednést špatné zprávy. "Už je pozdě, pane Opatě. Celá smečka se žene na sopku."

Opat byl napůl ze dveří dřív, než voják dořekl větu. "Za mnou!" zařval na ostatní demony. "A zbraně s sebou."

"GRRRRÁÁÁÁÁ!" zařvali očarovaní členové Rady.

Artemise překvapovalo, jak se cítí klidný. Nedospělý člověk by podle všeho měl být zděšený při pohledu na smečku démonů, kteří se k němu ženou, ale Artemis byl spíš nervózní než zděšený a spíš zvědavý než nervózní.

Podíval se po smečce a pak se ohlédl přes rameno do kráteru, odkud právě vylezli.

"Kdo chce kam, pomozme mu tam," podotkl tiše a usmál se vlastnímu vtipu.

Myrta ho ale slyšela. "Ty si ale umíš vybrat vhodnou chvíli na to, aby sis začal procvičovat smysl pro humor."

"Normálně bych plánoval, ale teď to není v mých rukou. Teď velí Qwan."

Č.l je vedl kolem kráteru k nízké skalní římsě. Do země vedle ní byla zapíchnutá dřevěná tyč a na ní desítky stříbrných náramků. Většinou zašlých a obalených sazemí.

Č.l jich pár vysunul přes konec tyče.

"Nechávají je tady skokani do dimenzí," vysvětloval, když je rozdával ostatním. "Pro případ, že by se vrátili. Nikomu se to ale ještě nepovedlo, až doted'. Samozřejmě s výjimkou Opata Leona."

Qwan si natáhl náramek na zápěstí. "Skoky do dimenzí jsou sebevražda. Bez stříbra démon nikdy nedokáže zůstat na jednom místě víc než pár vteřin. Budou se toulat mezi dobami a dimenzemi tak dlouho, dokud neumrou podchlazením

nebo hladý. Jediný důvod, proč jsme tu, je magie. Ohromuje mě,

že se ten Opat dokázal dostat zpátky. Jaké má dé-monské jméno?"

Č.l zamžoural na horskou stezku.

"Můžeš se ho zeptat sám. Ten veliký, co se dere do čela skupiny, to je on."

Myrta se podívala po vůdci smečky.

"Ten s těmi zahnutými rohy a velkým mečem?" ujíšťovala se.

"Usmívá se?"

"Ne."

"Tak to je Opat."

Bylo to podivné shledání. Žádné objímání, žádné šampaňské a žádné dojímavé vzpomínání. Místo toho vyceněné zuby, tasené meče a výhružné chování. Nejmladší raraši obzvlášť dychtili ty nové propíchnout a prokázat tak svou bojovnost. Terčem číslo jedna byl samozřejmě Artemis. Představte si to, opravdový živý člověk tady na Hybrasu. A nevypadal ani tak nebezpečně.

Artemis a ostatní zůstali stát na skalní římse a čekali, až démoni dorazí k nim. První doběhli raraši, udýchaní po výstupu a bez sebe touhou něco zabít. Nebýt Qwana, roztrhali by Artemise na místě na kusy. Tedy, přízněji, svou zásluhu na tom, že Artemis zůstal živý, měla i Myrta. Složila první půltucet ra-rachů výbojem z Neutrína, dost silným na to, aby všichni honem utekli do bezpečné vzdálenosti - nebo aspoň do takové, jakou za bezpečnou považovali. Pak se Qwanovi povedlo upoutat jejich pozornost tím, že vyčaroval barevnou opici tančící ve vzduchu.

Za chvíli byl nahoře každý démon, který tam dokázal vylézt, a všichni do jednoho zírali na magickou opici.

Také Č.l byl fascinovaný. "Co to je?"

Qwan zatřepal prsty a opice udělala přemet.

Jednoduchá magická konstrukce. Místo abych nechal jiskry létat, jak chtějí, spojim je do rozpoznatelné podoby. Chce to čas a cvik, ale časem budeš tuhle mikrokontrolu mít taky."

"Ne," zavrtil hlavou Č.l. Já jsem chtěl vědět, co to je."

Qwan povzdechl. "To je opice."

Jak démonů přibývalo, byli stále rozčilenější. Válečníci o sebe křesali rohy, aby ukázali svou sílu. Bušili se navzájem předloktími do prsních krunyřů a okázale si brousili nože o kameny.

"Chybí mi Butler," podotkl Artemis.

"Mně taky," připustila Myrta a rozhlédla se po davu, aby zjistila, kdo představuje největší hrozbu. Nebylo snadné se rozhodnout. Všichni vypadali, jako by se už už chtěli na nově přichozí vrhnout. Myrta samozřejmě znala trojrozměrné modely démonů, ale ve skutečnosti je neviděla nikdy. Modely byly sice dost přesné, jenže nedokázaly zachytit krvežíz-nivost v očích, ani strašidelné kňučení, které tvorům unikalo z nosů, jak se jich zmocňovala bojová horečka. Opat si prorazil cestu do čela skupiny a Myrta okamžitě namířila pistoli na jeho hrud'

"Qwane!" řekl Opat s očividným úžasem. "Ty jsi živý? Já myslel, že všichni čarodějové jsou mrtví."

"Až na toho, co vám pomohl," neodpustil si Č.l. Vylétlo to z něj dřív, než se stačil zarazit.

Opat o krok couvl. "Ano, až na toho."

Qwan zavřel pěst a opice zmizela. Já tě znám," řekl pomalu, jak se pokoušel se rozpomenout. "Byl jsi u Taillte. A byl jsi vzbouřenec."

Opat se narovnal. "Správně. Já jsem Opat, vzbouřenec. Nikdy jsme se neměli dostat sem. Měli jsme se lidem postavit čelem. Čarodějové nás zradili!" Namířil na Qwana svůj meč. "Zradili jste nás!"

Ostatní démoni zavrčeli a zařinčeli zbraněmi.

Opat si chvíli prohlížel ostatní členy skupinky.

"Člověk! Tohle je člověk. Přivedl jsi nepřítele až sem. Jak dlouho potrvá, než se objeví taky ostatní i s těmi jejich kovovými ptáky?"

"Kovovými ptáky?" podivil se Artemis gnómsky. "Máme přece jenom kuše, to už jsi zapomněl?"

Následovalo sborové Ách, když si démoni uvědomili, že ten člověk mluví jejich jazykem, i když s při-zvukem.

Opat se rozhodl změnit téma. "A ještě elfku jsi přivedl, čaroději. Ozbrojenou kouzelnou zbraní. Elfové nás u Taillte zradili!"

Qwan už měl těch řečí právě tak dost. Já vím, tebe u Taillte zradili úplně všichni. Tak proč nevydáš ten rozkaz, ke kterému to všechno míří? Chceš nás vidět mrtvé. Tak vydej rozkaz a uvidíme, jestli bratři démoni zaútočí na jedinou bytost, která je může zachránit."

Opat si uvědomil, že se pohybuje na velmi tenkém ledě. Tuhle nebezpečně jedovatou partičku je potřeba zlikvidovat. Rychle a trvale.

"Tak moc chceš umřít? No tak dobře, to klidně můžeš." Ukázal mečem na skupinku a už už chtěl zařvat: "Zabte je!" nebo možná "Smrt zrádcům!", když Qwan luskl prsty. Udělal to velice okázalým způsobem, s magickým minivýbuchem.

"Už si na tebe vzpomínám. Ty se nejmenuješ Opat. Ty jsi N'zall, ten idiot, co zničil časové kouzlo. Ale vypadáš jinak. Ty červené znaky."

Opat sebou cukl, jako by ho Qwan uhodil. Pár starších démonů se potměšile zachechtalo. O Opatově démonském jménu se mluvilo málokdy. Opat se za něj trochu styděl, což nebylo divné vzhledem k tomu, že N'zall znamenalo ve starém démonském nářečí "růžek".

Jsi to ty, N'zalle. Teď se mi všechno vybavuje. Ty a ten druhý pitomec Bludwin - vy jste byli proti časovému kouzlu. Chtěli jste si to s lidmi rozdat až do konce."

"To chci pořádk," zařval Opat co nejhlasitěji, aby vyrovnal předchozí zmínku o svém pravém jméně. Jeden je zrovna tady. Můžeme začít s ním."

Qwan se teď opravdu zlobil, poprvé od chvíle, kdy znova ožil. "Vše jsme propočítali. Utvořili jsme sedmičlenný kruh nad sopkou, láva stoupala a všechno jsme měli pod kontrolou, než jste ty a Bludwin vyskočili za skálou a kruh jste prolomili."

Opatův smích nezněl moc přesvědčivě. "Nic takového se nestalo. Byl jsi moc dlouho pryč, čaroději. Zbláznil ses."

V Qwanových očích hořely modré jiskřičky a paže se mu vlnily kouzlem. "Kvůli tobě jsem byl deset tisíc let sochou."

"Nikdo ti nevěří ani slovo, čaroději."

„Já tomu věřím," odsekl Čl. A zřejmě tomu věřili i někteří další; bylo jim to vidět na očích.

"Pokusili jste se čaroděje vyvraždit!" pokračoval Qwan ve svých obviněních. "V tom zmatku spadl Bludwin do sopky. Jeho energie kouzlo zkalila. A pak jsi ty strhl do lávy i mého učně Qweffora. Oba jste tam spadli. Viděl jsem to." Qwan se zamračil, jak se snažil dát si to celé dohromady. "Ale neumřeli jste. Neumřeli jste, protože kouzlo už začalo. Magie

vás odnesla pryč dřív, než vám láva stačila sežehnout kosti. Ale kam letěl Qweffor? A kam jsi letěl ty?"

Na tuhle otázku uměl odpovědět Číslo Jedna. "On do budoucnosti. Vyrazil lidem všechna naše tajemství a dostal za ně jednu jejich vymyšlenou knížku a starou zbraň z muzea."

Opat na něj namířil meč. "Původně jsem tě chtěl nechat žít, rarášku."

Čl ucítil, jak se mu žaludek stahuje vzteky. "Vážně? Jako jsi mě nechal žít minule? Řekl jsi mi, ať skočím do kráteru. Mesmerizoval jsi mě!"

Opat se ocítl v nepříjemné situaci. Mohl nařídít Radě, aby zaútočili, jenže tak by mnoho otázek zůstalo otevřených, a každého mesmerizovat nemohl. Ale jestli nechá Qwana mluvit dál, vyjdou najevo všechna jeho tajemství. Opat potřeboval trochu času na rozmyšlenou. Jenže čas bohužel právě neměl. Bude se z téhle situace muset dostat pomocí lstivosti a zbraní.

Já jsem tě mesmerizoval! Nebud' směšný Démoni nemají kouzlo. Kouzlo se štítíme." Opat nevěřicně zavrtěl hlavou.

"Proč vůbec něco vysvětluju takovému skrčkovi, jako jsi ty? Zavři zobák, Číslo Jedna, nebo ti ho zavřu sám a hodím tě do sopky."

Qwanovi se vůbec nelíbilo, že Opat jeho novému učedníkovi vyhrožuje.

"Už tě mám dost, N'zalle. Tak ty budeš hrozit čarodějům? Číslo Jedna, jak mu říkáš, má v sobě víc síly, než kdy budeš mít ty."

Opat se zasmál. "Výjimečně máš pravdu, starý čaroději. Já v sobě žádnou sílu nemám. Ani jedinou jiskru kouzla. Ale mám sílu v pěsti a sílu smečky, která stojí za mnou."

Artemise už to dohadování začínalo unavovat.

"Na tohle nemáme čas," řekl a vystoupil zpoza Qwanových zad. "Časové kouzlo se rozpadá, musíme provést přípravu na cestu domů. A pro tu cestu potřebujeme všechno kouzlo, které můžeme mít. Včetně tvého, N'zalle nebo Opatu nebo jak se vlastně jmenuješ."

"Nehádám se s lidmi," zavrčel Opat. "Ale i kdyby, jen bych opakoval, že žádné kouzlo nemám."

"Ale nevykládej," pokáral ho Artemis. "Znám vedlejší účinky mesmeru. Včetně roztřepených okrajů zornice a krví podlitých očí. Někteří ti tvoji přátelé, co tu vidím, byli mesmerizováni tolikrát, že už skoro žádné zornice nemají."

"A kde jsem tak asi to kouzlo vzal?"

"Ukradl jsi ho v časovém tunelu. Předpokládám, že ty a Qweffor jste se doslova slili dohromady působením lávy a magie. Když ses vynořil v nedávné minulosti Země, povedlo se ti udržet část jeho kouzla."

Tomuhle už se chtělo věřit málokomu. Opat si uvědomil, že nebude potřebovat mesmer, aby všechny přesvědčil, že teorie tohoto člověka je směšná. Může zničit jeho argumenty dřív, než zničí jeho samého.

Opat se s nálezitým divadélkem Artemisovi vysmál. Předváděl všechny triky ve svém arzenálu "velkého vůdce":

přejížděl si nehty po oblouku rohů a pošťekával smíchy. Za chvíli se smáli skoro všichni.

"Človče," řekl Opat, když randál utichl. "Tak podle tebe jsem ukradl kouzlo v časovém tunelu. Ty nejspíš přicházíš o rozum, Bláteníčku. Možná je to proto, že se chystám dát svým rarachům rozkaz, aby tě vykostili a vycucali z těch kostí morek. I kdyby to,

co říkáš, bylo možné, jak bys to mohl vědět? Jak by to člověk mohl vědět?" A Opat se poťouchle usmál, protože si byl jistý, že na to Artemis rozhodně nedokáže uspokojivě odpovědět.

Artemis Fowl mu úšklebek oplatil a ukázal na něj ukazováčkem. Vlastně to byl prostředník následkem té výměny v časovém tunelu. Ze špičky jeho prstu vyskočila malá modrá jiskra, která vybuchla jako prskavka.

Já vím, že kouzlo se dá ukrást," řekl Artemis. "Protože jsem ho trochu ukradl i já sám."

Tohle dramatické představení odměnil okamžik šokovaného ticha; pak se Qwan nahlas zasmál.

"Říkal jsem, že jsi chytrý, Bláteníčku. Ale to jsem se pletl, ty jsi výjimečný. Dokonce ani v časovém tunelu jsi nezahálel. Tak ty sis ukradl trochu kouzla, co?"

Artemis pokrčil rameny a zavřel ruku, takže hvězdičky zhasly. "Vznášelo se tam všude. Byl jsem zvědavý, co se stane, když si ho přivlastním."

Qwan na něj zanzoural. "Tak teď to víš. Změnil ses. Magický tvor jako my. Doufám, že budeš svůj dar užívat moudře."

"No to nám ještě tak scházelo," zasténala Myrta. "Artemis Fowl s magickými schopnostmi."

"Takže myslím, že když připočítáme tady pana N'zalla, máme těch pět magických bytostí. Což stačí na obrácení časového kouzla."

Opat byl nahanán a věděl to. Ostatní démoni na něj zvědavě hleděli. Uvažovali, jestli jimi manipuloval pomocí kouzel. Dokonce i pár členů mesmerizované rady se pokoušelo zpřetrhat svá mentální pouta. Bylo otázkou několika minut, než se jeho sen o kralování rozplyne v nedohlednu. Zbývala mu už jen jediná možnost.

"Zabte je všechny!" zařval, i když ne tak bojovně, jak by byl chtěl. "Raraši, máte volnou ruku."

Mesmerizovaní členové rady se vrhli do akce, třebaže ne tak obratně, jak by tomu za normálních okolností bylo. Raraši měli takovou radost z toho, že dostali šanci zabít něco, co má dvě nohy, že se vrhli vpřed s neskrývaným nadšením. "Krev a střeva!" zařval jeden a všichni to po něm opakovali. Nic objeveného, ale účel to splnilo.

Myrtě to žádné velké starosti nedělalo. Její Neutrino mohlo pálit tak rychle, jak ona dokázala mřít, a když si nastavila široký paprsek, mohla omráčit celou řadu démonů a rarachů, než by stačili nadělat nějakou škodu. Teoreticky. Odstrčila Artemise stranou, rozkročila se a začala střílet. Paprsky sršící z hlavně se šířily jako kužel. Démoni padali k zemi a měli by tam vydržet aspoň deset minut. Jenže spousta se jich okamžitě zvedala zase na nohy. Dokonce většina. I raraši ze sebe setřásali výboje, jako by to byly jen poryvy větru.

Myrta se zamračila. Tohle by se nemělo dít. A zvýšit intenzitu se neodvážila, aby nezpůsobila nějaké trvalé poškození. To by neriskovala za žádných okolností.

"Qwane?" řekla. "Moje paprsky nemají skoro žádný účinek. Napadá tě něco?"

Myrta věděla, že čarodějové nejsou v bojových situacích moc k užítku. Ubližovat komukoli je proti jejich zásadám a udělali by to jedině v případě krajní nouze. Jenže než Qwan svou pacifistickou povahu překoná, bude pozdě.

Zatímco Qwan se drbal na bradě, Myrta dál páčila. Každým impulzem složila celé klubko démonů, ale ti byli za pár vteřin zpátky na nohou.

Jestli je Rada mesmerizovaná, můžu je vyléčit," došel konečně k závěru Qwan. "Ale mozek je citlivý; potřebuju přímý kontakt."

"Na to není čas," zavrtěla Myrta hlavou a znova vypálila. "Artemisi, máš něco?"

Artemis se držel za břicho. "Hrozně potřebuju na záchod. Ještě před vteřinkou to bylo dobré, ale teď..."

Myrta si ze srdce přála, aby její křídla byla funkční. Kdyby se mohla na své cíle podívat z ptačí perspektivy, bylo by všechno snazší.

"Na záchod, Artemisi? Myslíš, že je zrovna vhodná chvíle?"

Jeden démon prošel přes laserovou clonu. Myrta se přikřčila, aby uhnula jeho kyji, a kopl ho do hrudi. Vzduch z jeho plic vyletěl s hlasitým heknutím a démon padl na zem a lapal po dechu.

Já potřebuju na záchod a tvoje Neutrino nemá skoro žádné účinky. Čas se zrychluje. Vzdouvá se." Artemis popadl Myrtu za rameno, takže tahle rána letěla příliš vysoko.

"Musím k té bombě. Může každou minutu vybuchnout."

Myrta jeho ruku setřásla. "Bezpečnostní doporučení, Artemisi. Nelomcuji se mnou, když střílím. Qwane, můžeš nám opatřit trochu času?"

"Čas..." opakoval Qwan s úsměvem "Víš, je to ironie, že potřebujeme čas, protože..."

Myrta zatřásla zuby. Proč musí zrovna ona pokaždé skončit s nějakým intelektuálem?

Číslo Jedna byl během útoku stejným dílem vyděšený a zamyšlený. Vyděšený z pochopitelných důvodů: roztrhání, bolestná smrt a tak dále. Ale také zamyšlený. Je přece čaroděj. Musí existovat něco, co by mohl udělat. Než opustil ostrov, byl by ho takto-

vý náhlý a divoký útok přimrazil na místě. Tohle ale nebylo to nejhorší, čemu kdy čelil. Ochranka Blátivých v záměčku. Ti velcí chlapi v kombinézách a s ohnivými holemi. Č.1 je v duchu viděl tak jasně, jako by byli tady.

Místo abych nechal jiskry létat, jak chtějí, spojím je do rozpoznatelné podoby.

Číslo Jedna se soustředil na lidské postavy ve své paměti, obaloval je kouzlem, přivolával je. Cítil, jak se zhmotňují, jako by mu krev v čele mrzla. Když už byl ten tlak příliš velký, vypudil je do skutečnosti a vytvořil tak přízračné obrázky dobrého tuctu lidských žoldnéřů, kteří na všechny strany pálili z automatických zbraní. Byla to úctyhodná podívaná. Dokonce i Opat zacouval. Ti ostatní nejen že za-couvali - otočili se a vzali nohy na ramena.

"Pěkné, Qwane. Hezká myšlenka."

Qwan nechápal. "Ty mi čteš myšlenky? Aha, ty myslíš ty vojáky. To jsem nebyl já. Číslo Jedna je hodně mocný mladý čaroděj. Za deset let by tenhle ostrov dokázal přestěhovat sám."

Opat zůstal stát pár kroků od skupinky s mečem v ruce, kolem něj létalo krupobití modrých kulek. Vůdce smečky je třeba přiznat, že necouvl a čelil jistě smrti po démonsku - s mečem v ruce a výhružným úšklebkem ve tváři.

Qwan zavrtěl hlavou. Jen se na něj podívejte. To je přesně ten druh pitomosti, který nám tenkrát nadělal všechny tyhle problémy."

Opat měl s magií nějaké ty zkušenosti, a tak si brzo uvědomil, že noví lidé a jejich zbraně jsou pouhé přeludy.

"Vraťte se, hlupáci," křičel za svými vojáky. "Nemůžou vám ublížit."

Artemis zaklepal Myrtě na rameno. "Promiň, že s tebou zase třesu. Ale musíme se vrátit k bombě. Všichni. A když to půjde, přilákat tam dolů taky Opata."

Myrta vystřílela několik dávek Opatovi do hrudi, aby se ho na chvíli zbavila. Vůdce smečky odletěl dozadu, jako by

ho do prsou udeřil kladivem nějaký obr.

"Dobře. Jdeme. Artemisi, ty první, já vám budu krýt záda."

Začali se škrábat zpátky do kráteru, klouzali po patách slupkou popela. Směrem dolů to šlo rychleji, ale nebylo to o nic méně nebezpečné. Nejtěžší to bylo pro Myrta, protože ta postupovala pozadu, připravená střílet po každém, kdo by vystrčil jen vlasek přes okraj kráteru.

Bylo to jako scéna z těžkého snu pětiletého dítěte. Štiplavé pachy pálily v očích a v krku, zem do sebe vtahovala jejich nohy; červené nebe, zvuk dechu a srdce. Nemluvě už o neustálém strachu, že přicházejí démoni.

A mělo to být ještě horší. Magická energie, kterou Qwan při přistání uvolnil, uspíšila rozklad časového kouzla, a to se teď chystalo rozpadnout docela. Bohužel v opačném pořadí, začne se na Hybrasu. Artemis to věděl, ale neměl ani vteřinku navíc na to, aby provedl nějaké výpočty. Brzo, odhadoval - stane se to už brzo. A kdo může tušit, co během takového časového vzdutí znamená brzo?

Artemis si uvědomil, že to je víc než odhad. Věděl, že zhroutení tunelu je na spadnutí. Cítil to. Vnímá teď kouzlo. Byl součástí kouzla a ono bylo součástí jeho.

Artemis si přitáhl Qwanovu ruku přes rameno a pobízel ho vpřed.

"Honem. Musíme si pospíšet."

Starý čaroděj kývl. "Cítíš to? Ve vzduchu je chaos. Podívej se na Číslo Jedna."

Artemis se ohlédl. Číslo Jedna se jim držel v patách, ale čelo měl nakrčené bolestí a mnul si ho kotníky prstů.

Je citlivý," lapal Qwan po dechu. "Puberta."

Lidská puberta se najednou nezdála tak strašná.

Myrta na tom také nebyla dobře. Celé roky výcviku a zkušeností ji nepřipravily na situaci, kdy bude ustupovat do nitra sopky a střežit člověka a dva členy údajně vymřelého druhu během časového vzdutí.

Vzdutí jí nejen dělalo pěknou paseku v tělesných funkcích, ale ovlivňovalo i její střelbu. Kropila preventivně Neutrinem okraj kráteru, jenže několik ran už se ztratilo na půl cesty.

Kam ty střely letí? uvažovala Myrta. Do minulosti?

Na kratičké okamžiky se objevovaly skupinky při-zračných siluet, které vytvářely dojem, že démonů je dvakrát víc, než jich opravdu bylo. K tomu navíc dostala Myrta najednou příšerný hlad a byla by přísahala, že cítí, jak jí rostou nehty. Opatovi démoni se objevili rychle, a ne v sevřené skupince, jak Myrta doufala. Rozestavili se podél okraje kráteru a překročili ho jako koordinovaná vlna. Byl to děsivý pohled - desítky bojovníků se valily přes okraj, jejich znaky zářily červeným světlem, zuby měli vyceněné, rohy se jim chvěly a celým kráterem se rozléhal krvežíznivý jekot. To nebylo jako boj s trolly. Troll má v sobě jenom primitivní maza-nost, jenže démoni byli organizovaní a připravení

k boji. Už pochopili, že se musejí rozptýlit, aby se vyhnuli laserovým střelám.

Myrta se zaměřila na vůdce smečky.

Ahoj, Opat, pomyslela si. Ať se tady stane co chce, tebe z toho bude bolet hlava.

Vypálila na něj tři rány. Dvě zmizely, ale jedna zasáhla, takže Opat se válel v prachu.

Myrta dělala, co mohla, rozšířila oblouk na maximum a spoušť nastavila na automatiku. Kdyby měla plné bojové vybavení, nebyl by to problém - pár zábleskových granátů ve správnou chvíli by omráčilo celou vlnu démonů a pulzní ostřelovačská puška by je dokázala udržet v bezpečné vzdálenosti několik stovek let, kdyby bylo třeba. Jenže ona měla jen jednu pistoli, žádné posily a navíc jí časové vzdutí půlku paprsků polykalo. Vypadalo to jako nemožný úkol, zpomalit Opata a ty jeho rabiáty na tak dlouho, aby se Artemis stačil dostat k bombě. A i kdyby to dokázala, co pak? Démoni se hnali dál, krčili se a poskakovali. Cestou stříleli ze svých kuší a tyhle střely časovým vzdutím ovlivněny nebyly. Proč by taky měly? Paprsky z jejího Neutrina byly kalibrované tak, aby vydržely jen krátce; jakmile se jednou dostaly do kontaktu se vzduchem, po pěti vteřinách se rozplynuly, pokud se nastavení speciálně neupravilo tak, aby vydržely déle.

Naštěstí střely nedoletěly až k nim, ale přesto dopadaly blíž než ještě před chvilkou. Čas se krátil nejen v jednom smyslu.

Skupina obzvlášť šíleně odvážných rarachů pronikla přes oblouk Myrtiny palby. Jejich způsob pohybu byl ztřeštěný a sebevražedný. Jen slepé štěstí je zachránilo před rozbitými lebkami. Ti tři použili

kožený štít jako saně a klouzali na něm po vnitřním svahu kráteru. Házelo to s nimi na všechny strany, jak naráželi na kameny a jak se měnil sklon kopce.

V jedné vteřině byli padesát metrů daleko a v té následující už Myrta cítila pot, který se jim leskl na čelních krunýřích. Obrátila k nim hlavě pistole, ale bylo pozdě, nemohla to stihnout. A i kdyby stihla, ostatní by toho využili a zase o kousek by se přiblížili.

Raraši se posměšně šklebili. Cenili ostré špičaté zuby. Jeden byl obzvlášť rozčilený a z pórů mu prýštil jakýsi sliz.

Zdálo se, jako kdyby strašně dlouho prostě viseli ve vzduchu, a pak se něco stalo. Vzduch zapulzoval a skutečnost se na okamžik rozložila do barevných bodů, jako když se pokazí obrazovka počítače. Myr-tě se udělalo špatně od žaludku a raraši prostě zmizeli, přestali existovat, a s sebou vzali kus kráteru o průměru dva metry.

Myrta uskočila od díry, která se zhroutila dovnitř.

Č.1 padl na kolena a zvracel.

"Kouzlo," vyrážel ze sebe. "Bortí se. Přitažlivost Země je silnější než stříbro. Nikdo není v bezpečí."

Artemis a Qwan na tom byli trochu lip, ale ne o moc.

Jsem starší a víc ovládám svoje vcítování," prohlásil Qwan. "Proto jsem nezvracel." A jen to dořekl, začal zvracet.

Artemis nedal starému čarodějovi ani čas na to, aby se vzpamatoval. Žádný už totiž neměli. Čas se vzdouval a rozpadal zároveň.

"Pojď," pobízel ho. "Dopředu."

Myrta se zvedla a pomohla na nohy i Číslu Jedna. Za nimi na svahu démoni ztuhli při pohledu na mi-

zející rarachy, ale teď se blížili s novým odhodláním. Nepochybně si mysleli, že za zmizení jejich bratříčků může Myrta. Časové hromobití otřásalo celým ostrovem, jak se kusy Hybrasu řítily do časového tunelu. Některé se materializují na Zemi, některé ve vesmíru. Bylo málo pravděpodobné, že někdo z démonů, kteří měli tu smůlu a strhlo je to s sebou, přežije. Na to by potřebovali soustředěné kouzlo, které by jim poskytlo kompas.

Artemis se dovlekl posledních pár kroků k bombě a padl vedle ní na kolena. Otřel rukávem popel z displeje odpočítávání a pak se na něj chvíli pozorně díval a pokyvoval si hlavou podle jeho blikání.

Čísla na displeji se chovala zdánlivě chaoticky: skákala dopředu, zpomalovala se, občas dokonce trochu couvla. Ale Artemis věděl, že v tom musí být nějaká pravidelnost. Magie je prostě jen jiná forma energie a energie se řídí určitými pravidly. Šlo jen o to sledovat displej a počítat. Trvalo mu to o něco déle, než si mohli dovolit, ale nakonec opakující se řadu vypořizoval. Rychle si ji v hlavě přefíkal.

"Už to mám," křikl na Qwana, který klečel vedle něj. "Většinou to jde dopředu. Čtyřicetkrát hodina za vteřinu, pak zpomalení na třicet minut za vteřinu, osmnáctkrát, pak malý návrat, minuta za vteřinu zpátky, dvakrát. A pak se to opakuje."

Qwan se ochable usmál. Jak bylo to první?"

Artemis vstal a začal tahat bombu z lůžka z popela a hub.

"To nic. Ty musíš připravit přesun tohoto místa. A já odtáhnu bombu, kam budeš potřebovat."

"Tak dobře, chytrý Bláteníčku. Ale pořád máme

pouze čtyři magické bytosti. Musíme chytit N'zalla."

Myrta zacouvala až ke skupince. Pořád ještě pálila. "Budu dělat, co budu moci."

Qwan kývl. "Věřím ti, kapitánko. Na druhou stranu, podívej se, kam mě moje důvěřivost přivedla."

"Kam chceš tohle?"

Qwan o tom uvažoval. "Musíme kolem ní utvořit kruh, takže na nějakou rovinku. Podívej, támhle jedna je."

Artemis začal vléct bombu k místu, které mu čaroděj ukázal. Nebylo to daleko. Pak se kolem ní všichni postaví do kruhu a budou se dívat, jak vybuchuje.

Každý teď měl svůj úkol. Šance, že se jim ty úkoly podaří úspěšně dokončit, byla o něco nižší, než že se někdy skuteční svatba mezi skřetem a permo-nicí. A skřet by si radši ukousal vlastní nohy, než by si vzal permonici.

Artemis musel umístit bombu. Č.l a Qwan se starali o přípravu kouzla a Myrta měla ten nezáviděníhodný úkol postarat se, aby to všichni přežili, a přesvědčit Opata, aby se k nim připojil. A to celé za situace, kdy se ostrov kolem nich rozpadal.

Sopku to doslova trhalo na kusy. Veliké úlomky mizely jako dílky obří trojrozměrné skládačky. Za pár minut už nezbude nic, co by se dalo transpor-tovat.

Qwan uchopil Č.l za ruku a vedl ho na malou plošinku.

"Tak, mladíku. To, co jsi provedl nahoře s těmi vojáky - to bylo dobré. Udělalo to na mě dojem. Ale tohle je velká věc. Já vím, že máš bolesti. Jsi prostě citlivý na rozpad kouzla. Ale toho si nevšímej. Musíme přesunout ostrov."

Č.l si uvědomil, že se mu nervózně chvěje ocas. "Ostrov? Celý ostrov?"

Qwan mrknul. "A všechny, co na něm jsou. Nic tak strašného."

"Co budeme dělat?"

"Od tebe potřebuju jenom jedno. Vyvolej svoje kouzlo. Každou kapku, co máš. Nech ji projít mnou a o zbytek se postarám já."

Znělo to docela jednoduše. Ale vyvolat kouzlo, když kolem létají šípy a mizejí kusy krajiny, je asi tak snadné jako jít na záchod na povol, když na vás kouká deset lidí. Kteří vás všichni nenávidí.

Č.l zavřel oči a pokoušel se myslet magicky.

"Kouzlo. Pojď, kouzlo."

Pokoušel se v mysli otevřít stejné dveře, jako když vyčaroval ty lidské vojáky. Překvapilo ho, že je to teď snazší, jako by kouzlo jen čekalo, kdy se bude moci projevit. Klec byla otevřená a zvíře na svobodě. Č.l ucítil, jak mu energie vjela do rukou a zatřepala jím jako loutkou.

"Počkat, ty klacku veliká! Nemusíš mi při tom urazit hlavu. Drž ji, dokud nebude vhodná doba," radil Qwan. Starý čaroděj pak křikl na Artemise, i když jeho hlas skoro přehlušily sonické rány. "Kolik ještě?"

Artemis vlekl bombu dost obtížně, vždycky se zaryl podpatky do slupky a škulbl. Nemohl se ubránit myšlence, že být tady Butler, hodil by si bombu i s kufíkem prostě na rameno a vyzvedl ji na plošinku.

"Tři sta. Možná dvě stě devadesát devět. Jestli rozpad zůstane stálý, což by měl."

Qwan přestal poslouchat po slovech tři sta. Pevně sevřel Číslu Jedna ruku.

"Pět minut a letíme domů. Je načase začít s mant-

rou." Qwan zavřel oči a začal pokyvoval hlavou ze strany na stranu. Mumlal si při tom starým démon-ským jazykem.

Č.l cítil sílu těch slov, která formovala kouzlo do stoupajících modrých kruhů kolem. Pevněji sevřel ruku svého nového učitele a přidal se k němu. Opakoval mantru, jako by na tom závisel jeho život. Což byla ostatně pravda.

Myrta teď měla nový úkol. Musela nějak přilákat Opatu do jejich skupinky a přesvědčit ho, aby se připojil k magickému kruhu. Podle toho, jak mával svým dlouhým mečem, bylo krajně nepravděpodobné, že to udělá dobrovolně. Útok démonů se teď rozpadal, protože všude kolem se trhaly velké kusy země a mizely do jiné dimenze, ale Opat a členové Rady postupovali stejně zatvrzele jako dřív a skoro se nezastavili, i když někdo z jejich skupiny zmizel. Myrta přestala střílet a uvažovala, jak by asi bylo nejlepší na vůdce smečky jít. Byla školená vyjedna-vačka a podle toho, co viděla a co jí řekl Č.I., usoudila, že Opat trpí syndromem získaného situačního narcismu. Byl bezvýhradně zamilovaný do sebe a do svého důležitého postavení ve společenství. Narcisté často raději zemřou, než by se podrobili něčemu, co považují za ponižující. Pro Opatu představuje Myrta osobu, která se ho pokouší sesadit z místa vůdce smečky, a tudíž někoho, s kým je třeba se okamžitě vypořádat. No skvěle, myslela si Myrta. Bez ohledu na dimenzi, vždycky se najde nějaký nafoukaný samec, co se pokouší zmocnit světa. Démoni se přibližovali v nerovné řadě. Opat šel v čele, mával zdobeným mečem a pobízel své mes-

merizované bojovníky vpřed. Červené nebe se nad jeho hlavou dělilo do navzájem propletených cha-padélek. Svět, který Opat znal, se hroutil, ale on se svého postavení přece nevzdal. Smrt všech mu byla milejší než vlastní hanba. "Odvolej bojovníky, Opatе," křikla na něj Myrta. "Můžeme si promluvit." Opat neodpověděl. Tedy pokud se vytí a mávání mečem nedá počítat jako odpověď. Démoni se teď rozestoupili ještě víc doširoka. Jednak ji chtěli obklíčit a jednak tím zmenšovali riziko, že je to do jiné dimenze vtáhne všechny jako jednu skupinu. Opat klouzal dolů první, zarýval se podpatky do vrstvy popela a zakláněl se, aby ne-přepadl. Byl už úplně obalený popelem, dokonce i beraní rohy mu zešedly. Za ním se zvedaly šedivé víry, s každým skokem vpřed zviřil tisíce sazí. Nic s ním nepořídím, uvědomila si Myrta. Ten by neposlouchal ani vlastní mámu. Kdyby věděl, kdo jeho máma byla. Nedalo se nic dělat. Bude muset zvýšit náboj a na pár hodin ho zbavit vědomí. Qwan ho bude muset zapojit do magického kruhu bezvědomého. "Promiň," řekla a palcem přecvakla nastavení intenzity. Myrta zamířila s vycvičenou přesností. Paprsek, který teď vylétal z Neutrina, měl nebezpečnější červenou barvu a Opat by po něm měl udělat pár kotrmelců. Budu se snažit nemít z toho moc velkou radost, pomyslela si Myrta. Jenže k tomu vůbec nedošlo, protože přesně v té chvíli se čas na dvě vteřiny vrátil. Paprsek zmizel do minulosti a Myrtě se znova chtělo zvracet, protože

ji ten časový zmatek zase zamíchal atomy. Zahlédla svoje přízračné minulé já ani ne metr napravo. Neostré minulé verze démonů se spouštěly dolů za nimi, jako by byly příliš rychlé pro kameru. Pak byla minulost na další minutu pryč. Opat se pořád blížil. Už byl nebezpečně blízko. Myrta usoudila, že má čas ještě na jednu ránu. A při troše štěstí se démonská Rada přestane tak snažit, když bude jejich vůdce vyrazený. Znova namířila a pak se svět kolem ní rozpadl jako rozbíté zrcadlo. Zakřivený kus země se nad ní vztyčil jako přílivová vlna a pak se rozplynul v ohňostroji jisker. Myrta zahlédla tím otvorem jiné dimenze. Bylo tam slunce a vesmír a ohromní tvorové s chapadly. Obrovské množství magie, přítomné ve vzduchu, sevřelo Myrtinu hlavu jako svěrák. Mlhavě si uvědomila, že za ní někdo sténá - Artemis a ostatní podléhali předávkování magií. Ale ona podlehnout nesměla. Některé demony to možná do časového tunelu vtáhlo, ale zdaleka to nemuseli být všichni. Vzduch se zatřpytil a uklidnil. Z prostoru se k zemi sypaly pramínky prachu a kamení. Všude kolem zely rudé jámy a pod nimi nebylo nic než rudý vesmír. Bylo tu teď víc prázdnoty než země. Většina démonů zmizela. Většina, ale ne všichni. Opat zůstal. Šklebil se jako šílenec, meč držel napřažený. "Ahoj, elfko," řekl a vbodl meč Myrtě do hrudi. Myrta cítila, jak meč proniká jemnou elfskou kůží mezi osmé a deváté žebro, jen milimetr pod její srdce. Bylo to chladné jako led a bolestivější, než se dá slovy popsat. Padla dozadu, sjela z kluzké čepe-

le, prolomila slupku popela. Krev z ní proudila jako voda z prasklé nádoby. Její vlastní srdce pracovalo místo gravitace a s každým tepem vyprazdňovalo žíly. "Magie," vyrazila ze sebe mezi bolestnými křechy. Opat triumfoval. "Magie ti nepomůže, elfko. Na tomhle meči jsem dlouho pracoval, pro případ, že by se čarodějové přece jenom objevili. V té oceli je tolik kouzla, že by dokázala zastavit celý magický kruh." Při řeči potřásl mečem a prskal. Z meče odkapávala Myrtina krev a kreslila čáry v popelu. Myrta zakašlala a měla pocit, že ji to rozlomí ve-dví. Magie jí nepomůže. To mohla udělat jen jedna jediná osoba. "Artemisi," řekla slabým, ochablým hlasem. "Ar-temisi, pomoz mi." Artemis se po ní krátce ohlédl, pak se pohledem zase vrátil k časovému displeji bomby a nechal Myr-tu Krátkou zemřít. Což se také stalo.

KAPITOLA XV
Domů, Domů

Artemis vlekl bombu, když přišel velký zlom. Magický výtrysk ho zasáhl jako náraz hráče ragby a srazil ho na kolena. Jeho smysly byly na okamžik absolutně přetížené a on jen lapal po dechu v prázdnotě. První se vrátil zrak, zkreslený slzami a hvězdami.

Podíval se na časovač bomby. Ještě tři minuty, pokud se pravidelnost nerozpadne. Podíval se doleva, kde se Qwan a Č.l vraceli k čarování, a za jeho pravým ramenem Myrta držela v šachu těch pár démonů, co snad ještě zbyli. Všude kolem něj svět vibroval a přestával existovat. Rámus to byl peklý a odporným zápachem jako by měl vystlaný celý nos.

Bomba byla tak těžká, že Artemisovi praskaly klouby a nikoli poprvé si přál, aby měl po boku Butle-ra, který by mu pomohl. Jenže ten po jeho boku nebyl, a ani už nikdy nebude, jestli sebou Artemis nepohne. Plán byl jednoduchý: dostat krabici na plošinku. Objekt A do bodu B. Nemělo smysl o tom hloubat.

Pak Opat Myrtu probodl a celý plán se značně zkomplikoval.

Artemis koutkem oka zahlédl, jak meč vjel Myrtě do těla. A co horšího, slyšel i zvuk, který při tom vydal. Čisté bodnutí, jako když klíč vjede do zámku.

To nemůže být pravda, pomyslel si. Zažili jsme toho spolu tolik, že přece není možné, aby Myrta takhle rychle umřela. Zvuk, který meč vydal, když z Myrty zase vyjel, byl nepředstavitelně příšerný. Artemis věděl, že se ho do smrti nezbaví, že si ho vezme s sebou do hrobu.

Opat se teď vychloubal: "Magie ti nepomůže, elf-ko. Na tomhle meči jsem dlouho pracoval."

Artemis padl na zadek a bojoval s touhou plazit se k Myrtě. Magie jí sice pomoci nemohla, ale kombinace magie a vědy by to možná dokázala. Přiměl se nevšímat si rudé krve, která jí vystříkovala z rány. V budoucnosti Myrty Krátké nebylo nic než smrt.

V její současné budoucnosti. Jenže budoucnost se dá změnit.

Č.l a Qwan útok neviděli. Byli hluboce soustředění a vytvářeli modré kruhy. Opat teď postupoval k nim. Ze špičky meče mu odkapávala krev, která jako by v popelu vyznačovala cestu k jeho příštím obětem.

Myrta promluvila naposled. "Artemisi," řekla. "Ar-temisi, pomoz mi."

Artemis se po ní ohlédl. Jednou. Krátce. Neměl to dělat. Pohled na umírající přítelkyni mu málem zmátl počty. A počítání teď bylo to vůbec nejdůležitější.

Myrta zemřela a žádný přítel ji při tom nedržel za ruku. Artemis vycítil, kdy odešla - další schopnost magie. Počítal dál a otíral si slzy z tváří.

Počítej. Na tom jediném záleží.

Zvedl se a rychle došel ke své padlé přítelkyni. Opat ho viděl. Namířil meč jeho směrem.

Jsi na řadě, Bláteníku. Nejdřív čarodějové, pak ty. Až bude po tobě, bude zas všechno jako dřív."

Artemis ho ignoroval, pokyvoval si hlavou do rytmu počítání, aby si byl jistý, že ho neuspěchá. Počítat musí přesně, nebo je vše ztraceno.

Opat se hrubě vmáčkl mezi Č.l a Qwana. Byli tak soustředění, že si skoro neuvědomili, že tam je. Stačily dvě rány jeho prokletého meče a bylo po všem. Č.l padl na záda a z prstů se mu vyřinulo modré kouzlo. Qwan nepadl, protože špička Opatova meče ho držela vzpřímeně.

Artemis se Myrtě nepodíval do očí. Nemohl. Místo toho jí vykroutil z ruky pistoli a zamířil jí před sebe.

Ted' opatrně. Správné načasování je klíčové.

Opat vytrhl meč z Qwanovy hrudi a malé tělo se svezlo bez života k zemi. Tři mrtví za kratší dobu, než byste si zavázali tkaničku.

Artemis ignoroval poslední vzdechy i rytmičké křupání popela, jak se k němu Opat blížil. Démon se s tím ostatně nijak netajil.

"Už jsem tady, člověče. Schválně, jestli se dokážeš otočit včas."

Artemis se rozhlížel po zemi kolem Myrty a hledal stopy. Bylo jich tam hodně, ale jen dvě vedle sebe, na místě, kde Opat stál, když bodl. A celou tu dobu Artemis počítal. A pamatoval na to, co předtím sám zjistil.

Čtyřicetkrát hodina za vteřinu,, pak zpomalení na třicet minut za vteřinu, osmáctkrát, pak malý návrat, minuta za vteřinu zpátky, dvakrát. A pak se to opakuje.

"Možná si tě nechám," chechtal se Opat a šťouchl Artemise do zad mečem. "Bylo by docela fajn mít ochočeného člověka. Mohl bych tě naučit pár triků."

Já mám pro tebe taky jeden trik," řekl Artemis a jednou vypálil.

Rána vylétla z hlavně a byla stržena o minutu do minulosti, přesně jak to Artemis předpokládal. Zmizela ze současnosti a vynořila se právě včas, aby zasáhla přízračný obraz Opaty rozmachujícího se mečem proti Myrtě.

Opatu zpřed minuty to zvedlo a odhodilo na stěnu kráteru.

Současný Opat měl sotva tak čas říct: "Co to má být?", než zmizel. Už nebyl z masa a kostí, už byl jen neuskutečnou možností.

"Nezabil jsi moje přátele," odpověděl Artemis, i když mluvil jen sám k sobě. "Nikdy se to nestalo."

Artemis se nervózně podíval dolů. Myrta tam už neležela. Díky Bohu.

Další rychlý pohled mu řekl, že Qwan a Č.l zase vytvářejí magický kruh, jako by k ničemu nedošlo.

Samozřejmě že ne. K ničemu nedošlo.

Artemis se soustředil na vzpomínku. Na to, jak Opat letěl vzduchem. Obalil ji kouzlem, aby si ji zachoval.

Pamatuj si to, přikázal si. To, co právě udělal, teď udělat nemusí, a tak to vlastně neudělal. Samozřejmě až na to, že to

udělal. Takovéhle časové zmatky by se měly co nejrychleji zapomenout v rámci zachování duševního zdraví, ale Artemisovi se nechtělo vzdát kterékoli ze svých vzpomínek.

"Hele," ozval se známý hlas. "Nemáš náhodou něco dělat, Artemisi?"

Byla to Myrta. Svazovala Opatu jeho vlastními tkaničkami od bot.

Artemis dokázal jediné - hledět na ni a usmívat se. Ještě pořád si pamatoval bolest z její smrti, ale to rychle přejde, když je teď zase živá.

Myrta ho při úsměvu přistihla. "Artemisi, mohl bys odtáhnout krabici na tu plošinku? Je to docela jednoduché."

Artemis se ještě chvilku usmíval, pak zavrtěl hlavou, aby se vzpamatoval. Jo. Jasně. Krabici na plošinku."

Myrta byla mrtvá a teď je živá.

Artemise brněla ruka přízračnou vzpomínkou na pistoli, kterou v ní před chvilkou držel, nebo taky nedržel.

To bude mít ještě následky, pomyslel si. Nejde jen tak změnit události v čase a vyjít z toho nepoznamenány. Ale ať budou ty následky jakékoli, snesu je, protože ta druhá možnost by byla příliš strašlivá.

Vrátil se ke svému úkolu a odvěkl bombu posledních pár metrů k plošině. Klekl si, podepřel kufík ramenem a prostrčil ho Číslu Jedna a Qwa-novi mezi nohama. Čl si ani nevšiml, že tam Artemis je. Malý čarodějův učeň měl teď oči úplně modré, rozzářené kouzlem. Runa na jeho hrudi žhnula a pak se začala pohybovat, svíjela se jako had, plazila se vzhůru po jeho krku a stočila se na čele jako očarovane ohnivé kolo.

"Artemisi! Pomoz mi s ním!"

Byla to Myrta, která se pokoušela kutálet Opatovo bezvládné tělo po nerovném povrchu kráteru. S každou otočkou se démonovy rohy zaryly do země a vy-rýply malou brázdu.

Artemis se plahočil popelem k ní, nohy ho bolely od toho stoupání a sestupu. Popadl démona za jeden roh a zatáhl.

Myrta popadla druhý

"Střelila jsi ho?" zeptal se Artemis.

Myrta pokrčila rameny. "Nevím. Možná. Minut-

ku v tom mám trochu zmatek. To asi to časové kouzlo."

"Asi," kývl Artemis. Ulevilo se mu, že si Myrta nepamatuje, co se stalo. Nikdo by si neměl pamatovat, jak zemřel, i když by Artemis byl rád věděl, co přesně se stane pak.

Čas si už dělal naprosto, co chtěl. Tak či tak, ostrov Hybras tu už dlouho nebude. Buď ho časové kouzlo roztrhá na kousičky, nebo Qwan ovládne energii bomby a přenesení je všechny zpátky na Zem. Artemis a Myrta dovlekli Opatu do kruhu a upustili ho Qwanovi k nohám.

"Omlouvám se, že je bez sebe," řekla Myrta. "Ale ten by sem šel buď takhle, nebo mrtvý, jinak ne."

"U tohohle je to těžké rozhodování," usklíbl se Qwan a uchopil jeden Opatův roh.

Artemis se chopil druhého a společně zvedli Opatu do kleku. Bylo jich teď v kruhu pět.

"Doufal jsem v pět čarodějů," stěžoval si Qwan. Jeden čaroděj, jeden učeň, elfka, člověk a chrápající egomaniak, to není zrovna ideální sestava. Bude to celé trochu složitější."

"Co můžeme dělat?" ptal se Artemis.

Qwan se otlásl a přes oči se mu přetáhl modrý povlak. "D Arvit," zaklel. "Ten mladý má ale sílu. Už ho dlouho neudržím. Ještě dvě minutky a uškvaří nám mozky v hlavách. Jednou jsem to viděl. Z uší tekla vařící kapalina. Hrůza."

"Qwane! Co můžeme udělat?"

"Promiň. Jsem trochu pod tlakem. Tak dobře. Má to fungovat asi takhle. Já nás zvednu, s pomocí tady mladíka. Až to zařízení vybuchne, proměním jeho energii v kouzlo. Kapitánko Krátká, ty máš na starosti kam. Artemisi, ty máš na starosti kdy.

"Kam?" zeptala se Myrta.

"Kdy?" chtěl současně vědět Artemis.

Qwan sevřel Opatův roh tak pevně, že zaskřípěl. "Ty víš, kam tenhle ostrov patří, Myrto - představ si to místo. Artemis, ty se nech zavolat svojí dobou. Dovol jí, aby si tě přitáhla. Do naší doby se vrátit nemůžeme. To by nadělalo takových zmatků, že by celá planeta nejspíš klesla na nižší oběžnou dráhu a všechno na ní by se uškvařilo."

"To uznávám," kývl Artemis. "Ale nechat se přitáhnout? Já bych radši nějaká fakta a čísla. Co třeba trajektorie? Prostorové adresy?"

Qwan se už zase propadal do transu. "Žádná věda. Jen kouzlo. Vnímej cestu domů, Artemisi Fowle."

Artemis se znepokojeně zamračil. Vnímat cestu, to nebyl způsob, jakým by obvykle věci dělal. Lidé, kteří vnímali cestu bez pořádných vědeckých faktů, obvykle skončili na mizině nebo mrtví. Ale má snad na vybranou?

Pro Myrto to bylo snazší. Kouzlo vždycky bylo součástí jejího života. Studovala magii jako druhý obor na vysoké škole a všichni důstojníci LEPreko musejí procházet pravidelnými doškolovacími kurzy. Během pár vteřin byly její oči zakalené modrými jiskrami a její vnitřní kouzlo přidalo modré kolo k těm pulzujícím kruhům kolem nich.

Vizualizuj si to, radil v duchu sám sobě Artemis. Musíš vidět, kam se chceš dostat, nebo spíš kdy se tam chceš dostat. Pokusil se o to, ale i když měl kouzlo v sobě, neměl ho ze sebe. Skřítci byli ponořeni v magii, ale Artemis Fowl dokázal leda hledět na obrovskou bombu mezi nimi a žasnout nad tím, že tu skutečně čekají, až vybuchne.

Teď už je trochu pozdě na pochybnosti. Koneckonců, použít energii té bomby byl tvůj nápad.

Před chvílí sice opravdu vyčaroval pár jiskřiček. Ale to bylo něco jiného; to udělal bez přemýšlení. Jiskřičky byly jen na efekt, aby dokázal svoje tvrzení. Teď může na jeho kouzlu záležet, zda všichni na tomhle ostrově zůstanou naživu.

Artemis si postupně prohlédl všechny členy kruhu. Qwan a Čl vibrovali nepřírozenou rychlostí. Oči měli úplně modré a znaky na čelech jim vířily jako miniaturní cyklony. Myrtě prýštilo kouzlo z prstů a pokrývalo její ruku skoro tekutým modrým světlem. Opat byl samozřejmě v bezvědomí, ale jeho rohy modře zářily a sršely z nich neustálé proudy jiskříček, které zasypávaly skupinu jako světelný efekt nějaké rockové kapely. Ostatně celá tahle scéna by se docela dobře vyjímala v nějakém hudebním videoklipu.

Ostrov kolem nich trpěl po svém. Pokračující rozpad časového tunelu trhal stále větší kusy a hnal je do jiných dimenzí. Praskající obruče síly kolem nich se spojovaly a vytvářely magickou polokouli. Nebyla ale dokonalá - pohybovaly se po ní trhliny, které ohrožovaly celistvost celé konstrukce.

Ten problém je ve mně, myslel si Artemis. Já jim nepomáhám.

Artemis cítil, jak užuž propadá panice. Kdykoli se ho zmocnil takový pocit, přikázal své mysli zařadit jinou rychlost a přejít do meditativního stavu. Udělal to tak i teď. Cítil, jak se tep jeho srdce zpomaluje a jak šílenství kolem něj odplyvá. Soustředil se na jedinou věc. Na Myrtinu ruku ve své. Obklopovala jeho prsty životem a energií. Myr-tiny prsty sebou zaškubaly a vyslaly do Artemisovy

paže chapadélka kouzla. Ve svém uvolněném stavu k nim byl vnímavý a její kouzlo rozžehlo jeho vlastní, vylákalo mu ho z mozku. Cítil, jak se kouzlo rozsvěcuje v jeho nervových zakončeních, jak ho plní, jak pozvedá jeho vědomí jinam. Byl to euforický zážitek. Artemis si uvědomil, že se otevírají některé části mozku, které lidstvo nepoužívalo tisíce let.

Uvědomil si také, že i lidé museli kdysi mít své vlastní kouzlo, ale zapomněli, jak s ním zacházet.

Připraveni? zeptal se Qwan, ale ne nahlas. Všichni teď sdíleli jedno vědomí, stejně jako předtím v tunelu. Tenhle zážitek byl ale jasnější, jako digitální přenos v porovnání s radiovými vlnami.

Připraveni, odpověděli ostatní prostřednictvím vln, které se navzájem překrývaly v jakési duševní harmonii. Ale byla v tom i disharmonie a odpor.

Nestačí to, vysílal Qwan. Nedokážu polokouli uzavřít. Potřebuju víc od Opaty.

Ostatní se snažili, jak to jen šlo, ale nikdo z nich už nemohl žádné další kouzlo přidat. Opat je všechny ve spánku zabije. Haló? Kdo je tam? ozval se nějaký nový hlas. To bylo něco, co by jeden v uzavřeném magickém kruhu nečekal, i když v něm stál poprvé.

Spolu s hlasem přišla celá řada vzpomínek. Velké bitvy, zrada a pád do žhavé sopky.

Qweffore? pochopil Qwan. Jsi to ty, chlapče?

Qwane? Je to možné? Ty jsi tady taky uvízl?

Qweffor. Ten učeň, kterého tehdy na Zemi Opat strhl do sopky. Qwan okamžitě pochopil, co se muselo stát.

Ne. Stojíme znova v magickém kruhu. Potřebuju tvou sílu. Hned!

Bohové, mistře Qwane! To bylo tak strašně dlouho. Nevěřil bys, co tenhle démon jí.

Sílu, Qweffore! Hned! Promluvit si můžeme na druhém konci.

Aha, ano, promiň. Strašně rád zas slyším myšlenky čaroděje. Po tak dlouhé době jsem myslel...

Sílu!

Promiň. Hned to bude.

O chvílku později projel kruhem silný impuls energie. Magická polokoule se uzavřela a stala se pevným světelným štítem. Qwan malou část kouzla přesměroval dolů, aby obklopila samotnou bombu. Z malé zlaté koule se ozvalo vysoké hvízdání.

Vysoké C, pomyslel si jen tak mimochodem Arte-mis.

Soustřed' se! pokáral ho Qwan. Odnes nás do svého času.

Artemis se soustředil na důležité věci, které zanechal doma, a uvědomil si, že jsou to všechno lidé. Vlastně osoby.

Maminka, táta, Butler, Klusák, Sláma. Majetek, který považoval za důležitý, náhle neznamenal nic. Snad leda jeho sbírka impresio-nistických obrazů.

Ty obrazy vynech, Artemisi, varovala ho Myrta. Nebo skončíme ve dvacátém století.

V devatenáctém, opravil ji Artemis. Ale chápu, jak to myslíš.

Může se zdát, že tímhle pošťuchováním ztráceli drahocenný čas, jenže všechno se odehrávalo v jediném okamžiku. Po magických spojích si vyměňovali miliony multisenzorických zpráv, a vedle tohoto způsobu vypadala optická vlákna asi tak dokonalá jako dvě plechovky a provázek. Vzpomínky, názory a tajemství byly odhaleny a všichni je viděli.

Zajímavé, pomyslel si Artemis. Tohle kdybych dokázal vytvořit uměle, byla by to revoluce v komunikaci.

Tys byl socha? žasl Qweffor. Čtu to dobře?

Uprostřed kruhu časovač bomby dotíkal k nule. Za jedinou vteřinu proběhl poslední hodinou. Když na něm naskočila nula, vyslal výboj do různých rozbušek, včetně tří, které sloužily jen k odvedení pozornosti, a ty zažehly blok plastické výbušniny velký jako menší televizor.

Jedeme, vyslal Qwan.

Bomba vybuchla a změnila svůj obal z kovové krabice v milion nadzvukových šipek. Vnitřní štít zarazil šipky, ale vstřebal jejich kinetickou energii a přidal ji ke štítu vnějšímu.

Viděl jsem to, pomyslel si Artemis. To bylo chytré.

A skutečně to viděl. Bylo to jakési mnohostranné vidění, které všem umožňovalo sledovat události vlastním tempem a z jakéhokoli úhlu pohledu, který si vybrali. Umožňovalo také jeho mysli plně se soustředit na cílový čas a zároveň oceňovat to, co se děje teď. Artemis se rozhodl, že své třetí oko přesune mimo kruh. Ať se s tímhle ostrovem stane cokoli, rozhodně to bude stát za vidění.

Výbuch uvolnil energii elektrické bouře do prostoru velkého jako stan pro čtyři lidi. Všechno uvnitř toho prostoru se mělo správně vypařit, ale plameny a rázové vlny pohltila ta malá zlatá koule. Převalovaly se uvnitř a na několika místech se jim povedlo prorazit ven. Kdykoli se to stalo, přitáhl si zbloudilou energii modré kruhy síly. Vypadalo to, jako když při bouři bije z mraků na zem blesk. Artemis sledoval, jak mu některé ty blesky proje-

ly přímo tělem a vyšly na druhé straně. Nezranily ho ale; naopak, cítil se obcerstvený silněji.

Chrání mě Qwanovo kouzlo, uvědomil si. /e to prostá fyzika - energii nelze zničit, a tak se mění na jinou formu: na kouzlo.

Byl to skutečně impozantní pohled. Energie bomby zesilovala kouzlo v kruhu, dokud všechny svíjející se oranžové plameny nebyly zkroceny těmi modrými. Energie bomby byla postupně pohlcena a proměněna čarodějnickým uměním. Kruhy zářily oslepující modří a postavy v kruhu jako by se skládaly jen z čisté energie. Třpytily se a ztrácely podstatu, protože se jich zmocnilo obrácené časové kouzlo.

Náhle modré kruhy zapulzovaly a vrhly rázovou vlnu kouzla do samotného ostrova. Průhlednost se rozlévala jako voda na povrchu i pod ním. Vlna následovala za vlnou, až se průhlednost rozšířila i mimo kráter. Démonům ve vesnici se muselo zdát, že kouzlo sopku pohlcuje. Nicota se šířila s každou vlnou a tam, kde ještě před chvilkou byla pevná zem, zůstávaly jen zlaté jiskřičky.

Dematerializace dospěla až k pobřeží a dál, do deseti metrů oceánu, který sem byl přenesen spolu s ostrovem. Brzo už nezbylo nic než kouzelný kruh, který se modře vznášel v rudém zvlněném prostoru Bezčasí.

Qwan je mlčky oslovil.

Soustředte se. Artemisi a Myrto, ved'te nás domů.

Artemis pevně sevřel Myrtinu dlaň. Blíží už si nikdy nebudou. Jejich mysl se spojily v jednu.

Artemis se obrátil a podíval se modrýma očima na svou přítelkyni. Myrta mu pohled oplácela a usmívala se.

"Vzpomínám si," řekla nahlas. "Zachránil jsi mě."

Artemis jí oplatil úsměv. "Nikdy se to nestalo," odpověděl.

A pak se jejich mysl i těla rozložily na subato-movou úroveň a rozlétly se skrze galaxie a tisíceletí.

Čas a prostor neměly vůbec rozpoznatelnou podobu. Nebylo to jako letět v balonu nad časovou osou a říct: "Hele, támhle je jednadvacáté století. Tam přistaneme."

Byly jen dojmy a pocity. Artemis musel odblokovat touhy stovek démonů kolem sebe a soustředit se na svůj vlastní vnitřní kompas. Jeho mysl pocítí touhu po čase, kam přirozeně patří, a jemu postačí jen se jí řídit.

Ta touha byla tak trochu jako světlo zahřívající jeho mysl, když se k ní obrátil.

Dobře, pochválil Qwan. Míř k tomu světlu.

To je vtip? ptal se Artemis.

Ne, odpověděl Qwan. Nevtipkuju, když jsou v sázce stovky životů.

Dobrá zásada, pomyslel si Artemis a obrátil se ke světlu.

Myrta se soustřeďovala na to, kde s ostrovem přistát. Zjistila, že je to neuvěřitelně snadné. Vždycky si cenila svých vzpomínek na pobyty nad zemí a teď si je dokázala vybavit neuvěřitelně jasně. Vzpomněla si na školní výlet na místo, kde býval Hybras. Před duševním zrakem jasně viděla zvlněnou pláž, zlatou a zářící v letním slunci. Viděla modrošedý záblesk hřbetu delfína, který prorazil vlny, aby přivítal své skřítkovské návštěvníky. Viděla temnotu vod, kterým lidé říkali Svatojiřský průliv, i se stříbrnými jis-kérkami v ní. Světlo všech těch vzpomínek jí zahřívalo tvář.

Dobře, vyslal Qwan. Zamíř...

Já vím. Zamířit ke světlu.

Artemis se pokoušel vyjádřit tento zážitek slovy, aby ho mohl později zapsat do deníku. Dělal mu to ale potíže - na to nebyl zvyklý.

Asi se prostě soustředím na to, abych našel svou dobu, pomyslel si.

Dobrý nápad, odpověděl Qwan.

Takže ty ses přeměnil na sochu? To byl zase Qwef-for, který se chtěl honem honem dozvědět, co se mezitím vlastně dělo.

Ale pro všechno na světě, zavrčel Qwan. Podívej se sám. A vyslal ke svému dávnému učni odpovídající vzpomínky. Všichni, kdo byli v tunelu, sledovali jako v kině původní vytvoření časového tunelu před deseti tisíci lety.

Před jejich duševním zrakem se sedm čarodějů vznášelo nad ústím aktivní sopky, chráněno před jejím žářem magickým kruhem. Ten byl výrazně im-pozantnější než improvizovaný magický kruh, jehož byl Artemis předtím svědkem. Tihle čarodějové působili jako sebejistá skupina oblečená do nákladných rouch. Jejich magický kruh tvořil vlastně kouli mnohobarevného světla. A co víc, nemuseli si ani ušpinit boty od popela - vznášeli se sedm metrů nad ústím sopky. Prozpěvovali hlubokými basovými tóny a vystřelovali do lávy jednu magickou střelu za druhou, dokud magma nezačalo bublat a svíjet se. Zatímco čarodějové se koncentrovali na zkrocení sopky, Opat a jeho společník Bludwin se vyplížili za skalním výběžkem kousek nad nimi. A i když démonské kůže vydrží hodně velký žár, oba byli úplně zbrocení potem.

Sabotéři se skoro ani nezastavili, aby si snad uvědomili, jak hloupý a krátkozraký je jejich plán, a vrhli se dolů ke kruhu čarodějů. Bludwin, který se těšil nejen výjimečné pitomosti, ale i výjimečné smůle, minul všechny čaroděje v kruhu a padal přímo do syčící lávy. Jeho tělo maličko zvedlo teplotu povrchu lávy, ne mnoho, ale dost na to, aby to stačilo

kouzlo poškodit. Opat vrazil do Qweffora a strhl ho z kruhu ke kraji sopky. Z Opatovy kůže se okamžitě začalo kouřit a chudák Qweffor, stále ještě v magickém transu, byl pod jeho vahou bezmocný jako novorozeně.

Tohle všechno se stalo v nejhorší možnou chvíli. Kouzlo už začalo v sopce působit a čarodějové ho mohli zarazit asi tak, jako myš může zadržet moře.

Ze sopky vyrazil magicky zesílený sloupec lávy, rudý, oranžový a úžasný, a zamířil přímo do obráceného kotle modrého kouzla. Čarodějové měnili roztavenou lávu v čistou energii a vraceli ji zpátky do země. Podle jejich grimas bylo ale vidět, že při tom trpí.

Opat a Qweffora zasáhla zároveň láva a magická vlna. Qweffor, který už byl v nehmotném magickém stavu, se zhroutil do shluku hvězd přibližně v podobě postavy a Opatovo tělo jej pohltilo. Opat se svíjel v bolesti a chvíli si rval kůži, pak ho záplava magie strhla a on zmizel.

Čarodějové udržovali kouzlo tak dlouho, jak jen mohli, dokud většina ostrova nebyla přenesena do jiné dimenze. Ale hluboko z podzemí proudila stále nová láva a prolomený kruh nedokázal její divokou sílu zadržet. Smetla je stranou, jako by medvěd smetl obtížný hmyz.

Zasažení čarodějové se řítily vzduchem v nerov-

né řadě a za nimi se táhl kouř z jejich hořících oděvů. Ostrov byl pryč, jejich kouzlo vyčerpáno a oceán pod nimi jim hrozil rozdrtit kosti. Zbývala jen jediná šance na přežití. Qwan sebral poslední jiskřičky své magie a provedl chrlíčové kouzlo. To je ta nejzákladnější ze všech magických dovedností. Čarodějové se přímo ve vzduchu změnili v kámen a dopadli všichni společně do bublajícího oceánu hluboko pod sebou. Jeden zemřel okamžitě, když se mu ulomila hlava, další dva přišli o paže a nohy a zbytek zabil šok. Mrtví byli všichni až na Qwana, který věděl, co přijde. Potopili se na dno Svatojiřského průlivu, kde měli po několik tisíc let poskytovat domov generacím krabů.

Po několik tisíc let, mysl si Qweffor. Koukám, že uvíznout v Opatovi nebylo ještě tak zlé.

Kde je Opat teď? zajímal se Artemis.

Je ve mně, odpověděl učeň. Snaží se dostat ven.

To je dobře, pomyslel si Qwan. Chci si s ním promluvit.

KAPITOLA XVI:

PŘÍSTÁNÍ

Tentokrát byla materializace bolestný proces. Održení od tisíců vědomí zanechalo v Artemisovi pocit hluboké ztráty. Poprvé ve svém životě někam bezvýhradně patřil. Znal každého a každý znal jeho. Mezi nimi všemi bude už navždy pouto, i když konkrétní detaily vzpomínek ostatních se znejasňovaly už teď.

Artemis se cítil jako náplast odtržená z obrovské končetiny a zahozená stranou. Ležel na zemi a třásl se. To sdílené vědomí se mu zdálo tak... tak správné, a teď měl pocit, jako by právě přišel o několik smyslů, včetně smyslu pro rovnováhu. Otevřel oči a zamžoural do slunce. Slunce! Jsou na Zemi! I když kde a kdy, to se teprve uvidí.

Artemis se překulil na břicho a pak se zvolna a s námahou zvedl do kleku. Ostatní leželi v kráteru, dezorientovaní jako on, ale živí, podle vzdychů a sténání soudě. On sám si připadal celkem v pořádku, až na bodavou bolest v levém oku.

Viděl ostře, i když jaksi nažloutle, jako by měl světlé sluneční brýle. Myrta jako správný voják už byla na nohou a vykašlávala z plic popel. Když měla dýchací cesty čisté, pomohla Artemisovi vstát. Mrkla na něj. "Modré nebe. Dokázali jsme to."

Artemis kývl. "Snad." To mrknutí ho ale upozornilo na její levé oko. Vypadalo to, že se přece jen nedostali z tunelu beze změn.

"Podívej se na mě, Myrto. Nevšimla sis něčeho zvláštního?"

"Nemá to doufám nic společného s pubertou?" zeptala se Myrta s úsměvem; pak to uviděla.

"Tvoje oči. Změnily se. Jedno je modré a jedno oříškové."

Artemis se usmál. "Tvoje taky. Cestou jsme si je vyměnili. Pokud jsem zatím stačil zjistit, nic jiného."

Myrta o tom chvíli uvažovala a pak si přejela rukama po hlavě a po těle.

"Všechno je na svém místě. Díky bohům. Jenom teď mám lidské oko."

"Mohla jsi dopadnout mnohem hůř," připomněl jí Artemis. "Mohla jsi cestovat se Slámou."

Myrta se ušklíbla. "Na tom něco je."

V novém Myrtině oku se blýskla modrá jiskřička kouzla a trochu ho zmenšila.

"To je lepší," povzdychla. "Příšerně mě bolela hlava. Tvoje nové oko je určitě zase moc malé. Proč nepoužiješ svoje nově získané kouzlo a nesrovnáš si ho?"

Artemis to zkusil, zavřel oči a soustředil se. Nic se ale nestalo.

"Vypadá to, že se transplantát neujal. Asi jsem všechno kouzlo vypotřeboval v tom tunelu."

Myrta ho zlehka uhodila do ramene. "Možná jsi ho předal mně. Mně je skvěle - jako by ten tunel byla magická bahenní lázeň. Třeba je jen dobře, žeš o to kouzlo přišel. Poslední, co může Národ potřebovat, je, aby nad zemí pobíhal geniální zločinec s kouzelnými schopnostmi."

"Škoda," povzdychl Artemis. "Nabízely by se mi úžasné možnosti."

"Počkej," řekla Myrta a vzala jeho hlavu do dlaní. Já ti to spravím."

Špička jejího prstu modře zazářila a Artemis cítil, jak se jeho nové oko v důlku trochu zvětšilo. Po tváři mu stekla jedna

slza a bolest hlavy zmizela.

"Škoda, že jsem to nedokázal sám. Být kouzelný, třeba jenom na chvíli, to bylo prostě..."

"Kouzelné?"

Artemis se usmál. "Přesně. Dík, Myrto."

Myrta mu úsměv oplátila. "To je to nejmenší, co můžu udělat pro někoho, kdo mi vrátil život."

Qwan a Čl už se také zvedli. Starý čaroděj se snažil netvářit se příliš samolibě a Čl zkusmo vrtěl ocasem.

Jeden nikdy neví, co s ním tunel provede," vysvětloval. "Minule jsem přišel o půlku prstu. A zrovna svého oblíbeného."

"V mých tunelech sotva," odsekl Qwan. "Moje tunely jsou umělecká díla. Kdyby byli ostatní čarodějové zůstali naživu, dali by mi medaili. Mimochodem, kde je Qweffor?"

Qweffor byl zahrabaný až po pás v hromadě popela. Hlavou napřed. Qwan a Čl ho vytáhli za boty. Ležel na zemi, prskal a frkal.

"Potřebuješ kapesník?" zeptal se Čl. Jak ti z nosu tečou nudle s popelem, to je hrůza."

Qweffor si otřel oči hřbetem ruky.

"Drž hubu, Skrčku!"

Čl o krok ucouvl, což, jak se ještě mělo ukázat, nestačilo.

"Skrčku?" vyjekl. "Ty nejsi Qweffor, ty jsi N'zall!"

"Opat!" zařval démon a popadl Čl pod krkem. Jmenuju se Opat."

Myrta měla zbraň v ruce a nabíla ještě dřív, než Opat dořekl větu.

"Pusť ho, Opatel!" křikla. "Nemůžeš utéct. Nemáš kam. Tvůj svět je pryč."

Bývalý vůdce smečky teď vysloveně brečel. Já vím, že je pryč. Tenhle skrček mi ho vzal! A teď zas já jemu vezmu život."

Myrta vystřelila varovnou ránu Opatovi nad hlavu. "A ta příští bude mezi očmi, démone."

Opat zvedl Čl do výšky a kryl se jím jako štítem. "Tak střílej, elfko. Zbav nás oba toho trápení."

S Číslem Jedna se udala změna. Nejdřív fňukal -jako vždycky předtím - ale teď mu slzy na tvářích osychaly a v očích měl tvrdý pohled.

Kdykoli se mi něco daří, Opat to zničí, myslel si. Mám už tohohle démona po krk. Kéž by byl pryč.

To byl pro Číslo Jedna velký zlom. Obvykle, když se ocitl v nepříjemné situaci, přál si, aby byl pryč on sám. Tentokrát si přál, aby zmizel někdo jiný. Pohár přetekl, Čl překonal to, co mu celý život vtloukali do hlavy, a postavil se Opatovi.

"Chci mluvit s Qwefforem," řekl třesoucím se hlasem.

"Qweffor je pryč!" rozkřikl se Opat a poprskal Číslu Jedna zátylek. "Zbylo jen jeho kouzlo. Moje kouzlo!"

"Chci mluvit s Qwefforem," opakoval jeho rukojmí, tentokrát hlasitěji.

Tahle neposlušnost zapůsobila na Opatu, jako když větry utrhnou permoníkovi poklopec od zadku. I když už neměl ani území, ani poskoky, usoudil, že takovou drzost si od raracha líbit nedá. Vyhodil Čl vzhůru, až se ve vzduchu otočil, a když padal dolů, chytil ho démon za ramena. Čl byl teď k Opa-

tovi čelem, démonovy rohy se dotýkaly jeho uší. Opat měl vytřeštěné a šílené oči a zuby se mu leskly slinami.

"Ty už dlouho žít nebudeš, Skrčku."

Kdyby si Opat svého zajatce všiml pozorněji, možná by si všiml, že oči Čísla Jedna jsou potažené modrým závojem a že jeho runy září a třpytí se. Ale Opat se jako obvykle zajímal jen sám o sebe.

Čl vysoukal ruce vzhůru a popadl Opatu za rohy.

"Co si to dovoluješ?" ptal se Opat nevěřicně. Dotknout se démonových rohů znamená jasnou výzvu.

Čl se podíval svému vězniteli do očí. "Řekl jsem, že chci mluvit s Qwefforem."

Tentokrát ho Opat slyšel, protože to nebyl hlas Čísla Jedna. Mluvil k němu hlas čirého kouzla, nabitý nepopíratelnou mocí.

Opat zamrkal. Já... ehm...podívám se, jestli je tu."

Na poslušnost ale bylo pozdě; Čl už neměl chuť zadržovat svou sílu. Vyslal skrze rohy magickou sondu do Opatova mozku. Rohy zazářily jasnou modří a pak se z nich začaly odlupovat velké křehké šupiny.

"Opatrně s těmi rohy," prohlásil Opat. "Holkám se líbí." Dořekl a oči se mu bezmocně obrátily v sloup.

Čl se chvíli ryl v Opatově hlavě, až našel Qweffora, jak spí v temném koutě, na místě, které by vědci nazvali limbický systém.

Problém je v tom, uvědomil si Čl, že v každé hlavě je místo jen pro jedno vědomí. Opat prostě musí jít.

A tak, s instinktivními znalostmi a naprosto bez zkušeností, vykrmoval Čl Qwefforovo vědomí, dokud se nezvětšilo a nezabralo celý mozek. Nesedl

mu docela přesně, a chudák Qweffor později trpěl náhlými záškuby a ztrátou kontroly nad svými útroby na veřejnosti; tomuhle syndromu se později začalo říkat Opatova pomsta. Ale přinejmenším ovládal tělo, aspoň většinou. Po několika letech a třech jednáních dokázali skřítkovští čarodějové přemístit Opatovo vědomí do nižší životní formy. Přesněji řečeno do morčete. Vlastní vědomí morčete si Opat brzo podrobil. Čarodějové stážístě se často bavili tím, že morčeti do kotce házeli malé meče a popadali se za břicha, když se je zvířátko pokoušelo sebrat.

Qweffor mrkl Opatovým očima.

"Díky, Číslo Jedna," řekl a postavil malého čaroděje na zem. "Byl na mě vždycky moc silný, ale teď je pryč. Jsem svobodný..." Qweffor si prohlédl své nové paže. "A mám svaly."

Myrta spustila pistoli a opřela se rukou o stehno.

"Tak to by bylo. Tím snad problémy skončily, ne?"

Artemis cítil, jak se země pod nimi maličko pohnula. Klekl na jedno koleno a položil dlaň na zem.

"Strašně nerad to říkám, Myrto, ale myslím, že se potápíme."

Ale ukázalo se, že s potápěním to není tak vážné, jak to vypadalo. Tedy vlastně vážné to bylo - ostrov se opravdu potápel. Ale po ruce byla pomoc.

Myrta si to uvědomila, když její téměř nefunkční počítač na zápěstí najednou zaplavila praskavá vlna policejních signálů.

Ta obloha je projekce, uvědomila si. Čekají na nás.

Najednou tam, kde nebylo nic, se ve vzduchu nad ostrovem objevily stovky policejních letounů.

Vzdušné ambulance rychlé zdravotnické pomoci sestupovaly ve spirále dolů a hledaly místo k přistání. Tahače spouštěly velké demoliční plošiny a policejní transportér se spustil přímo do sopky.

Transportér měl hladký tvar kapky a neodrazný povrch, takže skoro nebyl vidět, dokonce i když neměl štít.

"Čekali nás," podotkl Artemis bez překvapení. "Myslel jsem si to."

Č.l kýchl. "Díky bohům. Mám té sopky plné zuby. Bude mi trvat měsíc, než ze šupin dostanu smrad toho kráteru."

"Ne, ne," poučoval Qwan svého nového učně. "Můžeš si vyčistit póry magicky. To je dost šikovná schopnost."

Myrta mávala pažemi, aby upoutala pozornost posádky transportéru, i když to nebylo nutné. Skenery letounu jistě už každého z nich zachytily, kategorizovaly a prověřily v policejní databázi.

Transportér se obrátil a sestupoval k nim zádí napřed. Jeho trysky vyrývaly v popelu pohybující se brázdy.

"No ne," hvízdal Qwan. "Ty lodě jsou úžasné. Vidím, že Národ nezahálel."

"Za deset tisíc let se toho hodně stalo," kývla Myrta a zvedla před sebe ruce dlaněmi nahoru, aby ukázala pilotovi, že nemá zbraň. Nejspíš to také nebylo potřeba, jenže kde velí Ark Sool, tam se nic nedá brát za samozřejmé.

Z rohů transportéru vystřelily čtyři kotvící háky a projely vrstvou popela dolů na skálu. Jakmile se pevně zachytly, přitáhly transportér na přistání. Zadní dveře se odsunuly a po rampě vyběhl Klusák oblečený do policejní uniformy speciálně upravené

pro čtyři nohy. Sklouzl po svahu k Myrtě a zaryl zadní kopyta do popela.

"Myrto!" zvolal a popadl ji do náruče. "Ty ses vrátila. Já věděl, že to dokážeš."

Myrta kentaurovi objetí oplatila.

"A já jsem věděla, že tu na mě budeš čekat."

Klusák vzal Artemise kolem ramen. "No, když Ar-temis Fowl řekne, že se vrátí, tak jeden ví, že by byly potřeba horší věci než čas a prostor, aby ho zastavily." Klusák si potřásl rukou s Číslem Jedna a s Qwanem. "Vidím, že jste přivedli pěkných pár hostů."

Myrta se usmála a zuby jí zazářily mezi šmouhami od popela.

"Stovky."

Je tu někdo, kdo by mohl dělat problémy?"

"Ne. Pár jich je mesmerizovaných, ale to by mělo několik terapeutických sezení spravit."

"Dobře, ohlášim to tak," kývl kentaurovi. "Ale teď musíme vítání zkrátit a okamžitě nasedat. Máme třicet minut na to, abychom potopili tenhle ostrov a celou instalaci tady sbalili."

Instalaci? opakoval si v duchu Artemis. Oni měli čas připravit celou instalaci. Jak dlouho jsme vlastně byli pryč?

Vystoupili po rampě a připnuli si bezpečnostní pásy v hlubokých, gelem polstrovaných křeslech v spartánsky vybavené zadní části. Žádné pohodlí tu nebylo, jen sedadla a držáky na zbraně. Skřítek-lé-čitel je všechny prohlédl a pak jim vstříkl injekci s očkovacími látkami a protilátkami, pro případ, že na Hybrasu se za posledních deset tisíc let vyvinuly nějaké mutované nemoci. Lékař se ukázal jako pravý profesionál, protože nemrkl ani okem, když

vyšetřoval Qwana a Č.l, ačkoli nikoho takového ještě neviděl.

Klusák si sedl vedle Myrty.

"Ani nevíš, jak strašně rád tě zas vidím, Myrto. Tohle pověření jsem si zvlášť vyžádal. Mám v Sekci osm dočasné volno. Celé tohle zařízení jsem navrhoval. Největší jednotlivý projekt, na kterém jsem kdy pracoval, a to celé kvůli třicetiminutové jednoduché akci. Já jsem věděl, že se dokážeš vrátit."

Myrta o jeho slovech chvíli uvažovala. Ona byla "pověření"?

Transportér vtáhl háky zpátky a odlepil se od stěny kráteru. Během chvilky z něj byli venku, jako když kulka vyletí z hlavě. Prvních pár vteřin jimi otfásaly vibrace tak silné, že jim cvakaly zuby, pak se po stranách vysunula stabilizační křídélka a let se uklidnil.

"To jsem rád, že se té sopky konečně zbavím," prohlásil Číslo Jedna a snažil se tvářit jakoby nic, i když teď letěl v kovové slze. Jeho první let to koneckonců nebyl.

Klusák položil ruku na okraj okénka a podíval se dolů.

"Skutečně se jí zbavíš, a to definitivně," kývl. Jen budou všichni z ostrova pryč, tyhle demoliční plošiny na něj vezmou laserové řezáky. Pěkně ho rozřežeme a pak na dálku vypustíme boje pod ním, aby se potopil pomalu. Tak nedojde k přílivové vlně. Jenom ta voda, co ostrov vytlačil, stačila poslat k Dublinu pěkných pár šplouchů, ale vypařili jsme je z kosmu. Jak bude ostrov pod vodou, můžeme sbalit štít a letět domů."

"Aha," řekl Č.l, ačkoli většinu toho, o čem Klusák mluvil, nerozuměl.

Artemis vykoul u sebe z okénka. Na ostrově pod ním záchranné týmy odváděly demony do transportérů. Jakmile se letouny vznesly, zapnuly štíty, zatřpytily se a zmizely.

"Tys nám dala, Myrto," smál se Klusák. "Netrefili jste se asi o třicet kilometrů. Naši piloti se museli sakra snažit, aby se přesunuli sem a spustili projekci. Naštěstí je brzo ráno a odliv. Máme ještě asi půl hodiny, než se sem dostanou první rybářské čluny."

"Aha," pokývla Myrta pomalu. "To muselo stát pěkných peněz. Sool nejspíš dští oheň a síru."

Klusák se ušklíbl. "Sool? Ten si může dštít, co chce a kudy chce. Před dvěma lety ho od policie vyhodili. Představ si, že ten zrádce chtěl nechat celý osmý rod vymřít! A dokonce to přímo napsal do oběžníku, pitomec."

Myrta pevně sevřela podničky "Před dvěma lety? Jak dlouho jsme byli pryč?"

Klusák luskl prsty. "Ehm, no, jo. Neměl jsem to takhle vyklopit. Promiňte. Ale není to nic vážného, žádných tisíc let nebo tak."

Jak dlouho, Klusáku?" naléhala Myrta.

Kentaur o tom chvilku uvažoval. "OK. Byli jste pryč skoro tři roky."

Qwan se natáhl a plácl Artemise po rameni. "Tři roky! Dobrá práce, Blátěníčku. Ty ale musíš mít mozek, žes nás dostal tak blízko. Byl bych považoval za velký úspěch, kdybys trefil jenom století."

Artemis byl ohromený. Tři roky! Rodiče ho neviděli tři roky. Jaká muka jim to připravil? Jak jim to vůbec kdy vynahradí?

Klusák se pokoušel vyplnit šokované ticho informacemi. "Sláma udržuje tu vaši soukromou detektivní kancelář v chodu. Vlastně víc než to - fir-

ma vzkvétá. Pořídil si nového partnera, ale neuhodneš koho. Dandyho Dana. Další napravený zločinec. Počkej, až se dozví, že ses vrátila. Volá mi každý den. Berou mě z toho křeče do ocasu, jak se pokouším tomu permoníkovi vysvětlit kvantovou fyziku."

Myrta se natáhla k Artemisovi a vzala ho za ruku.

"Můžeme se na to koukat jen jedním způsobem, Artemisi. Mysli na všechny ty životy, co jsi zachránil. To rozhodně za pár let stojí."

Artemis dokázal jen zírat před sebe. Katastrofou prvního stupně by bylo při přesunu umřít, ale tohle rozhodně byla katastrofa stupně dva. Co jim řekne? Jak jim tohle může vysvětlit?

"Musím domů," řekl a projednou mluvil jako obyčejný čtrnáctiletý kluk. "Klusáku, řekni prosím tě pilotovi, kde bydlím."

Klusák se zachechtal. Jako by každý policista pod světem nevěděl, kde bydlí Artemis Fowl. Ale tak daleko nemusíš. Někdo na tebe čeká na pobřeží. A už dost dlouho."

Artemis si opřel čelo o okénko. Připadal si najednou tak strašně unavený, jako by byl skutečně tři roky vzhůru. Jak tohle všechno třeba jenom přibližně vysvětlí rodičům? Věděl, jak jim asi je - přesně jako bylo jemu, když zmizel jeho otec. Možná ho už prohlásili za mrtvého, jako tehdy otce. A i když návrat jim přinese štěstí, bolest pod povrchem na-vždycky zůstane.

Klusák si povídal s demony.

"A kdo je tenhle malý?" zeptal se a pošimral Čl pod bradou.

"Ten malý je Číslo Jedna," řekl Qwan. Je to nejmocnější čaroděj na planetě. Mohl by ti omylem

uškvářit mozek, třeba kdybys ho šimral pod bradou a on se rozčílil."

Kentaur rychle odtáhl ruku. "Aha. Líbí se mi. Myslím, že spolu budeme vycházet. Proč ti říkají Číslo Jedna? To je přezdívkou?"

Čl cítil v sobě kouzlo jako příjemně hřejivé cévy. "To bylo moje raraší jméno. Ale myslím, že si ho nechám."

Qwana to překvapilo. "Cože? Ty nechceš jméno, které by začínalo na Qw ? Je to tradice. Nějakou dobu už jsme neměli Qwandriho. Nebo co Qwerty?"

Čl zavrtěl hlavou. Jsem Číslo Jedna. Tím jménem mě označovali, protože jsem byl jiný; teď jsem díky němu jedinečný. Nemám ponětí, kde jsme, ani kam letíme, ale už teď se tady cítím víc doma než kdykoli a kdekoli předtím."

Klusák obrátil oči v sloup. "Moment, já si podám kapesník. Já jsem myslel, že vy demoni jste bojovní tvrděáci. A tenhle malý mluví jak z nějaké laciné romantické knížky."

"Ten malý, co ti může uškvařit mozek," připomněl mu Qwan.

"Z nějaké laciné romantické knížky, které já shodou okolností miluju," couval pomalu Klusák.

Čl se spokojeně usmál. Byl živý a pomohl zachránit ostrov. Konečně znal své místo ve vesmíru. Když se teď vypořádal s Opatem, bude konečně moc žít tak, jak si sám přeje. A to první, co udělá, až se všechno uklidní, bude, že vyhledá démonku s rudými znaky velmi podobnými těm jeho a zeptá se jí, jestli by se s ním nechtěla někdy třeba najíst.

Vařeného jídla. Nejspíš by si měli hodně co povídat.

Transportér proklouzl štítem k ranní obloze. Rozervané skály irského pobřeží zalité záblesky ran-

ního slunce vykukovaly z vln. Chystal se hezký den. Na severu byl sice nějaký ten mráček, ale nic, kvůli čemu by se lidé museli zavírat doma.

Kolem malé zátoky stála skupinka domů, rybáři si už na pláži chystali sítě.

"Tady vystupuješ, Artemisi," řekl Klusák. "Vyložíme tě za zdí přístavní hráze. Já ti za pár dnů zavolám, kvůli informacím." Kentaur vztáhl ruku a položil ji Artemisovi na rameno. "Národ ti děkuje za tvoje úsilí, ale víš, doufám, že všechno, co ses dozvěděl, je důvěrné. Ani muk, dokonce ani rodičům, Artemisi. Budeš si muset vymyslet něco jiného,

co jim řekneš."

"Samozřejmě," přitakal Artemis.

"Dobře. Já vím, že jsem ti to ani nemusel připomínat. No, a ten muž, kterého chceš vidět, je támhle v tom malém domku s truhlíky za okny. Pozdravuj ho ode mě."

Artemis strnule kývl. "Vyřídím."

Pilot se snesl dolů a schoval transportér za opuštěnou a rozpadající se kamennou budovou. Když si byl jistý, že odnikud není vidět, stiskl zelené tlačítko nad zadními dveřmi.

Myrta pomohla Artemisovi z křesla.

"Nikdy se nedostaneme k tomu, abychom si jen tak popovídali," řekla.

Artemis se skoro zasmál. Já vím. Vždycky přijde nějaká krize."

"Když ne bandy skřetů, tak démoni cestující v čase." Myrta ho políbila na tvář. "Tohle bylo nejspíš nebezpečné. Když jsi ta pubertální sopka."

"Mám to pod kontrolou, i když taktak."

Myrta ukázala na své nové modré oko. "Teď budeme už navždy součástí toho druhého."

Artemis si poklepal na tvář pod svým skřítkov-ským oříškovým okem. "Neboj, nespustím z tebe oko."

"Byl to vtip? Propána, ty se ale měníš."

Artemis byl pořád trochu jako omámený "No, jak to vypadá, je mi skoro osmnáct."

"Tak to pánbůh s námi. Artemis Fowl má volební právo."

Artemis se zasmál. Já už volím léta." Poklepal na prsten - telefon. "Pak ti zavolám."

"Mám pocit, že si máme hodně o čem povídat."

Krátce, ale pevně se objali a pak Artemis sešel po rampě dolů. Udělal tři kroky a ohlédl se, ale nebylo za ním nic než moře a obloha.

Artemis Fowl nabídl vesničce Duncade skutečně pozoruhodnou ranní podívanou. Osamělý teenager v roztrhaném obleku, který za sebou nechával po-pelavou stopu. Vylezl po schůdkách a téměř klopý-tal po nábřeží.

Před ním stála malá skupinka lidí opírajících se o betonové pachole. Jeden rybář s rozježenými vousy vykládal bláznivou historku o šestimetrové vlně, kterou viděl v noci a která se prostě vypařila dřív, než se dostala ke břehu.

Vyprávěl barvitě, doprovázel příběh rozmáchlými gesty a sykavými zvuky. Ostatní muži přikyvovali, ale za jeho zády si navzájem naznačovali, kolik toho vypravěč nejspíš musel vypít.

Artemis si jich nevšímal a šel dál po nábřeží k chalupě s truhlíky v oknech.

Truhlíky? Kdo by si to pomyslel.

Na dveřích byl bezpečnostní zámek na číselnou kombinaci. V tomhle venkovském prostředí vypa-

dal nepatřičně, ale Artemis by se spíš divil, kdyby tu nebyl. Vytřel datum vlastních narozenin, nula jedna nula devět, a tím vypnul zámek i vnitřní alarm.

Uvnitř byla tma, záclony zatažené a světlo nesvítlo. Artemis vešel do spartánské obytné místnosti, kterou tvořila funkční kuchyně a bytelný dřevěný stůl. Televize chyběla, ale zato tu byly spousty jednoduchých polic a na nich stovky knih na různá témata. Jak si Artemisovy oči zvykaly na přítomí, rozeznal některé z titulů. Byly mezi nimi třeba Dracula, Umění války a Jih proti severu.

"Ty mě nepřestáváš překvapovat, příteli," podotkl tiše pro sebe Artemis a přejel prstem po hřbetě Bílé velryby.

Jak hladil vtačený název knihy, na špičce prstu se mu objevila malá tečka červeného světla.

"Víš, co to je?" řekl hluboký dunivý hlas za ním. Kdyby hromobití mohlo mluvit, takovýhle hlas by asi mělo.

Artemis kývl. Tohle nebyla vhodná chvíle na nějaké výlevy nebo na prudké pohyby.

"Dobře. Tak to taky víš, co se stane, když uděláš něco, co mě rozzlobí."

Další kývnutí.

"Výborně, vedeš si dobře. Teď si propleť prsty v týle a otoč se."

Artemis udělal, co mu bylo řečeno, a spatřil před sebou mohutného muže s plnovousem a s dlouhými vlasy svázanými vzadu do ohonu. Oboje prokvétalo stříbrem. Mužova tvář byla známá, ale jiná. Kolem očí měl víc vrásek a mezi nimi hlubokou rýhu.

"Butlere?" řekl Artemis. Jsi to ty, pod tou spoustou vousů?"

Butler ucouvl, jako by dostal ránu. Vytřeštil oči a rychle polykal, protože byl náhle docela vyprahlý.

"Artemisi? Jste to... Nemáte správný věk. Vždycky jsem myslel..."

"To ten časový tunel, příteli," vysvětloval Artemis. "Viděl jsem tě naposledy včera."

Butler nebyl ještě přesvědčený. Rychle skočil k závěsům a ve spěchu je strhl ze zdi i s tyčí. Červené ranní světlo zaplavilo místnost. Butler se otočil ke svému mladému hostu a vzal jeho tvář do dlaní. Mohutnými palci oťel Artemisovi špinu pod očima.

Když se do těch očí podíval, málem se mu podlomila kolena.

"Artemisi, jste to vy. Už jsem si začínal myslet... ne, ne. Já jsem věděl, že se vrátíte." A pak ještě jednou, přesvědčeněji. Já to věděl. Vždycky jsem to věděl."

Strážce uchopil Artemise do náruče, která byla tak silná, že by dokázala přerazit medvědovi páteř. Artemis by přísahal, že slyšel vzlyky, ale když ho Butler pustil, byl už zase vyrovnaný jako vždycky.

"Omlouvám se za ty vousy, Artemisi, i za vlasy. Chtěl jsem splynout s místními. Jaký byl váš... výlet?"

I Artemise pálily v očích slzy. "Ehm, pestrý. Nebýt Myrty, nikdy jsme to nedokázali."

Butler si prohlížel podrobně Artemisovu tvář. "Něco nehraje. Proboha, vaše oči!"
"Ano. Mám teď jedno Myrtino. Ale to je složité."
Butler kývl. "Vyprávění si můžeme nechat napo-tom. Teď musím vyřídit nějaké telefonáty."
"Telefonáty?" opakoval Artemis. "Víc než jeden?"
Butler popadl bezdrátový telefon. "Samozřejmě vašim rodičům, ale taky bych měl zavolat Minervě."
Artemise to překvapilo. Příjemně. "Minervě?"
"Ano. Několikrát tady byla. Vlastně skoro o kaž-

dych školních prázdninách. Stali se z nás dobří přátelé. To ona mě naučila číst beletrii."

"Aha."

Butler ukázal anténkou telefonu na Artemise. "To je pořád samé Artemis tohle a Artemis tamto. Vidí ve vás něco výjimečného. Budete se muset snažit, abyste ji neklamal."

Artemis polkl. Doufal v odpočinek, ne v další výzvy.

"Samozřejmě trochu vyrostla, i když vy ne," pokračoval Butler. "A je krásná. A chytrá jako liška. A v šachách by vás taky pěkně prohnala."

Na druhou stranu, myslel si Artemis, mozek potřebuje výzvy, aby zůstal čilý. Ale na to bude čas potom.

"A co rodiče?"

"Těsně jste se s nimi minul. Byli tady včera, přijeli na víkend. Bydlí v místním hostinci, kdykoli můžou." Butler položil Artemisovi ruku na rameno. "Těch posledních pár let bylo pro ně hrozných. Řekl jsem jim všechno, Artemisi. Musel jsem."

"Věří ti?"

Butler pokrčil rameny. "Některé dny ano. Ale většinou moje historky o skřítkách jen zvyšují jejich bolest. Myslí si, že jsem se zbláznil z výčitek svědomí. A i když jste zpátky, už to nikdy nebude jako dřív. Na to by byl potřeba zázrak, aby vymazal moje historky a jejich trápení."

Artemis pomalu kývl. Zázrak. Zvedl ruku. Na dlani měl malou odřeninu od toho, jak šplhal na nábreží. Artemis se soustředil a pět modrých jiskérek kouzla mu vyskočilo z prstů, shluklo se na odřenině a setřelo ji jako hadr skvrnu. Zbylo mu víc magie, než předstíral.

"Možná by se nějaký zázrak zařídil dal."

Butlera už nemohlo překvapit nic. "Tenhle trik je nový," poznamenal suše.

"V časovém tunelu jsem získal ještě něco, nejen oko."

"Aha," kývl Butler. "No, hlavně to nedělejte před dvojčaty."

"Neboj," zavrtil hlavou Artemis, "nebudu." Pak si jeho mozek přebíral, co Butler vlastně řekl.

Jakými dvojčaty?"

Butler s úsměvem vytáhl číslo do Fowl Manor. "Pro vás možná čas stál, starší bráško, ale pro nás ostatní ne."

Starší bráško? pomyslel si Artemis, a potom...

Dvojčata!

OBSAH

KAPITOLA 1: Skok Zpátky	5
KAPITOLA 2: Dandy Dan	18
KAPITOLA 3: První dojem	50
KAPITOLA 4: Neproveditelná mise	75
KAPITOLA 5: V zajetí	102
KAPITOLA 6: Permoník vejde do baru	117
KAPITOLA 7: Bobova projížďka	124
KAPITOLA 8: Nečekaná rána	148
KAPITOLA 9: Karta se obrací	183
KAPITOLA 10: Král Kong	197
KAPITOLA 11: Daleko, vysoko	212
KAPITOLA 12: Srdce z kamene	228
KAPITOLA 13: Mimo Čas	253
KAPITOLA 14: Vůdce smečky	261
KAPITOLA 15: Domů, domů	291
KAPITOLA 16: Přistání	307